col.(r) FLORIAN GÂRZ
GHIDUL SPIONULUI ROMÂN
TOP SECRET
• România - un obiectiv atomic !
• Ceaușescu - un agent CIA sacrificat...
• Spionaj și sex total
• "Poliția politică" vine de la Apus
• Internet - arma invaziei SUA
Editura
CRAIOVA
Colecția EXPLOZIV

col.(r) Florian Gârz

GHIDUL SPIONULUI ROMÂN

Tainele unei vechi meserii
în memoria celor căzuţi pe fronturile "războiului tăcut"

Florian Gârz

NOTA EDITURII:

Editura "OBIECTIV" – Craiova nu are nimic în comun cu efemeridele publicaţii *"Obiectiv de Gorj", "Obiectiv mehedinţean", "Obiectiv de Dâmboviţa", "Obiectiv"*de Braşov etc. Ele nu reprezintă altceva decât furturi de proprietate intelectuală, pentru care cei vinovaţi vor fi sancţionaţi de lege.

Editura OBIECTIV CRAIOVA

Tel/Fax: 051/418.943, 094.708.957 OP 8, CP 812 – Craiova

Tipărit la: PRINTEX S.R.L. Craiova Tel.: 051/146.701 Tehnoredactare computerizată: Daniela Munteanu

ISBN: 973-99881-1-3CUVÂNTUL EDITORULUI

"încă un titlu-bombă!" – veţi spune, mai mult ca sigur. *"încă o carte-bombă!"* – punctăm noi.

"Ghidul spionului român" nu e numai un titlu de senzaţie. Este şi o carte demnă de *"Colecţia Exploziv",* aşa cum, de ani buni, ne-am obişnuit cititorii. Cititori care au înţeles repede că, nu degeaba, editura noastră se numeşte "Obiectiv" şi că ceva *"exploziv"* poate fi şi *"obiectiv",* nu senzaţional cu orice preţ...

în ce ne priveşte, ne-am convins, cu timpul, că avem cititori extrem de inteligenţi şi, mai ales, adevăraţi români. Nu voi spune că sunt mai inteligenţi decât ai "altora", cum o fac anumiţi "academicieni" cu umor, dar un lucru este cert: cititorii noştri sunt avizi de a cunoaşte ADEVĂRUL, chiar dacă, iniţial, au mai avut unele prejudecăţi generate de o continuă şi (in)conştientă campanie antinaţională post-decembristă. Patrioţi şi bine intenţionaţi. Lucru dovedit de sutele de taloane-comenzi şi scrisori de felicitare/propuneri primite, de reacţia pozitivă a numeroase "nume grele" ale României acestui început de mileniu.

Mai rămânie, doar, să înţeleagă şi unii parveniţi ai perioadei post-decembriste că, într-o asemenea tranziţie spre dezastru, pe lângă faptul că sunt datori celor pe seama cărorâ s-au îmbogăţit, susţinerea adevărului şi a imaginii României este mai importantă decât sponsorizarea generoasă a unor concursuri de Miss, cu avantajele (sperate)de rigoare! Că unii nu pot avea bogăţia lor materială dar speră într-o bogăţie spirituală pe care nu şi-o pot permite la preţurile (obiectiv subiective) actuale, că în toate trebuie să existe şi o compensaţie. Un lucru pe care Mecena l-a înţeles foarte bine...

Mai trebuie să înţeleagă, apoi, şi cei care àu (mai) rămas să se ocupe de comerţul cu o "marfă" extrem de fragilă: cartea. Că a te baza doar pe marii editori şi a-i neglija pe ceilalţi (posibili viitori mari editori) înseamnă nu numai o greşeală de strategie economică dar şi a pune bazele unei dictaturi editoriale, cu grave consecinţe ulterioare, nu numai pentru libertatea cuvântului dar şi pentru propria libertate şi existenţă... Că a accepta aşa-zişi "colegi" specializaţi în neseriozitate şi "ţepe" înseamnă o greşală fatală pentru breaslă, pe care ar trebui să o evite şi editurile serioase.

Cartea nu este numai o "marfă". Este "hrana spirituală" a existenţei unui popor, în cele mai grele momente sau perioade alë sale. O Naţie rămasă fără cultură mai are un singur pas de făcut pentru a dispărea de pe scena Istoriei: să renunţe la limba

naţională! Iar o "cultură" anti-naţională, berbece împotriva istoriei, valorilor naţionale şi conştiinţei de neam, duce la acelaşi lucru!

"Unii" încearcă să ne "înveţe" că ideea de naţiune e ceva periculos, că românii sunt proşti, leneşi, hoţi, escroci, căzuţi din copac şi, mai ales, nerecunoscători faţă de străinii care ne vor binele, vor să ne "civilizeze", să "intrăm în Europa"!

Noi vrem să demonstrăm, în mod obiectiv şi cu date concrete, nu numai că poporul român nu e mai rău decât alte popoare, ci, chiar, că este undeva în frunte, prin istoria sa de cel puţin 10.000 ani, motiv de a ne "bucura" de numeroase şicane şi "tălpi" bine puse. Ceea ce dovedeşte, pe lângă altele, că în România, trădarea, nepăsarea criminală şi slugărnicia au ajuns deja un cancer naţional!... Vreţi o dovadă? Ei bine, am încercat, în nenumărate rânduri, să colaborăm şi să ne difuzăm cărţile prin reţeaua celor de la *"Humanitas"* şi, dacă până atunci mai avuseserăm îndoieli, discuţia cu d-na Liiceanu (soţia "marelui filosof') ne-a lămurit total: purtătorii numelui unor mari loje masonice din România şi Europa nu vor să *"difuzeze asemenea fantasmagorii"* ! Adică, mândria de a fi român, în primul rând... Iar dacă în privinţa unora care îşi mai zic români (deşi mai au doar cetăţenia şi le este, probabil, ruşine cu ea!) am mai avut speranţe, când a fost vorba de angajaţii unor firme străine speranţa a fost minimă şi, s-a dovedit, pe bună dreptate...

Câţi astfel de "români" există astăzi, nu e cazul să mai insist. Veţi citi, în *"Secretele Terrei – Istoria începe în Carpaţi",* o listă interminabilă şi vă veţi lămuri. Vă asigur că sunt, acolo, printre cele mai cunoscute nume şi firme din România! Oameni care se bat cu pumnul în piept că sunt mari patrioţi, unii fiind chiar plătiţi să fie...

Până una-alta, ca un preaviz şi pentru alţii, voi aminti câteva *"nume"* ale ideii de neseriorizate (eufemism):

♦ reclamă fără bani: *"BERE Scorniceşti"* SA, *"Microcomputer Service"* SA (C-tin Mândruleanu), *"EXTENSIV"SA* (fraţii Nicu şi Eugen Mihăilescu – un an vechime!);

♦ difuzori "*ţepari": "Calypso Press"*Bucureşti (soţii Lupaşcu, celebri deja!) *"Danubius"* Călăraşi, *"Eliptic Press"* Timişoara, *"Eli Press"* Zalău, *"Oldan Press"* Cluj-Napoca (Bogdan Potra) ;

♦ difuzorr *"uituci"* (neserioşi): *"Tinerama"* Botoşani, "*Comgis"* Focşani, AF *"Ştefan* Georg/că"P. Neamţ, *"Daniva Serv-lmpex"*Bucureşti, *"loan&Dan"*Sibiu, "Canofy"laşi, *"Andana"*Orşova, *"Dacia Traiană"*Sibiu, *"Samlibris"* Satu Mare, *"Orlescu"* Reşiţa, *"Libris"* Dr.Tr.SeVerin etc.

Aceste liste nu sunt decât o înşiruire de nume care au în spate o singură "calitate": NESERIOZITATEA. Unii, cu miliarde în cont, au vrut reclamă, s-au dat patrioţi atunci dar au "uitat" (de 1-4 ani!) să şi plătească... Alţii, au "dispărut în ceaţă", ori s-au specializat în "ţepe", cum sunt bucureştenii de la *"Calypso",* arhicunoscuţi în branşă, de te miri cum de nu au fost "eliminaţi"până acum, ca o măsea stricată ce poate distruge întregul organism...

Difuzarea de carte este un domeniu greu, pentru oameni, în primul rând, de bun simţ, la care trebuie să te aştepţi la un nivel de cultură mult peste media celor din comerţ. Cu atât mai mare e surpriza când te loveşti, în domeniu, de indivizi *"de cartier*", pe care ar trebui să-i aflăm undeva prin târgurile de vechituri... Poate aşa se explică de ce "piaţa" este inundată de subproducţii: reviste şi cărţi pornografice sau diverse kitsch-uri. Pentru că le cere "piaţa" iar "piaţa" sunt astfel de oameni care

pricep prea puţin din fenomenul numit cultură... Dacă nu mă credeţi, vă spun că sunt zone în care difuzorii se plâng că "nu merge" dar, în schimb, primim o groază de taloane-comenzi, telefoane sau scrisori prin care cititorii se plâng că ar vrea să ne cumpere cărţile şi nu le găsesc afîşate...

Ca orice societate comercială, pentru a fi viabilă, o editură trebuie să aibă vânzare şi, în primul rând^ încasări cât mai prompte. Sunt legi ale comerţului cşre nu pot fi eludate. Editarea de carte este, însă, un domeniu aparte, din toate punctele de vedere. Care se învârte într-un cerc vicios, în nici un caz în favoarea editorului. Difuzorii serioşi nu sunt mulţi. Falimentele în domeniu sunt multe şi te lovesc atunci când te aştepţi mai puţin. Comisioanele de difuzare au tot crescut, încât au ajuns la dublul sau triplul dreptului de autor! Graţie "sprijinului" acordat de stat, hârtia şi toate cheltuielile de tipărire se tot "umflă", adeseori peste cursul dolarului. Nu există sponsorizări de la Ministerul Culturii, decât, eventual, pentru cărţi gen "O *istorie a evreilor*Paul Johnson, a Editurii HASEFER (a Federaţiei Comunităţilor Evreieşti din România), în care românii sunt "făcuţi" cei mai mari criminali de război, înaintea austriecilor şi germanilor...

în condiţiile în care preţurile tot cresc, comisionul de difuzare urcă dincolo de 30%, dreptul de autor reprezintă 15% (iar prin lege e şi mai puţin!), susţinerea statului lipseşte cu desăvârşire, plăţile se fac după multe luni de zile, (iar uneori nu se mai fac!) credeţi-mă, a fi editor, în condiţiile actuale, înseamnă unul din următoarele lucruri:

– să fii nebun de-a binelea;

– să fii patriot (adică fraier, după perceptelje actuale);

– să fii papagalul unor interese străine (bine plătite).

Prefer să fiu... nebun şi fraier! Vorbesc la singular, pentru că editura îmi aparţine în totalitate, am pornit-o cu cei... 200.000 lei despre care am amintit deja prea mult şi, dacă în "OBIECTIV" a apărut ceva ce nu convine, eu suport consecinţele: accidente, tentative de accidente, procese (cu *"OBIECTIV MAGAZIN"),* "tălpi" etc., etc.

Constat cu stupoare că un om care încearcă să facă ceva (bun) pentru ţara lui nu are decât... stress şi dezavantaje, mesajul fiind clar! Mulţi se miră de ce ne pleacă valorile din ţară, de ce o ducem din rău

în mai rău. Ca unul care ar fi trebuit să lucrez, de pe vremea lui Ceauşescu, "în exterior" şi care aveam toate atuurile să reuşesc "afară", aş fi putut să fac acelaşi lucru demult. Cred, însă, că mai trebuie să existe şi români în România, să-şi servească ţara din interior, să n-o lase pradă unor neaveniţi.

Nu m-a interesat niciodată politica, de la început am zis că *"sunt toţi o apă şi-un pământ",* deci, oricumnu era loc pentru oameni "nedisciplinaţi", cu concepţii proprii despre lumea înconjurătoare.

Nu m-a interesat niciodată să intru în "lumea informaţiilor", deşi, vorba unor "racolatori" de ocazie, ar fi fost "lumea mea": informaţii, aventură... Da, poate aş fi putut fi un bun şef de "analize şi sinteze"! Numai că nimic nu este mai frumos decât libertatea de gândire! Am fost incomod şi când am lucrat în presă *("Cuvântullibertăţii"* Craiova, *"Adevărul", "Evenimentul zilei")* şide fiecare dată a trebuit să plec, pentru că nu "cadram" cu politica şefilor (ei ziceau "a *ziarului"),* deşi am contribuit mereu la

îmbunătăţirea imaginii şi tirajului ziarului. Atunci m-am convins, încă o dată, ce înseamnă să ai şefi şi care le este "mulţam"-ul !

Pentru faptul că nu am vrut niciodată să fiu la cheremul nimănui sau să fiu influenţat/manipulat, vă asigur, am "tras" destul în viaţă! Astfel de oameni deranjează, chiar dacă sunt profesionişti, patrioţi şi bine intenţionaţi...

Un astfel de caracter este şi autorul acestei cărţi şi acest lucru, probabil, ne-a apropiat foarte mult, în ciuda diferenţei de 22 de ani. Cine a fost cu adevărat col.(r). Florian Gârz, puteţi afla din biografia (expeditivă) publicată în paginile următoare.

Ei bine, dl. Florian Gârz, este unul din puţinii militari care s-a manifestat făţiş împotriva lui Ceauşescu, cerându-i schimbarea, motiv pentru care, la 1 iulie 1984, a fost destituit din Centrala M.Ap.N., după 30 de ani lucraţi ca ofiţer în Serviciul de Cercetare Strategică al Armatei. Veţi vedea, nedumeriţi, din această carte, că dl. Gârz îi apreciază şi acum patriotismul lui Ceauşescu. Consecvent, însă, permanent şi public, nu i-a apreciat metodele (dictatoriale) şi strategia (dovedit greşită)...

Până atunci, făcuse pregătire la Academia de Pace a ONU (1979-1981), participase ca expert la câteva seminarii şi colocvii internaţionale (despre care scrie şi în carte), pe linie de securitate europeană şi mondială, şi adusese (de la Viena, în 1979 şi 1981) primele regulamente şi instrucţiuni în legătură cu rolul şi locul trupelor de menţinere a păcii. Unii ar spune acum: *securist şi nomenclaturist!* Şi ar "rezolva" problema, pentru ca nu cumva să mai apară un "*dizident*" (adevărat) printre atâţia contrafăcuţi...

Numai că Florian Gârz n-a fost, niciodată, nici "securist" şi nici *"nomenclaturist"*|

în fond, "securist" nu înseamnă, în nici un fel... *"fiul Satanei" !* Am mai scris şi nu vreau să revin pe larg: dacă toţi securiştii ar fi fost "diavoli", la cât nu mi-am putut "ţine gura", Revoluţia ar fi trebuit să mă găsească dizident, adică după gratii... Oportunişti şi jigodii sunt peste tot şi majoritatea şi-au "revenit" iar unii ne conduc şi acum... De ce n-ar fi fost şi în Securitate? Esenţa este ca toate jigodiile umane ale poporului român să fie "eliminate", şi cât mai rapid. De acord, dar dacă nu putem să le "eliminăm" pe cele care sunt la vedere (eu m-am chinuit, în presă, aproape 10 ani, cu sute de parveniţi ai "junglei" post-decembriste-şi majoritatea au, acum, putere şi mai mare!), avem dreptul moral să acuzăm, fără dovezi, oameni "*din trecut"?*

Un lucru este clar: col.(r). Florian Gârz, şi dacă ar fi vrut, n-ar fi putut fi un opresor! Pentru că a lucrat în Armată şi, nu numai atât, şi-a servit ţara fie în străinătate, fie riscându-şi postul şi chiar viaţa, încercând să-i "deschidă ochii" lui Ceauşescu...

A lucrat în străinătate, "pe sudoarea poporului" etc., etc. (ştiţi sloganurile)? Da, cum să nu, Florian Gârz, ca şi alţi colegi, s-a "îmbuibat": stă într-un apartament în Bucureşti pe care metroul îl cam "ocoleşte" şi are, ca maşină, o "Dacia" ce ar putea fi dată model de rezistenţă la gropile din România!...

Poate n-ar fi trebuit să dezvălui asemenea informaţii la care n-am dreptul dar cred că dl. Gârz merită, totuşi, o imagine corectă! Chiar şi trecând peste incredibila sa doză de modestie şi de bun simţ, calităţi proprii doar marilor valori. Şi, poate, nu e rău să vedeţi cum sunt tratate marile valori în România, nu numai acum, în perioada aceasta de tranziţie interminabilă spre dezastru, ci şi în "epoca de aur"... Şi atunci, cum să nu apreciezi un om, care, în ciuda greutăţilor sau şicanelor, găseşte puterea

de^ aprecia patriotismul unui şef de stat care nu l-a apreciat la adevărata sa valoare? Un profesionist adevărat, aflăm acum, nu se lasă niciodată pradă sentimentelor şi rămâne la fel de... OBIECTIV! Nu-i aşa că, nu întâmplător s-a lăsat "racolat" de noi?!...

Dacă-i veţi citi biografia, vă veţi convinge, probabil, că col.(r) Florian Gârz ar fi trebuit, de ani buni, să fie general ! E treaba celor în drept, nu hotărâm noi, dar nu putem să nu observăm că sunt (măcar) zeci de oameni care au fost răsplătiţi cu acest grad, pe motive politice, fără să aducă servicii ţării nici pe sfert cât Florian Gârz... Aceasta, apropo de aşa-zisul nomenclaturism.

Patriotismul şi profesionalismul col.(r). Florian Gârz sunt deasupra oricărei îndoieli, indiferent cât ar vrea unii să găsească "noduri în papură". Aproape întreaga sa pregătire militară a fost efectuată de pe poziţia de şef de promoţie. Nu este, deci, de mirare că, în 22 august 1968,căpitanul Gârz, ofiţer în Secţia de Legături Externe a Armatei Române, a – fost chemat de urgenţă pentru a asigura translaţia întâlnirii istorice a ministrului Ion Ioniţă cu ambasadorul (Davis) şi ataşatul militar (col. Rossa) ai Ambasadei SUA iar Nicolae Ceauşescu l-a solicitat ca translator la întâlniri cu ataşaţi militari şi delegaţii militare străine. Un amănunt pentru istorie: col. Rossa i-a "evidenţiat" că ruşii vor trece România (în 1968) sub şenilele tancurilor, i-a propus să-f scoată din ţară drept "colet diplomatic" şi a rămas perplex în faţa refuzului său hotărât...

Autorul acestui volum se aseamănă, în multe privinţe, cu mareşalul Antonescu, deşi nu-i aprobă în totalitate politica: a fost mereu şef de promoţie şi a îndeplinit (între 1961 şl 1975) misiuni specifice pe linie militară în aceleaşi metropole: Londra, Beijing şi Ankara. Adică, exact acolo unde se vede, cu adevărat, valoarea unui ataşat militar... Deşi nu e dispus la dezvăluiri, fostul (contra)spion a lăsat destule "urme" pe unde a trecut, iar aceasta cu o dovadă clară a profesionalismului: respectul nelimitat al adversarilor!

Ca un profesionist adevărat, Florian Gârz nu spune niciodată mai mult decât doreşte să spună. Beleaua este că un ziarist are, uneori, aceeaşi (dacă nu superioară, nefiind uneori luat în seamă) calitate de a obţine informaţii şi de a citi printre rânduri!... Iar ca o concluzie din corelaţii, Florian Gârz şi-a făcut perfect datoria faţă de ţară şi, culmea!, a obţinut şi respectul indestructibil al celor de la Beijing, Ankara şi Londra... Ei bine, dacă veţi şti să citiţi printre rânduri unul din volumele anterioare, *"CIA contra KGB",* veţi afla una din loviturile de maestru ale col.(r). Florian Gârz !...

Un foarte bun spion poate deveni oricând (măcar) un bun contraspion. Iar un bun (contra) spion are oarecari şanse să ajungă "cineva" în Serviciul Analiză-Sinteză. Florian Gârz a dovedit că se poate adapta la excepţional în toate cele trei sectoare ale unui serviciu de informaţii, şi încă unul militar, adică extrem de dificil şi delicat: a ajuns şef al Secţiei Analiză-Sinteză din cadrul Serviciului de^ Cercetare Strategică al Armatei (anii '80) şi al Secretariatului Consiliului Suprem de Apărare a Ţării – CSAT (199t-1997) şi nu degeaba este considerat de specialişti unul dintre cei mai buni analişti ai domeniului politico-militar (nu numai din România!).

O dovadă a profesionalismului său sunt şi predicţiile din anterioarele cărţi, unele deja împlinite (războiul NATO-Jugoslavia, predicţie făcută înainte de 27.05.1993), altele în curs de realizare (a se vedea titlul cărţii din 1995: *"NATO – globalizare sau dispariţie?").*

Mai puţin profesionişti s-au dovedit, din păcate, "consumatorii" fireşti ai analizelor sale politico-militare. La puţin timp după plecarea

(pensionarea) sa de la Cotroceni, Florian Gârz a trimis preşedintelui Emil Constantinescu un studiu de întindere privind situaţia din Balcani. Cu o analiză "la sânge" şi predicţia de rigoare a evenimentelor ulterioare, care s-au confirmat întocmai! Culmea indiferenţei şi neprofesionalismului, cei de la Cotroceni l-au ignorat pe "proaspătul" pensionar. După o perioadă suficientă de aşteptare, din disperarea omului care vrea să-şi servească ţara prin orice mijloace, exasperat, Florian Gârz ne-a trimis materialul şi, fireşte, l-am publicat. Ei bine, după multe săptămâni, când predicţiile începeau să se confirme în mod neliniştitor, m-am trezit cu un telefon, de la un consilier prezidenţial, care, culmea!, îmi solicita să le trimit colecţia cu numerele în care apăruseră articolele-lui Gârz! Probabil, pierduseră documentul oficial !!!... *r* N/olumul de faţă poartă denumirea de *"Ghidul spionului român"* < din mai multe motive. El poate fi un ghid pentru orice spion din lume^ / american, rus, britanic, francez etc7

r Este român pentru un singur motiv: pentru cfL el sa^adcesgază, în 1 mod spécial, tinerilor români pMrîoţi, atraşi de o asemenea viaţă, plină ' de aventuri, riscuri şi cu o singură satisfacţie: aceea de a-ţi servi Ţara, ^ chiar dacă (adeseori) în absolut anonimat.

Este *"ghid"* pentru că nu urmăreşte senzaţionalul ieftin, ci îl conduce pe cititor în istoria multimilenară a acestei meserii. Chiar dacă acest ghid cuprinde mai multe cazuri senzaţionale decât alte volume care ₙ urmăresc exact acest lucru...

Ca un părinte înţelegător, autorul volumului de faţă subliniază, uneori cu umor, faţetele plăcute şi neplăcute ale vieţii de spion şi îl îndrumă pe cititor pe culoarele unui labirint rareori luminat cum se cuvine. Nu degeaba, multe generaţii de (contra) spioni ai Armatei române i-au spus şi îi spun *"Papa" !*

Ei bine, dacă politicienii noştri ascultă mai mult de ce spune Papa şi mai puţin de Patriarhul României, poate ar fi bine să citească extrem de atent şi să asculte dumnezeieşte ce spune (scrie) *Papa* Gârz cu privire la spionajul secolului XXI ! Măcar atât să reţină din acest nou volum de excepţie al său...

Eugen DELCEA

coi.(r) FLORIAN GÂRZ

S-a născut la *1 aprilie 1935,* în satul *Borozel,* comuna *Borod,* din judeţul *Bihor.* în urma Dictatului de la Viena din *1940,* familia *s-a refugiat în Banat.*

A absolvit şapte clase în municipiul *Reşiţa,* remarcându-se ca un elev de excepţie. De la vârsta de *16 ani, s-a* dedicat carierei militare, urmând *cursurile Liceului Militar „Dimitrie Cantemir",* pe care l-a absolvit în 1954, făcând parte dintr-o „promoţie de aur" care l-a inclus şi pe marele poet, scriitor şi dramaturg *Marin Sorescu.*

A absolvit Şcoala Militară de ofiţeri „Nicolae. Bălcescu " *în 1957,* Academia de înalte Studii Militare în *1972* şi Cursul Post-Academic de Strategie în *1986,* toate cu titlul de *şef de promoţie.*

Cariera militară, de la gradul de locotenent până la cel de colonel, şi-a derulat-o *în cadrul Direcţiei de Informaţii Militare.*

între 1961 şi 1975, a îndeplinit misiuni pe linie de cercetare strategică la *Londra, Beijing şi Ankara.*

în momentele de tensiune maximă ale epocii războiului rece, cum au fost criza rachetelor din Cuba din 1962, „Războiul de 6 zile" din 1967 şi „Războiul Yom Kipur" din 1973, debarcarea militară turcească din Cipru în A974, conflictul militar anglo-argentinian din Atlanticul de Sud din 1982, precum şi fenomenele de criză din fosta lume comunistă, mai ales cele din Polonia de după 1981, *s-a* dovedit a fi un *expert atât în culegerea de informaţii, cât şi în cea de analiză şi prognoză, anticipând cu precizie evoluţii acolo unde servicii străine de informaţii de mare prestigiu au eşuat.*

în perioada 1991-1997, a *deţinut funcţia de* consilier în Departamentul pentru Apărare, Siguranţă Naţională şi Ordine Publică *şi de* şef al Secretariatului Consiliului Suprem de Apărare a Ţării din cadrul Preşedinţiei României.

) j

Este autor a numeroase studii de specialitate, printre care „Surprinderea în războiul modern" şi „Bătălia aero-terestră 200&\ publicate în anii '80 si confirmate, în special de războiul din Golful Persic din 1990-1991.

Cărţile sale „ Jugoslavia în flăcări" (1993), „N.A. T. O. – Globalizare sau dispariţie" (1995), „Expansiunea spre est a N.A. T.O." (1997) sunt modele de geopolitică aplicată, constituind material bibliografic în toate centrele de învăţământ superior, atât militare, cât şi civile.'

Cei care-l cunosc, din ţară şi străinătate, îl apreciază ca pe un analist politico-militar ce nu a fost nicicând surprins de evenimente.

^CUVÂNT ÎNAINTE

Aflate în avangarda luptei pentru supravieţuirea neamului, pe frontul invizibil, serviciile de informaţii ale României şi combatanţii lor au trecut prin momenté tragice în ultima jumătate a secolului XX.

Spionul român şi cercetaşul militar au sângerat pe frontul de est (1941-1944), fiind "ochii şi urechile oştirii" la Odesa şi în Crimeea, la Stalingrad şi în Munţii Caucaz. Cei care au supravieţuit infernului de pe frontul de est au . călăuzit oştirea pe frontul de vest (1944-1945) până la Budapesta, Viena şi Praga. întors vlăguit din războaie, spionul român n-a apucat să-şi vindece rănile, fiind azvârlit în marile bătălii ale războiului rece, pentru interese străine. După aprilie 1964, când patria lui s-a trezit "din somnul cel de moarte", desprinzându-se din corsetul sovietic, dovedind "originalitate şi independenţă politică" şi luptând cu eroism împotriva integraţionismului rusesc, spionul român a fost tot în avangarda evenimentelor. * Perioada de glorie a serviciilor secrete de informaţii ale României din epoca postbelică a fost cuprinsă între anii 1964-1978. în acest interval, spionul român s-a avântat în "războiul tăcut" cu toată priceperea şi toată dăruirea de sine de care era în stare. în anul 1978, spionul român primeşte o lovitură de moarte, dar nu din partea inamicilor, de care nu se temea, ci din partea unuia din proprii lui mari şefi, respectiv din partea

generalului foan Mihai Pacepa, locţiitorul tehnic al Serviciului de Informaţii Externe al României, care i-a implântat pumnalul ruginit al trădării în spate. După 1996, acest odios trădător a fost "reabilitat" şi făcut "erou al luptei împotriva comunismului", la ordinul C.I.A., pentru care a lucrat.

între 1978-1989, serviciile de informaţii ale României au fost decimate până la temelie de furia^oarbă a fostului dictator Nicolae Ceauşescu. Au venit, apoi, valurile revoluţiei de la 1989 care au măturat totul în cale, împingând, timp de peste un deceniu, întreaga România pe marginea prăpastiei.

Spionul patriot român a fost scos din istorie.

Hăituit şi denigrat de mass-media şi "clasa cultă", înlănţuit şi dezarmat de ignoranţa şi iresponsabilitatea clasei politice, spionul patriot român s-a dus "să moară puţin", după cum obişnuia să spună prietenul şi colegul meu din Liceul Militar "Dimitrie Cantemir", nemuritorul Marin Sorescu.

România a intrat în secolul XXI legată nu numai de mâini şi de picioare, ci legată şi la ochi, deoarece serviciile de informaţii i-au fost paralizate, deprofesionalizate, timorate, dezorientate şi puse sub control străin, prin penetrarea lor de către aşa-zişii consilieri după anul 1996.

Cartea nu se adresează clasei politice româneşti, deoarece aceasta este eterogenă, de tranziţie, defazată, preocupată de orice numai de propăşirea neamului românesc nu, aşa cum a demonstrat-o în ultimul deceniu al secolului XX. înnoirea totală a acestei clase, cât mai curând posibil, este condiţia fundamentală a supravieţuirii naţionale şi statale a românilor şi a reînscrierii României pe coordonatele de progres şi civilizaţie. Nu se adresează^nici marelui public românesc, deoarece acesta este copleşit de sărăcie şi mizeriile fără de sfârşit ale tranziţiei.

Cartea se adresează tineretului României, singura noastră sursă de speranţă (tineri şi tinere), pe care îl chem să se apropie de serviciile de informaţii naţionale, să înveţe această meserie biblică. După ce vor deprinde bine meşleşugul, să facă spionaj pentru prosperitate, aşa cum au făcut toate statele dezvoltate care au stăpâ nit lumea în ultimii 500 de ani. Dacă nu vom proceda aşa, vom deveni slugi, aşa cum am fost în vremea stăpânirii otomane.

Cartea este mai puţin de istorie şi mai mult de învăţătură, ajutându-i pe cei interesaţi şi dotaţi să pătrundă în tainele artei spionajului.

Am scris această carte cu speranţa ca măcar un mănunchi de tineri ai României să ajungă spioni patrioţi de marcă în decursul secolului XXI.

AutorulCapitolul I

DE LA EDEN LA WASHINGTON

Lucifer – spionul şi Moise – şeful de agentură...

(Cu foarte multe secole în urmă specialiştii în materie au fost unanimi / în a recunoaşte că spionajul este a doua îndeletnicire de la facerea j 'urî[1]'[1] ?i ª omului de către bunul Dumnezeu, după prostituţie. / Spionajul are câteva caracteristici comune cu prostituţia, cum ar fi:

V banii, secretismul, sexul, marele interes din partea publicului, reputaţia pamRni|or fttç

Cât de vechi este spionajul? La această[1] întrebare a încercat să răspundă, printre alţii, Walter L.Pforzheimer, unul dintre fondatorii Agenţiei Centrale de Informaţii

(C.I.A.) din Statele Unite ale Americii. Potrivit părerilor ^ acestui veteran al spionajului american. primul spion al tuturor timpurilor ^ajflft* agentul lui l uçjfpr – deghizat în şarpe, strecuraţjn Grădina Edenului (Raiului). Acesta a reuşit s-o "recruteze" pe Eva, care, la rândul ei, 1-a "recrutat" pe Adam şi ambii ju^ustat din *"mărul oprit",* ceea ce a condus jajeteriorărea gravă a räpörtuiiloM (Jraqina bdenului, cu

consecinţe asupra omului, până în zilele noastre.

Biblia sau "Cartea cărţilor", *cum i se maTspune, la Numărul 13 din Vechiul Testament, aminteşte:* "Şi Dumnezeu */-a* vorbit lui Moise: Trimite oamenii tăi să cerceteze pământul Canaan pe care Eu l-am dăruit copiilor lui Israel: din fiecare trib să trimiţi căte un om *—' , Moise_aprocedat, potrivit poruncii dumnezeeşti, la alegerea a câte unui om djp cele 12 triburi ale evreilor, pe care i-a trimis pe Pământul Făgăduinţei într-o misiune secretă de spionaj cu o durată de 40 zile, dându-le următorul ordin ce se distinge prin claritate, concizie şi profunzime strategică:* "Vă veţi deplasa pe acest drum spre sud, apoi veţi urca pe munte. Veţi observa pământul. îl veti cerceta si veti afla cum este acesta: îi veţi studia pe oamenii trăitori pe aceste pământuri şi veti afla dacă sunt puternici sau slabi, puţini sau mulţi: aflaţi cum este pământul pe care îl lucrează, bun sau rău? Cum trăiesc oamenii, în corturi sau în oraşe cu case puternice? Pământul este roditor sau slab? Dacă există sau nu păduri".

Nu trebuie să fii expert în maferie pentru a-ţi putea da seama că .ordinul de misiune formulat de cătrff Moise celor 12 spioni îl prezintă pe marele conducător al celor 12 triburi al neamului lui Israel drept un maestru în arta spionajului, apropiat de timpurile moderne.

Misiunea de spionaj organizată de către Moise în Ţara Canaan s-a ţnchelat cu un esec$_T$ deşi aceasta s-a întreprins la sfatul dat de Dumnezeu. Astfel, agenţii lui Moise s-au înapoiat din misiune aducând cu ei date şi informaţii extrem de contradictorii. Majoritatea acestora au raportat că Ţara_Canaan este locuită de giganţi, susţinând cu tărieTcă aceasta este imposibil de invadat şi de cucerit. Numai doi dintre cei 12 agenţi s-au pronunţat în favoarea invadării. Imensa majoritate a evreilor din cele 12 triburi au intrat în panică, Dumnezeu le-a retras evr^lorPământul Făgăduinţei, ţinându-i timp de 40 de ani în deşertul Sinai, respectiv câte un an pentru fiecare zi din misiunea_raţaţă de spionii trimişi.

J2ugămoartea lui Moise, conducerea triburilor israelite a fost preluată de către loşuaT Acesta pune la cale cea de-a doua mare acţiune~de spionaj biblică, trimiţând în Canaan doi agenţi bine instruiţi spunându-le: *"Duceţi-vă şi cercetaţi ţara_şj mai ales IERIHONUL".*

_Cei doi spioni, tineri şi viguroşi, după ce au cercetat ţara în lung şi JaJaLau ajuns la Jerihon, unde se afla şi reşedinţa regelui. Acest oraş biblic a fost studiat metodic de către spionii evrei pe timpul^zjlei. iar pe timpul nopţii, drept loc de odihnă, a fost aleasă çasa^unei celebre prostituate de lux pe nume^ RAHAB! cunoscută chiar de regele lerihonului.

Rezultă, prin deducţie, că spionii evrei dispuneau de bani şi ştiau să-şi legendeze şederea în oraş. Din modul cum s-au derulat evenimentele descrise de Biblie în cazul frumoasei şi inteligentei^Rahab, rezultă că aceasta a fost recrutată de către cei doi spioni. însă, un lucru şi mai interesant, pus în lumină de cartea sfântă, este existenţa la lerihon a unui servicju . prqanizat de contraspionaj. Acest uluitor

adevăr rezultă din faptul că prezenţa celoi doi evrei la lerihon, precum şi relaţiile acestora cu prostituata ßahab au fost aduse la cunoştinţa regelui printr-un raport în care sepreciza: *"lată, nişte oameni din fiii lui Israel au venit aici în noaptea aceasta, ca să iscodească ţara!"*Oameni din siguranţa regelui, sau mai exact din "securitate", au fost trimişi la Rahab cu următoarea poruncă: *"Scoate pe oamenii care au intrat în casa ta în noaptea aceasta, că au venit să iscodească ţara".*

Frumoasa Rahab, purtătoare a unei inteligenţe superioare, s-a dovedit a fi şi o mare acriţă. Ea nu s-a arătat surprinsă şi nu a negat faptul că cei doi străini au fost în casa ei, afirmând: *"Adevărat, au venit la mine nişte oameni dar, în amurg, când se închideau porţile, bărbaţii au plecat şi nu ştiu unde s-au dus. Alergaţi după ei şi-i veţi ajunge".* în realitate, înainte de venirea "securiştilor" regelui, Rahab i-a urcat pe cei doi spioni evrei pe acoperişul casei, acoperindu-i cu fuioare de cânepă aflate la uscat.

După plecarea urmăritorilor, Rahab s-a urcat pe acoperiş, la cei doi spioni evrei, şi le-a spus: "Prietenii mei, eu ştiu că al vostru comandant este pe cale să cucerească Ieri honul dar pentru bunăvoinţa pe care v-am arătat-o scăpându-vă de a fi prinşi, doresc şi eu ceva în schimb din partea

voastră. Eu vreau să juraţi că atunci când armata voastră va cuceri oraşul, tatăl, mama, fraţii şi surorile mele nu vor fi ucişi şi li se va permite să-şi păstreze proprietăţile".

Cei doi agenţi s-au angajat solemn faţă de Rahab că dorinţele sale vor fi respectate: *"Viaţa noastră pentru vieţile voastre, dacă te legi să nu sufli o vorbă despre înţelegerea noastră*" au conchis cei doi spioni.

înainte de a escalada zidul ce înconjura lerihonul, cu o funie pusă la dispoziţie de'către Rahab, spionii evrei i-afu făcut acesteia ultimele precizări: "Când vei auzi că armata noastră se apropie, să-ţi aduni toată familia şi bunurile sale în casa ta, iar la fereastră să atârni această funie roşie. Dacă cineva din familie va părăsi casa şi va fi ucis, aceasta va fi din vina lui. Dacă ne vei trăda după plecarea noastră, ne vom considera absolviţi de promisiunile pe care ţi le-am făcut".

Cei doi spioni au escaladat apoi zidul s-au ascuns timp de trei zile printre dealuri şi văi, i-au înşelat pe urmăritori, au ajuns cu bine la loşua, pe care l-au informat foarte complet asupra situaţiei din lerihon, inclusiv asupra angajamentului sub jurământ luat faţă de Rahab.

Bazându-se pe informaţiile deosebit de precise şi valoroase aduse de către cei doi spioni, loşua şi-a condus armata spre lerihon, pe care l-a încercuit. înainte de declanşarea asaltului general asupra oraşului, loşua a atras atenţia ca, imediat ce se va intra în lerihon, familia lui Rahab să fie scoasă din oraş şi adusă în tabăra israeliană. în fruntea primelor trupe evreieştfcare au pătruns în lerihon s-au aflat cei doi spioni ajutaţi în îndeplinirea misiunii lor de către Rahab. Aceştia şi-au ţinut pn> misiimea făcută în totalitate. După punerea în siguranţă a familiei prostituatei Rahab, armata israeliană condusă de loşua a ras de pe faţa pământului oraşul lerihon, iar pe locuitorii acestuia i-au ucis până la unu, după cum scrie Biblia.

Se vede că cele zece porunci date de către Dumnezeu lui Moisé, printre care şi porunca *"să nu ucizi",* nu prea erau respectate de către poporul lui Israel ! Una învăţăm şi alta facem...

în legătură cu viaţa ulterioară a lui Rahab au circulat două versiuni, în prima versiune, susţinută şi de Biblie, Rahab a devenit soţia lui loşua, punând bazele unei familii din care a rezultat un fiu pe numele de Boaz. Din ramura lui Boaz s-ar fi născut David, iar mai apoi Iisus din Nazaret. A doua versiune este aceea că Rahab s-ar fi căsătorit cu unul din cei doi spioni, iar Boaz ar fi fost primul lor născut.

Indiferent de versiuni, rezultă că Rahab, recrutată de spionajul israelit, a fost foarte bine recompensată. Biserica romano-catolică, , la rândul ei, a recompensat-o pe Rahab trecând-o în rândul sfinţilor, fiind sărbătorită în calendarul catolic la 1 septembrie. Aceasta nu figurează în calendarul ortodox.

Samson şi Dalila

Un foarte faimos exemplu de spionai biblic este şi cel _al_Dalilei. simbolul femeii fatale, primu[spion-femeie din istoria tuturor timpurilor. Povestea Dalilei este legată de cea a lui Samson, unuLd[n judecătorii neamului lui Israel, un fel de Hermles evreu.

Pe la 1161 î.H., pentru că l-au supărat pe Jehovah (Dumnezeul evreilor), neamul lui Israel a căzut sub dominaţia filistenilor.

Samson s-a născut dintr-o femei stearpă, prin "intervenţia" unui înger trimis de lehova. Anunţând-o că va naşte un fiu, îngerul i-a destăinuit mamei lui Samson că fiul ei a fostales de lehova să-i scoată pe evrei de sub robia filistenilor, după ce-şi vor fi ispăşit păcatele.

Samson a crescut mare, a ajuns judecător, a omorât un leu "cu mâinile goale" dar i-au plăcut femeile filistine mai mult decât evreicela^Acesta a trecut şi prin experienţa nefericită a unei căsătorii cu o filisteană, spre marea dezamăgire a neamului lui Israel. Biblia ne povesteşte, însă, că, mai presus de orice, era puterea supranaturală, paranormală, s-ar spune în zilele noastre. ^Jui Samson. Astfel, pentru cine este dispus să creadă,' se vorbeşte despre o luptă dintre Samson şi 3.000 de filisteni, pe timpul căreia acesta a ucis nu mai puţin de 1.000 de soldaţi inamici, având drept armă o falcă de asin... . Aşa cum s-a procedat din vremuri imemorabile şi se procedează jgeste tot şi în zilele noastre, pentru a afla sursa extraordinarei puteri deţinute de adversar, conducătorii filisteni au apelat la singura soluţie posibilă, adică la spionaj.

Cunoscându-se slăbiciunile lui Samson pentru femeile filistene. acesta a fost prins în mod deliberat în plasa unei curtezane, de_o tulburătoare frumuseţe, maestră în "tehnica sexuală", de o excepţională inteligentă, pe nume Dalila. Aceasta a foslatrasă la colaborare de către serviciul de spionaj filistean si, în schimbul sumei de 11.000 arginţi, i s-a cerujşă-l seducă pe Samson şi să afle de la acesta sursa puterii sale.

ţîntre Samson si Dalila, două personaje cu o inteligenţă superioară, ^s^apurtat o luptă cumplită, un *"război al inteligenţelor",* cum se vorbeşte în jargonul spionajului modern.

Samson şi-a dat seama din primul moment ce urmăreşte Dalila şi, cu tot focul trăirilor sentimentale si carnale dintre ei. a ocolit răspunsul la întrebarea insistentă a Dalilei cu privire la sursa puterii sale, spunându-i acesteia o sumedenie de minciuni ^

Farmecele personale; inteligenţa şi perseverenţa Dalilei au triumfat până la urmă, dovedindu-se că şi cei mai putermcioameni ai lumii au slăbiciuni şi este doar o

chestiune de timp până cand acestea sunt descoperite şi exploatate. Nimeni în lume nu este invulnerabil.

• Mărturisindu-i Dalilei că puterea lui stă Tn păr, Samson s-a nnnrianinf^ sjnqnr la pjpip, chiar dacă, în final, a reuşit să dărâme templul filistenilor.

DaliJa. femeia fatală, cântată în versurile sale şi de'marele Eminescu, constituie modelul spionului de succes, care şi-a îndeplinit în mod străluci^ misiunea încredinţată în numele si interesul propriului popor.

Exemplele biblice, de la Grădina Edenului şi până la Ţara Canaan, pun în evidenţă extraordinarea importanţă a acţiunilor de culegere çle informaţii în societatea omenească de-a lungul tuturor timpurilor, -încorporate în paradigma – SPIONAJ.

Biblia ne demonstrează că nici bunul Dumnezeu nu s-a piitut sustrage efectelor spionajului, în urma cărora omul a fost izgonit din Rai.

Putem concluziona, deci, că, fără aportul spionajului, neamul lui Israel nu ar fi putut intra în posesia Ţării Canaan, dăruită de Dumnezeu evreilor. jJudecaţi prin această prismă, cei Hni spioni trin^şi de loşua la lerihon au fost adevăraţi eroi ai lui Israel. Nu acelaşi lucru şe poate spune despre desfrânata Rahab. Aceasta si-a trădat poporuj^ care a fost masacrat până ia ultimul om. în schimbul protejării vieţii sale, a familiei şi a averii. Cu alte cuvinte, de la loşua încoace, putem vorbi despre spioni si trădători

Pentru neamul filistenilor, inegalabila Dalila a fost o mare eroină.

Tuturor româncelor care vor fi vreodată implicate în acţiuni de spionai le-as recomanda să se comporte ca Dalila şi nu ca Rahab, chiar dacă li s-ar promite că vor fi trecute în rândul sfintelor...

învăţăturile lui Sun-Tzu către spioni

fjPrimele dovezi scrise despre spionaj şi importanţa acestei îndeletniciri în societatea omenească, legată în special de război^ provin din Chipa, fiind atrihuite generalului Sun-Tzu, unul dintre cei mai repurtaţi teoreticieni militari ai tuturor timpurilor.

Generalul Sun-Tzu s-a născut în statul Chi, situat în estuarul Râului Galben, dar şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii sale în statul Wu, aflându-se în slujba regelui Ho Lu.

Sun-Tzu a intrat în istoria universală, nu atât prin numeroasele victorii pe care le-a repurtat pe câmpurile de luptă şi cuceririle făcute, cât prin uluitoarea şi nemuritoarea sa operă teoretică destinată artei războiului şi spionajului, apărută în anul 510 î.H., intitulată Pin&Ea ^Principiile războiului).

_Deşi a apărut cu peste 2 500 de ani în urmă, opera lui Sun-Tzu este studiată cu interes în toate marile centre de învăţământ militar din Euroga. şi Statele Unite ale Americii.Principiile formulate de către Sun-Tzu şi-au găsit o strălucită aplicare în arta militară a Chinei sub conducerea lui Mao-Tze-dung în anii războiului civil, cât şi în arta militară a Japoniei, în operaţiunile de uscat.

Sun-Tzu era convins că, pentru agărareajtaţuluiт atât în timp de pace, cât şi petimp de război, acesta trebuie să dişpunijde un serviciu TTe spionaj puternic. Statul trebuie să aibă spioni atâijn statele duşmane, cât şiln ceieprietene^

Dacă în Europa, chiar şi în zilele noastre, spionajul este văzut ca ceva condamnabil şi degradant pentru cei care îl practică, iar spionii capturaţi erau şi încă mai sunt executaţi fără prea mult ceremonial, Sun-Tzu considera spionaiuldrep^ nobilă, recomandând ca agenţijsăaibă acces

!a CQnduœfoïïi^politici şi militari permanenţ^tât ziua, cât şi noaptea.

Gânditorul militar chinez era împotriva ucideriispjonilor inamici capturaţi. El recomanda ca aceştia să fie tratati cu amabilitate, bine hrăniţi şi cazaţi confortabil, în paralel cu atragerea lor la colaborarejjrin corupere^

Peaceastă cale, de la agenţii capturaţi se pot obţine informaţii valoroase, în acest mod Sun-Tzu realiza, ceea ce în lumea noastră^se numeşte *"agentul dublu",* adică un agent străin "întors" împotriva propriei ţări. f Ta" baza acţiunilor serviciului său de spionaj generalul Sun-Tzu a pus următoarele principii fundamentale:

• 100 de drame de argint cheltuite pentru obţinerea de informaţii ar putea economisi cheltuirea a 10.000 de drame în timp de război:

• Dacă îţi cunoşti inamicul şi te cunoşti pe tine, nu ai motive a te teme nici de o sută de bătălii^

• Dacă te cunoşti pe tine dar nu-l cunoşti pe inamic, pentru fiecare victorie vei suferi o înfrângere^

• Dacă nu te cunoşti nici pe tine si nici pe inamic eşti un ignorant şi vei fi înfrânt în toate bătăliile.

în condiţiile în care dispui de forţe materiale şi morale comparabile cu cele ale adversarului, principiile de mai sus sunt absolut valabile si în zilele noastre.

* Sun-Tzu a făcut şi o clasificare a spionilor pe care i-a utilizat în reţelele sale, rezultând următoarea tipologie:

• spionii locali, recrutaţi din diferite medii sociale ale statului străin:

• spionii interni, recrutaţi din rândul funcţionarilor si oficialităţilor de stafcu funcţii înalte, cu o ridicată valoare informativă:^

• spionii dubli, recrutaţi din rândul spionilor de profesie trimişi de inamic;

• spionii de sacrificiu, constituiţi din agenţii proprii. încărcaţi cu informaţii false şi trimişi la înamic în scopul de a fi capturaţii interogaţi; sub efectele torturilor, aceştia vor spune "tot ceea ce ştiu", regli7ânfjg-se intoxicarea cu informaţii false a adversarului.

Spionii de sacrificiu, evident fără ştirea acestora, au fost utilizaţi si în cursul celui de-al doilea război mondial. în legătură cu debarcările trupelor americano-britanice în Sicilia si în Normandia.

• spionii proprii instruiţi special, infiltraţi pe teritoriul adversarului, care se întorc din misiuni cu informaţii, cunoscuţi şi sub numele de spioni volanţi.

Toate aceste categorii de agenţi ai serviciilor de informaţii există si în zilele noastre, intrând în structurile elementelor umane, secrete, de culegere de informaţii. Din celé cinci categorii de spioni definiţi către Sun-Tzu, cei mai valoroşi sunt "*spionii interni".*

Un asemenea "spion intern" aflat în slujba C.I.A. a fost generalul român Mihai Pacepa. fost locţiitor al şefului Serviciului de Informaţii Externe al României, fugit în S.U.A. în 1978. în jargonul serviciilor americane de spionaj, un agent intern strecurat în

chiar structurile serviciilor de spionaj sau contraspionaj ale adversarului, poartă denumirea de *"cârtiţă"(mole*-engl.).

Sun-Tzu este primul om din istoria universală care ne-a transmis, peste secole şi milenii, calităţile ce i se cer unui spion de succes, scriind : "Spionii trebuie recrutaţi dintre oamenii cei mai inteligenţi dar care stiu să facă pe prostii; dintre cei ce par lipsiţi de personalitate . dar; în fond, sunt caractere puternice; dintre cei deosebit de agili, viguroşi, severi si viteji; dintre cei versaţi în practici subterane, capabili să îndure foamea, frigul, mizeria si umilinţa".

.Asemenea calităţi sunt universal valahile în lumea spionilor, de la cei biblici şi până în zilele noastre şi nu se găsesc pe toate drumurile. Spionul de profesie, indiferent cât este acesta de temut şi de blamat. ţine de oameni de înaltă clasă

Sun-Tzu considera drept o .necesitate vitală cunoaşterea şi .utilizarea de către suveran (conducător) a celor cinci categorii de _spioni. Acesta este un alt principiu, fundamental, care stă la baza unei guvernări de succes din cele mai vechi timpuri, valabil şi în secolul XXI.

Alexandru Macedon, cifrul şi... cenzura

Istoria a demonstrat că *tot'i* marii conducători ai lumii, din ^antichitate si până în zilele noastre, au dispus de excelente servicii de spionaj, ei înşişi fiind pricepuţi în selectarea, recrutarea şi utilizarea spionilor. Aceştia au avut un rol imens în obţinerea victoriilor în războaie, în construirea marilor imperii şi asigurarea securităţii statelor.

Alexandru cel Mare (356-323 î.H.), fiu al Balcanilor, cel mai strălucit comandant de oşti al tuturor timpurilor, creatorul primei armate de soldaţi de profesie, a fost primul general european care a înţeles

rolul esenţial al spionajului în război, folosindu-l cu mare artă, ceea ce şi explică victoriile incomparabile pe care le-a repurtat.

De numele lui Alexandru cel Mare este legată introducerea cifrului pentru corespondenţa secretă, precum şi a cenzurii militare, pe lângă folo_sirea pe scară largă a spiojTjlor_

Romanii l-au înfrânt pe marele general cartaginez Hanibal şi, în final, ^yj^sjträiucita cetate a Cartaginei depe faţa pământului, printrealtele^şi datoritlTfaptului că acesţia au dispusele uri excelent semcjude spiona]T~

Generalul roman Scimo, jnaintea bătăliei decisive de la Zama (203 Uj.), a trimis într-o misiuneje_çşmfttam strat^gina în poziţiile duşmane, sub legenda purtam unor negorigrLpe prietenul său Laelius, însoţit de un grup de experţi în lucrări de fortificaţii deghizaţi în sclavi, pentruq cerceta sistemul de lucrări şi dispozitivele armatei adverse.

.Pe baza informaţiilor obţinute de comandoul de spioni ai lui Laelius, Scioio. supranumit ulterior "Africanul", l-a înfrânt definitiv pe Hanibal, unul din marii generali ai antichităţii.

Ofiterijromani din serviciul de spionai purtau numele de *"speculatores".* în secolul al Vl-lea (d.H.), Imperiul Bizantin dispunea de servicii de spionai puternice şi bine structurate.

în scrierile arabe din secolul XI (d.H). se menţionează că regii acestora îşi trimiteau ambasadorii nu numai în scopuri protoœlar-diplomafee. ci mai ales pentru îndeplinirea unor misiuni de spionai, cu sarcina de a aduce informaţii privind: existenţa si starea drumurilor; existenţa munţilor si poziţia trecătorilor prin aceştia; starea

râurilor şi a vadurilor de trecere; existenţa păşunilor, efectivele, gradul, de înarmare şi starea generală din armata monarhului viziţaţAmbasadorului arab i se mai cereau şi date de cunoaştere a monarhului în cauză^Starea fizică şi de sănătate, dacă respectădogma religioasă, dacă este sau nu consumator de băuturi alcoolice şi amator de femei, dacă preferă femeisau băieţi tineri.

Cu alte cuvinte, ambasadorii, de la apariţia acestora ca şefi de misiuni diplomatice şi până în zilele noastre. în ciuda discursului lor extrem de fflrtenitnr şi rte alamhir.qt, farg şfl şpuna nimic, au dirijat şi dirijează jjmple acţiuni de culegere de informaţii şi spionaj pe un front larg în ţara de acreditare^ jţipQP<*zii-aii început să fie remarcaţi prin moduL original de practicare a spionajului de către observatorii străini încă din secolul al Xll-lea. La baza relaţiilor cu lumea exterioară a japonezilor se situează, mai presus de toate, suspiciunea. Aceasta l-a determinat pe un istoric occidental care a vizitat Japonia cu multe secole în urmă să declare că această ţară este *"o reţea imensă de spioni de la un capăt la altuT.*

în Japonia, agenţii serviciului de spionaj au fost selecţionaţi exclusiv din clasa samurailor, cunoscuţi sub numele de *"ninja".* Printre

altele, aceştia sunt neîntrecuţi în arta camuflajului şi a deghizărilor. în afara măiestriei de a transforma orice obiect într-o armă ucigasă.

Surse documentare bogate şi incontestabile, printre care şi cartea *"Românii şi hoarda de aur" a* istoricului Alexandru Gonţa, apărută la München în anul 1983, evidenţiază faptul că cel mai mare conducător de oşti din epoca feudală care s-a folosit cu măiestre de arta spionajului ^construirea uriaşului Imperiu Mongol Hg la Offîflnuf Pacific si până în inima Europei a fosţ Gingis-Han

Victoriile fulgerătoare împotriva Chinei din perioada 1213-1215, precum, şi asupra imensului spaţiu al Asiei de vest după 1219, cu pătrunderi strategice şi la vest de Munţii Urali, s-au datorat nu numai calităţilor excepţionale ale cavaleriei mongole, ci şi existenţei unui serviciu de cercetare strategică de mare eficienţă, comparabil doar cu cel al lui Alexandru Macedon.

Toate marile campaoiLmilitare ale lui Gingis-Han au fost precedate de intense şi amănunţite acţiuni de spionai, mai alesjn oraşele cetăţi, efectuate de agenţi mongoli selecţionaţi din rândul celor mai buni ofiţeri, travestiţi în negustori ambulanţi. '

Aceştia studiau căile de acces spre oraşe şi cetăţi, punctele tari şi slabe ale lucrărilor de fortificaţii, căile ascunse de apropiere şi de atac, tăria armatelor duşmane etc. Armatele mongole nu au atacat niciodată la întâmplare, fapt pentru care nici un oraş şi nici o cetate din imensur spaţiu cucerit nu le-au putut rezista. Cuceririle lui Adolf Hitler în Europa, din perioada 1939-1942, au fost o umbră palidă In comparaţie cu cuceririle realizate de Gingis-Han şi urmaşii săi.

.Din tradiţiile spionajului mongol cel mai mult s-au inspirat ruşii, care au stat aproape 200 de ani sub stăpânirea mongolilor.

Inainte de a ajunge generali şi mari conducători de oşti în Imperiul Mongol, Subotai şi Gepe Noian au slujit cu succes în serviciul de spionaj, îndeplinind misiuni extrem de riscante, mai ales pe direcţiile strategice din Europa.

Ştefan cel Mare, fondatorul... Securităţii !

Cu toate distrugerile pe care le-au produs în spaţiul românilor din Moldova, Muntenia şi Transilvania, şi cu toate că i-au ţinut pe strămoşii noştri o sută de ani în

robie între 1242-1342, venirea mongolilor a avut şi urmări politice pozitive. Cucerirea mongolă a dus la desfiinţarea stăpânirii cumane din Moldova si Ţara Românească şi la înlăturarea dominaţiei Regatului Ungariei asupra Transilvaniei. Dacă nu veneau mongolii, probabil, că românii din toate provinciile lor istorice arfi căzut sub dominaţia Ungariei, iar astăzi am fi fost catolici şi vorbeam limba maghiară...

Despre serviciile de spionai ale românilor, de-a lungul zbuciumatei lor istorii, s-a scris mult şi se va mai scrie. In esenţă, de reţinut este faptul că acestea au cunoscut perioade de glorie şi de prăbuşire, în funcţie de condiţiile politice şi militare din cele trei mari provincii istorice ale românilor.

în .ultimii cinci sute de ani^ datorită înăbuşirii lor sub dominaţia străină, perioadele de glorie ale spionajului românesc au fost scurte si legate de un mănunchi de nume ilustre. Aceasta, pentru că spaţiul locuit de români nus-a bucurat de existenţa şi funcţionarea unor instituţii monarhice ereditare şi puteTnice ca în statele din apus, ci de un număr enorm de voievozi, guvernatori şi domnitori, slabi, care au "domnit" 1-2 ani şi chiar mai puţin, preocupaţi de propria îmbogăţire şi nu dejyopăşirea neamului. Astfel, între 1300 şi 1866, până la aducerea în România a principelui Carol de Hohenzollem, în Moldova, Ţara Românească şi Transilvania s-au succedat circa 430 de domnii cronologice luate la un loc, în timp ce în Franţa, în acelaşi interval istoric, s-au succedat 22 de regi şi împăraţi, lată una din cauzele istorice pentru care România, cujQj/gchime statală de numai 83 de ani (1918-200^1), se situează la periferia civilizaţiei europene la începutul secolului XX1.„

Jnultimile cinci secole, românii au avut în fruntea lor mai mulţi trădători şi vânzători de neam decât eroi gata sTse sacrifice pentru propăşirea neamului.

Printre figurile luminoase ale neamului românesc care au ştiut să folosească în mod iscusit metode si agenţi ai spionajului politicjjmiliţar se înscrie, în primul rând, Basarab I (1310-1352). întemeietorul statului independent al Ţării Româneşti.

Nimicirea aproape totală a armatei Ungariei,condusă personal de către regele Carol Robert de Anjou, în intervalul de câteva zile dintre 9-12 noiembrie 1330, de către oştenii voievodului român, în bătălia de la Posada, ar fi fost imposibilă fără o perfectă cunoaştere a forţelor jnamicului, a intenţiilor politice urmărite de către acesta, precum şi a mişcărilor în spaţiu ale armatei inamice. Toate acestea sunt sarcini ale spionajului, pe care marele Basarab a ştiut să-l utilizeze cu măiestrie şi cu rezultate totale.

Spionajul şi diplomaţia merg mână în mână, fiind cele două feţe ale aceluiaşi taler. Acestea au fost ridicate pe culmi nebănuiţe de către un alt mare domnitor român, Mirçea cel Bătrânii 386-1418) ("bătrân" în scaunul domnesc, nu în vârstă), care, prin iscoadele şi solii săi, a fost la curent cu tot ce se petrecea în spaţiul din Balcani, a luat decizii politice înţelepte şi a utilizat forţa armelor, *"nunoscându-se* pe *sine şi cunoscându-l pe inamic"* (Sun-Tzu), fapt ce i-a asigurat vicloaLşlcuceriri teritoriale cu efecte pâna in zilele noastre.

Puterea şi influenţa politico-diplomatică ale lui Mircea cel Bătrân au fost atât de mari" încât acesta şi-a putut permite imixtiuni în lupta pentru succesiune la tronul imperial otoman, făcându-l sultan pe Musa, unul din fiii lui Baiazid, cel bătut şi luat în robie de către Timur Lenk, urmaş al marelui Gingis-Han, în bătălia de la Ankara (1402).

Dacă acest mare domnitor s-a putut intitula: "Io Mircea, mare voievod şi domn din mila lui Dumnezeu şi cu darul lui Dumnezeu, stăpânind şi domnind peste toată ţara

Ungrovlahiei şi a părţilor de peste munţi, încă şi către părţile tătăreşti şi Amlaşului şi Făgăraşului Herţeg şi domn al Banatului, Severin ului şi de amândoua părţile pe toată Vodunavia, încă şi la Marea cea Mare şi stăpânitor al cetăţii Dârstorului", *un mare merit le revine şi acelor curteni si boieri cărturari şi vorbitori de graiuri străinecareju purtat solii, au negociat şi au spionat în numele şi spre binele domnitorului şi al ţării. Principiul este valabil şi la începutul secolului XXI, dar nu-l mai respectă nimeni. Am revenit la vechea paradigmă:* 'capul ce *<?e* pişară sabia nu-l taie". *Sigur că nu-l taie dar îl pune în la(n)ţ...*

Jjltefan cel Mare şi Şfânt (1457-1504). cu cea mai lungă domnie din istoria românilor până la cea a regelui Carol I de Hohenzollern, poate fi considerat creatorul primelor organe de stat secrete cu adevărat JFuncţionale. cum sunt cele de securitate internă şi de spionaj extern.

Vorbind în termeni actuali şi pe înţelesul tuturor, Ştefan cel Mare şi Sfânt şi-a creat, pe plan intern, una dintre cele mai puternice şi mai eficiente "poliţii politice" sau "serviciu de securitate" din sud-estul Europei, având în compunere şi o structură de spionaj extern, deservită de nobili de înaltă cultură, cunoscători de limbi străine şi coduri secrete, iscusiţi, vicleni si, la nevoie, excelenţi mânuitori de monezi de aur$_T$ săbii, pumnale şi chiar otrăvuri.

Datorită celor care "au colaborat cu securitatea", adică a reţelelor de infonriatori ai poliţiei sale politice, infiltraţi în rândurile marii boierimi, care i-a fost ostilă pe toată durata domniei sale (vezi *"O istorie sinceră a poporului român"* de FloTiri Constantiniu, 1997, pag. 103-104), Ştefan cel Mare şi Sfânt a descoperit toate comploturile urzite împotriva sa şi a scurtat de cap circa 60 de boieri care s-au "hiclenitMDacă marele domnitor al Moldovei nu ar fi dispus de o "securitate" de mâna întâi, cu siguranţă că ar fi domnit şi el cel mult câţiva anişori şi ar fi sfârşit-o ca şi tatăl său, sub loviturile de pumnal al unor boieri complotişti...

"Poliţia politică" vine de la Apus...

Elisabeta I a Angliei (1558-1605) a organizat şi ea, ceva mai târziu, prima "poliţie politică" puternică si bine organizată din Anglia, condusă de lordul Francis Walshingam, care s-a distins ca unul din cei mai mari spioni din evul mediu occidental.

Aceasta a salvat-o pe regină de la peste 20 de tentative de asasinat şi a condus-o spre eşafod pe Maria Stuart, pretendenta catolică la tronul Angliei. Serviciul de spionaj extern, parte a "poliţiei politice" de sub conducerea lui Walshingam a ajutat-o pe regina Elisabeta I să zdrobească *"Invincibila Armada"* (1588) a Spaniei şi să declanşeze expansiunea colonială a regatului său, până atunci destul de sărac şi de slab. Tot Elisabeta I a patronat pirateria de stat, care i-a adus mari bogăţii în tezaurul regal.

^Prima "politie politică" din Franţa a lyiat fiinţş prin grija cardinalului Richelieu (1585-1642), condusă de preotul capucin Joseph du Tremblay. Spionii lui Richelieu au subminat statele germane divizate, contribuind la alipirea de către Franţa a provinciilor Alsacia şi Lorena.

Poliţiile politice au devenit standard pentru toate statele feudale^ *din* Europa după Revoluţia burghezo-democratică din Franţa deja 1789-1794, de teamă efectelor acestui mare eveniment rar^ a schimbat cursul istoriei.

Am insistat asupra exemplelor de mai sus, începând cu Ştefan cel Mare, pentru a trezi la realitate acele elemente ale clasei politice şi mediile intelectuale din România contemporană care acuză regimul politic românesc din perioada 1945-1989 că ar fi.dispus de "poliţie politică" întruchipată în organele securităţii statului.,Sloganul "*demascării Securităţii ca poliţie politică"* este cea mai mare nerozie ce s-a spus sub soareîcTCărpaţilor dejgJB"refrista la Ceausescu I Nu România socialistă ajnventat "poliţia politică", domnilor! Ar fi timpul să ştiţi că toate formaţiunile statale, de acum IQ.OflOde ani si până la "marile democraţii occidentale". în frunte cu S.U.A.. au dispus şi dispun de structuri de "poliţie politică". Biroul Federal de Investigaţii (F.B.I.) este cea mai mare, mai dotatăji mai puternică "poliţie politică" de pe glob'.

Fostul preşedinte al S.U.A., Ronald Reagan (1981-1989) a fost timp de mai mulţi ani informator al F.B.I. (deci "colaborator al securităţii") pentru statul California, având acoperirea de *"actoria Hollywood*iar pseudonimul de agent informator *"T-10".*

"Poliţia politică" din Regatul României s-a numit "*Siouranţă*" pe care regimul comunist a preluat-o schimbându-i numele în *"Securitate".*

Cei care au contribuit la crearea aşa-zisului Consiliu Naţional de Studiere a Dosarelor Securităţii s-au umplut de ridicol şi ar face bine să-i pună capăt, până nu vom ajungg^de räsuHntregii lumi civilizate. Tn arhivele secrete ale unui statjcTumblä, deTegulajn caz de absoluta nevoie, după minimum 50 de ani sau nu se umblă niciodată...

P^rimapoliţie poTjïïcâinstrument al statului, având si misiuni je spioriafpFplan externdin Rusia a luat fiinţă în anul 1565 prin grija ţarului Ivan al IV-lea ("cel Groaznic") sub numele de *"Opriciniria".*

împăratul Rusiei, Alexandru al ll-lea (1855-1881), a modernizat serviciul secret de securitate si spionai care a fost denumit "Ohrana". La începutul anului 1900. suh domnia lui Nicolae al ll-lea. *"Ohrana"*avea pe statele sale de plată peste 100.000 de aaenti. distribuiţi pe tot teritoriul Rusiei, precum şi în toate capitalele lumii.

Tradiţiile seculare ale serviciilor secreta imppriale au fost preluate şi ridicate pe noi culmi$_T$ între 1917-1991. de către puterea politică comunistă de la Kremlin.

Având o vechime si o continuitate de peste patru secole nu este de mirare că spionajul rusesc face ravagii în Statele Unite ale Americii, ale căror servicii secrete au îmbrăcat forme moderne abia în urma celor două războaie mondiale.

Frederic al ll-lea (1740-1786), rege al Prusiei din dinastia de JHohenzollern, rămas în istorie sub numele de "Frederic cel Mare" a fost un strălucit cpnducător de oşti. Acesta a purtat o serie de războaie contra Austriei, a luat parte la războiul de şapte ani şi la prima împărţire a Poloniei în 1772.

în urma unei victorii rapide şi strălucite împotriva armatei austriece, Frederic al Mare a fost întrebat care este explicaţia victoriei sale atât de decisive? Regele Prusiei a răspuns: *"în timp ce adversarul meu a avut un spion şi o sută de bucătari. euTam avut o sută de spioni si un singur bucătar^.*Aceasta explică totul în legătură cu rolul atribuit spionajului de cătreconducătorii germani de-a lungul timpului.

"Napoleon – spionaj şi dezinformare în stil imperial...

Revoluţia franceză de la 1789-1794, împreună cu era războaielor purtate de împăratul Napoleon Bonaparte, au^conferit dimensiunj globale acţiunilor serviciilor de

spionaj, contraspionaj şi politiei politice din Franţa, cu influenţe în toate marile state ale lumii.

Imensa majoritate a istoricilor francezi şi străini au explicat victoriile strălucite repurtate de Napoleon Bonaparte împotriva statelor feudale din Europa exclusiv prin prisma geniului militar al acestuia. Puţini ştiu sau înclină să admită că aceste victorii s-au datorat şi altor cauze. în zilele noastre, se ştie că spionajul a jucat un rol decisiv în înfrângerea Austriei, iar apoi a Rusiei de către Napoleon,[iar unii] dintre spionii sai, printre care şi Karl Schulmeister (1770-1853), au fost tot atât de importanţi în obţinerea unor victorii decisive ca şi mareşalii Nev si Murat sau generalii Soult, Dupont, Marmont şi I anr^s

Karl Schulmeister s-a născut în Alsacia, în familia unui preot luteran. Bucurându-se de o inteligenţă strălucită şi de o educaţie aleasă, precum şi de un fizic fermecător, în andl 1804, când a fost recrutat de serviciul de

spionaj al lui Napoleon, acesta vorbea câteva limbi străine, dintre care în • condiţii perfecte franceza, germana şi maghiara. Schul-meister s-a dovedit un artist în arta deghizărilor.

La începutul anului 1805, Karl Schulmeister şi-a făcut apariţia la Viena sub acoperirea că este "nobil maghiar" expulzat din Franţa sub acuzaţia că era "simpatizant" al Austriei. Ţinta spionajului francez era aceea de a intra în graţiile mareşalului austriac Charles Mach – baron de Leiberich, comandantul armatei imperiale. Prin farmecul său personal, eleganţa, inteligenţa şi banii de care dispunea, Schulmeister a cucerit repede înalta societate vieneză. Acesta nu numai că l-a cunoscut pe mareşalul Mach dar a devenit în scurt.timp unul din preferaţii săi. Pentru a-şi consolida "legenda" de acoperire, Schulmeister a pus la dispoziţia serviciului de spionaj al Austriei o seamă de informaţii credibile cu privire la situaţia politică, militară şi socială din Franţa, selecţionate cu grijă de către contraspionajul francez. Cucerindu-I pur şi simplu pe mareşalul Mach, Karl Schulmeister nu numai că a fost asimilat în cartierul general al armatei Austriei dar a fost numit director al serviciului de spionaj al Austriei, poziţie incredibilă pe care nimeni nu a mai egalat-o vreodată în Europa.

De pe această poziţie, Schulmeister a intoxicat pur şi simplu conducerea politică şi militară de la Viena cu "informaţii de la faţa locului" cu privire la presupuse stări de nemulţumire din armata franceză şi la situaţia tot mai "dificilă" a Franţei, toate conducând la concluzia că lui Napoleon. Bonaparte i-ar fi imposibil să se poată angaja într-o campanie militară împotriva Austriei. Toate aceste ştiri false au fost larg răspândite şi prin intermediul presei austriece, prin articole, fabricate în Franţa şi strecurate în ziarele din Austria contra unor sume frumoase de bani.

împăratul Austrieb Francisc I (1792-1835) şi mareşalul Mach au căzut victimă acţiunilor de dezinformare desfăşurate cu măiestrie de către Schulmeister, crezând că Franţa s-ar afla în pragul unei "explozii sociale". în realitate, Napoleon se pregătea să atace Austria. Acest lucru s-a şi produs prin surprindere, iar pe baza informaţiilor furnizate de către spionul francez implantat în însuşi cartierul general al armatei austriece, aceasta a fost încercuită şi obligată să capituleze în urma bătăliei de la Ulm din 9 octombrie 1805.

Karl Schulmeister "reuşeşte" să se strecoare printre liniile armatei franceze, revenind la Viena, înarmat cu o seamă de documente secrete "originale" puse la

dispoziţie de către serviciul de spionaj al lui Napoleon, cu care reuşeşte, în bună măsură să-l convingă pe împăratul Austriei şi pe generalii săi "asupra celor mai indicate căi de urmat". A urmat dezastrul armatelor reunite ale Austriei şi Rusiei de la Austerlitz, din 2 decembrie 1805, rămasă în istorie sub numele de *"bătălia celor trei împăraţi"* (Napoleon, Francisc I şi Alexandru I).

în anul 1809, Schulmeister a ajuns în funcţia de comisar-general al armatei imperiale franceze. El a reuşit să-şi implanteze un spion în chiar cartierul general al împăratului Rusiei, Alexandru I. Cu toate meritele sale extraordinare, Napoleon a refuzat să-i confere ordinul "Legiunii de onoare", motivând că *"pentru spioni, singura recompensă este aurul* ". Cu banii câştigaţi, atât de la austrieci, cât şi de la francezi, Karl Schulmeister a făcut o avere imensă, pe care a pierdut-o în totalitate după înfrângerea lui Napoleon la Waterloo, în anul 1815. El a supravieţuit acelui eveniment încă 40 de ani, decedând în anul 1853 la Strasbourg, unde deţinea un chioşc de tutun.

Cu toate că Napoleon nu a avut niciodată încredere în agenţii serviciilor sale secrete, Karl Schulmeister, cel mai mare spinn al şecolului al XIX-lea şi unul dintre cei mai reputaţi din istoria spionajului, i-a fost cel mai devotat din toti oamenii importanţi care l-au înconjurat pe împăratul francezilor în tot cursul vieţii sale. Napoleon l-a denumit pe Karl Schulmeister *"împăratul spionilor".*

In timpul războiul napoleoniene, serviciul de spionaj britanic a reuşit să infiltreze doi agenţi în interiorul Ministerului de Externe al lui Talleyrand. Aceştia au descoperit clauzele secrete ale Tratatului de la Tilist dintre Napoleon şi împăratul Alexandru I, deşi întâlnirea dintre cei doi împăraţi s-a desfăşurat pe un doc plutitor în mijlocul râului Memel, la 27 iunie 1807.

De numele lui Napoleon este legată apariţia în Franţa a unui sistem central de spionaj cu o componentă de securitate internă, denumită *"Sureté Generale"*(Siguranţa Generală) care a devenit *"Sureté Nationale"* (Siguranţa Naţională) iar ulterior mai simplu "Sureté" adică Siguranţa, sistem din care s-a inspirat şi România.

în termeni pe înţelesul tuturor, este vorba de poliţia politică secretă sau "securitatea", termen devenit anatemă în România post-socialistă.

Serviciul de spionaj al lui Napoleon este autorul *celebrului "Testament al lui Petru cel Mare",* prin care sunt "dezvăluite" intenţiile Rusiei de a cuceri cea mai mare parte a lumii şi de a ieşi la mările calde.

Acest "testament[11] este unul dintre cele mai strălucite acţiuni de dezinformare puse la cale de serviciul de informaţii al Franţei dinaintea campaniei lui Napoleon împotriva Rusiei. *"Testamentul lui Petru cel Mare"* a fost atât de convingător ticluit, încât a căpătat crezare pe toată durata secolului XIX, a fost extins în secolul XX în epoca U.R.S.S., având "credibilitate" chiar şi la începutul secolului XXI. Există mulţi români din *"cercurile intelectuale bine informate"care* cred în acest testament. Despre falsitatea acestuia se vorbeşte în *"Enciclopedia asupra spionajului"* (autori: Normand Polmar şi Thomas B.Allen, Editura Greenhil, S.U.A., 1997, pag.217).

După înlăturarea lui Napoleon Bonaparte, serviciul de spionaj al Franţei s-a degradat. Aceasta a contribuit în mare măsură la zdrobitoarea înfrângere a armatei lui Napoleon al lll-lea în războiul franco-prusac din 1870-1871. După acest război, serviciile secrete ale Franţei au fost reorganizate după modelul prusac. în armată, a luat fiinţă Biroul 2, însărcinat cu spionajul militar, preluat şi în armata României.

Franţa este prima ţară din lume care a pus bazele instituţiei ataşaţilor militari, încă din secolul XVIII. Napoleon Bonaparte a preluat şi extins practica trimiterii de ofiţeri de informaţii pe lângă misiunile sale diplomatice din străinătate, iar după Congresul de la Viena din 1815, toate statele mari din Europa au început să facă schimb de ataşaţi militari.

Misiunea acestora este aceea ca, sub protecţia paşaportului diplomatic, să facă spionaj militar, inclusiv recrutarea de agenţi autohtoni. Schimbul de ataşaţi militari se face pe bază de acord între state care, în realitate, înseamnă *"primeşte tu spionii mei, ca să primesc şi eu spionii tăi".* în cercurile diplomatice de pretutindeni, ataşatului militar i se mai spune "*spion în uniformă"* sau "*pisică cu clopoţei".* Ataşaţii militari nu sunt diplomaţi, deşi ei pretind acest lucru.

Deoarece spionajul militar s-a complicat foarte mult în secolul XX şi ataşaţii militari s-au specializat pe categorii de forţe ale armetei, respectiv: ataşaţi ai trupelor terestre, ataşaţi aero şi ataşaţi navali, iar pentru a-i coordona, statele mari, cu posibilităţi financiare, trimit şi ataşaţi ai apărării. Ca şi în cazul ambasadorilor, pentru trimiterea de ataşaţi militari este nevoie de primirea acreditării din partea statului care îi acceptă.

Marile puteri ale lumii, S.U.A., Rusia, Franţa, Marea Britanie, China, Japonia şi altele, trimit ofiţeri de informaţii în străinătate sub o multitudine de alte acoperiri civile.

Spionii şi independenţa SUA

în Statele Unite ale Americii, cea mai mare putere economică din ultima jumătate a secolului XX şi singura superputere militară de la începutul secolului XXI, spionajul îşi are sorgintea în Revoluţia americană anti-colonială şi războiul de independenţă purtat împotriva Angliei, din perioada 1775-1783.

Părintele fondator al S.U.A., generalul George Washington (1732-1799), pe lângă calităţile sale de om politic vizionar, de comandant şi strateg, a fost şi un strălucit artizan al spionajului revoluţionar nord-american, care a contribuit într-o măsură decisivă la încheierea victorioasă a războiului de independenţă. George Washington nu a avut studii militare şi academice superioare dar a câştigat experienţă în război şi mai ales de ofiţer de informaţii, ca urmare a serviciului prestat în armata engleză, în contextul războiului dintre Franţa şi Anglia pentru posesiunile coloniale din spaţiul nord-american.

Când cele 13 colonii americane au hotărât să înceapă războiul pentru independenţă împotriva Angliei, lui George Washington i-a fost oferită funcţia de comandant al tuturor trupelor continentale, pe care a acceptat-o la 3 iulie 1775.

Odată cu preluarea comenzii, G.Washington a trecut la înfiinţarea unui nucleu secret de spionaj în cadrul statului său major, pe care l-a structurat şi condus personal. Primii spioni nord-americani au fost recrutaţi, instruiţi şi trimişi în misiuni în adâncimea dispozitivului trupelor engleze şi în interiorul controlat de acestea, personal de către George Washington. Din documentele istorice de arhivă rezultă că, la 15 iulie 1775, G.Washington a plătit suma de 330 de dolari unei "persoane neidentificate" pe care a trimis-o în garnizoana engleză din Boston *"cu misiunea de a afla valoarea trupelor engleze, deplasările şi intenţiile acestora şi să le raporteze prin corespondenţa secretă stabilită".*

In 1777, G.Washington a înfiinţat un serviciu de spionaj bine structurat, cu un personal numeros, având elemente de legătură cu toate cele 13 state aflate în război cu trupele coloniale engleze. Sub directa sa conducere s-a trecut la recrutarea sistematică de spioni şi crearea de reţele de agentură în teritoriile controlate de englezi.

în anul 1778, din ordinul generalului G.Washington, maior Benjamin Tallmadge a organizat o reţea clandestină de spionaj la New York, cunoscută sub numele de *"reţeaua Culper*care s-a dovedit a fi cea mai eficientă din toată perioada războiului de independenţă. Această reţea a fost condusă personal de G.Washington.

Tot lui G.Washington îi revine meritul de a fi înfiinţat şi primul serviciu de contraspionaj din istoria S.U.A. Spre cinstea conducătorului revoluţiei americane, acesta nu s-a grăbit niciodată să-i spânzure pe spionii englezi arestaţi, aşa cum procedau comandanţii englezi, ci îi trata cu atenţie pentru a-i atrage la colaborare şi a-i transforma în "agenţi dubli".

între 1789-1796, generalul G.Washington a slujit în calitatea de primul preşedinte al Statelor Unite ale Americii, refuzând al treilea mandat când acesta i-a fost propus. în calitatea sa de şef direct al serviciilor de spionaj şi contraspionaj, G.Washington şi-a plătit la timp şi cu generozitate spionii.

Benjamin Franklin – spion "dublu"?

Unul din spionii de marcă ai generalului G.Washington a fost Benjamin Franklin, savant, om politic şi diplomat, trimis la Paris în calitate de ambasador al Statelor Unite, în septembrie 1778.

B.Franklin a făcut parte din Comitetul Secret înfiinţat de Congres pentru cumpărarea de armament şi materiale de război din Europa.

La Paris, în cadrul misiunii diplomatice americane condusă de B.Franklin, a fost trimis şi Silas Dean, spion calificat, de mare inteligenţă şi curaj, recrutat şi instruit de către G.Washington.

Din punct de vedere politic, misiunea ambasadorului spion B.Franklin la Paris a fost aceea de a atrage Franţa într-o coaliţie cu Statele Unite, împotriva Marii Britanii, de care s-a şi achitat în mod strălucit.

Pe timpul ambasadoriatului său, împreună cu Silas Dean, B.Franklin a colaborat cu serviciul de spionaj al Franţei, reprezentat de Caron de Beaumarchais, cunoscut drept dramaturg, autor al pieselor *"Nunta lui Figaro"* şi *"Bărbierul din Sevilia",* puse pe muzică de către Mozart şi respectiv Rossini, dar care, în realitate, era un mare agent al spionajului francez.

Cu ajutorul lui Beaumarchais, a fost constituită compania de acoperire *"Roderique Hortez et* C/c", care a transportat în mod clandestin mari cantităţi de armament, muniţii şi materiale de război în America, fără de care armata lui G.Washington nu ar fi putut câştiga războiul.

Prin agenţii săi trimişi în Anglia, B.Franklin a urmărit mişcările de trupe engleze şi pregătirile în vederea trimiterii lor în America, pe care le raporta lui G.Washington. -

Activitatea de spionaj a lui B.Franklin a avut însă şi o pată neagră, care nu a putut fi elucidată nici până în zilele noastre. Astfel, se ştie că spionajul britanic a reuşit să implanteze pe unul din agenţii săi în cadrul misiunii diplomatice americane de la Paris, din acea perioadă. Este vorba de Edward Bencroft, om cu preocupări ştiinţifice,

membru în Colegiul Regal de Fizică şi al Societăţii Regale. Acesta l-a cunoscut pe B.Franklin la Londra, înainte de revoluţia americană, în calitate de agent colonial din partea Pennsylvaniei. între cei doi, s-a legat o prietenie specifica oamenilor de ştiinţă. E.Bencroft era, pe de altă parte şi agent al serviciului de spionaj al Angliei, iar preocupările lui în domeniul fizicii erau o acoperire credibilă. Reîntâlnindu-se la Paris, B.Franklin l-a angajat pe Edward Bencroft pe postul de secretar personal. Nimic mai covenabil pentru spionajul Marii Britanii! în limbaj profesional aceasta se numeşte *"penetrare"* şi constituie "visul de aur" al tuturor serviciilor de spionaj din lume, de la spionii biblici şi până în zilele noastre. Un spion bine instruit ajuns într-o asemenea poziţie poate face ravagii...

E.Bencroft a ţinut legătura cu serviciul de spionaj englez în mod indirect, fără contact personal, prin procedeul numit *"deaddrop"*(căsuţa moartă) în argoul lumii secrete anglo-saxone. Acesta consta dintr-o sticlă în care se introduceau documente scrise, care se depunea în scorbura unui copac din grădina palatului Tuileries, de unde era ridicată de către agentul englez. în afară de aceasta, Behcroft făcea dese călătorii la Londra, fiind şi un reputat jucător la bursă.

Edward Bencroft a transmis Londrei informaţii precise şi extrem de valoroase cu privire la alianţa militară ce s-a format între Franţa şi Statele Unite dar regele George al lll-lea nu le-a dat crezare, apreciind că acestea ar putea fi "speculaţiile" lui Bencroft pentru a afecta acţiunile la bursă.

Pe de altă parte, din surse istorice americane, rezultă că B.Franklin ar fi înlesnit în mod premeditat acţiunile de spionaj ale lui Bencroft în favoarea Londrei, deoarece nu era sigur cine va ieşi învingătoare în război şi dorea să fie asigurat în cazul că Anglia ar fi câştigat războiul. Această poziţie duplicitară a lui Franklin a fost sesizată de către serviciul de contraspionaj al lui G.Washington iar, la revenirea în S.U .A.$_{v}$ acesta a fost cercetat de către o comisie a Congresului. Neputându-se dovedi nimic concret, B.Franklin a fost lăsat în pace, trăind ca un cetăţean onorabil, cu merite în revoluţie. Dacă a fost sau nu "agent dublû", nu s-a aflat niciodată.

Cu totul ieşit din comun este faptul că simbolul patriotismului american este legat de viaţa şi activitatea unui spion din timpul războiului de independenţă. Este vorba de Nathan Hale (1755-1776), căpitan în armata generalului George Washington. N.Hale a fost absolvent al Colegiului din Yale, promoţia 1773 şi, înainte de a se înrola în armată, a fost profesor în Noua Londră din Connecticut. – .

în anul 1776, având gradul de căpitan, N.Hale a tost cooptat în serviciul de spionaj al armatei. în luna septembrie a aceluiaşi an, în baza unui ordin de misiune primit direct de la generalul George Washington, N.Hale a plecat la New York unde se afla cartierul general al armatei engleze şi numeroase trupe aduse în vederea înăbuşirii revoluţiei americane.

N.Hale a reuşit să pătrundă în adâncimea dispozitivului trupelor engleze şi să se prezinte drept profesor cu acte în regulă, "loial coroanei britanice", care a fost "persecutat" de rebeli şi doreşte să-şi exercite profesia sub administraţia britanică.

A fost crezut şi lăsat în libertate. în zilele următoare, N.Hale a adunat informaţii şi a întocmit scheme cu privire la efectivele, dislocarea, disponibilităţile în armament şi materiale de război ale armatei engleze, cu care se pregătea să treacă linia frontului. A fost capturat în timpul tentativei de trecere, iar asupra lui, ascunse într-o gheată, au

fost găsite informaţiile culese. Comandantul armatei engleze, generalul William Howe, a ordonat executarea fără judecare a căpitanului N.Hale, refu-. zându-i acestuia chiar şi dreptul la un preot, permis oricărui condamnat. A fost executat prin spânzurătoare (fapt degradant pentru un ofiţer) la data de 22 septembrie 1776.

Aflat pe eşafod, în faţa unei mulţimi de "rebeli" americani adunaţi să ia aminte, căpitanul Nathan Hale a rostit: *"Regret că nu am decât o viaţă, pe care i-o dăruiesc patriei".* Cuvintele lui aurămas in istoria S.U.A. ca expresie ^ a celui mai simplu si mai înălţător exemplu de patriotism.

In anul 1914, la Universitatea din Yale, a fost înălţată statuia . căpitanului N.Hale. In anul 1973, o copTe a acesteTstatui a fost ridicată în faţa intrării principale a clădirii Agenţiei Centrale de Informaţii a S.U.A. din Lengley – Virginia, iar cuvintele rostite de către căpitan N.Hale, în ultimele clipe ale vieţii lui, au devenit deviza celor ce lucrează în serviciile de spionaj ale S.U.A. In anul 1985, N.Hale a fost declarat jerou naţional^

Observatorilor străini nu le-a scăpat din vedere întârzierea de 138 de ani cu care americanii l-au onorat pe acest erou, dar vorba aceea, mai bine mai târziu decât niciodată...

O explicaţie ar fi aceea că structurile moderne de spionaj ale S.U.A. s-au născut foarte târziu, respectiv după încheierea celui de-al doilea război mondial.

Agenţia Centrală de Informaţii (C.I.A.) a luat fiinţă în 1947, pe fondul războiului rece şi ai prerii Hp Hnminaţ^ jrpndială a Washingtonului. Despre C.I.A., la începutuLsecolului XXI, analiştii occidentali, inclusiv americani, afirmă că ar avea trei caracteristici fundamentale – superdimensionarea, hipertehnicizarea şi ineficienţa...

Capitolul II
INTELIGENŢE ÎN ILEGALITATE

i •

Spionaj fac întotdeauna ceilalţi !

în cei patru mii de ani pe care i-am trecut în revistă, nici un împărat, rege, dictator, preşedinte sau şef de guvern nu a recunoscut şi nici nu va recunoaşte vreodată că a recurs sau va recurge la această îndeletnicire "dezonorantă", cum este spionajul, cu toate că toţi au practicat-o şi o vor; practica atâta timp cât va exista societatea omenească... * TJeea ce se admite oficial de către toată lumea este "*culegerea de informaţii în limitele legale".* Spionaj fac întotdeauna ceilalţi ! Americanii şi britanicii au un termen foarte elegant şi academic prin care îşi acoperă activitatea de spionaj la scară globală si anume "*intelligence".* Acest termen, tradus în limba română, înseamnă inteligenţă, înţelepciune dar şi informaţii şi spionaj. Combinaţia este una logică, deoarece spionajul nu se poate face fără inteligenţă. Din această cauză^spionajul este definit ca fnndjn primul rând, un *"război al inteligentelor".* Mai este definit si prin alte sintagme, cum sunt: *"războiul secret", "războiul subteran", "războiul tăcut"*si. într-o formulare mai puţin elegantă, *"războiul murdar".*

Esenţial este faptul că spionajul reprezintă o forma de r^{ă7hoi} nedeclarat între state, care nu cunoaşte pauze, fiind o activitate cu focLContinuu si nici limite în formele si metodelp de prianifestare, decât cele impuse de limitele inteligenţei umane. Pentru a nu face discriminare între state, între aliaţi şi adversarii potenţiali, vom

utiliza, până la capătul lucrării, termenul simplu şi pe înţelesul tuturor, adică acela de spionaj, indiferent despre cine este vorba.

^ Alături de diplomaţie si forţa militară, spionajul a fost, este şi va rămâne un instrument al politicii statelor, o formă de competiţie între naţiunT

Spionajul poate fi definit ca o activitate de culegere de informaţii secrete prin metode si procedee ce încalcă legile statului vizat.. Spionajul este, deci, o activitate ilegală.

^Scoguifundamental al spionajului este să obţină informaţii de importanţă deosebită pe care statele le protejează şi care sunt de importanţă vitalăpentru supravieţuirea acestora. Obţinerea de informaţii, pe toate căile, legale şi ilegale şi din toate sursele, respectiv umane şi tehnologice.xonstituie doar o parte din complexa activitate a serviciilor de informaţii moderne

Ciclul integral, complex şi de dorit lineanai activităţii de informaţii ja nivel naţional, cunoscut si sub sintagma de^şercetare strategică, jnseamnă: "*Culegerea, procesarea, integrarea, analiza, evaluarea şi*

interpretarea informaţiilor cu privire la statele şi armatele străine, precum şi diseminarea acestora la beneficiari". ' Cu toate că, în epoca războiului rece 1947-1989, serviciile de informaţii ale celor două superputeri SAJ A şi U.R.S.S. au fost tehnicizate dincolo de orice proporţii, s-a ajuns, în final, la concluzia că nici un fel dgjispozitiv tehnic nu poate substitui omul în activitatea de spionaj. •îr Elementul esenţial, de neînlocuit, al spionajului "politic, militar, economic sau tehnologic este omul, denumit în limbajul de specialitate – agent – iar în limbajul popular – spion. _

Rfinmtaraa unui agenţ valnarê constituie O mare bătălie câştigată, un moment de culme, visul de aur al tuturor serviciilor de information lume. Un spion instruit si implantat într-un centru vital al adversarului poate valora cât o armată, pe timp de război. La Termopile, spartanii de sub comanda regelui Leonida au fost înfrânţi numai după ce spionul grec trădător Efialtes le-a arătat perşilor o cale ascunsă de manevrare a trecătorii, permiţând trupelor adverse să-i încercuiască pe bravii luptători greci.

Premiul Nobel se obţine mai uşor...

Dicţionarul OxfQrcjjl defineşte pe agentul de spionai ca fiind o persoană care acţionează în secret$_T$ în slujba unui guvern, în scopul obţinerii de informaţii privind trupele de uscat forţele aeriene sau forţele navale ale unui stat străin sau orice alte informaţii cu caracter secret cu privire la situaţia dintr-o ţară dată.

Acelaşi dicţionar consideră drept spion o persoană care observă în ascuns, examinează, investighează, înregistrează, fotografiază obiective, instalaţii, sisteme si modele de armament, lucrări militare de infrastructură, obiective economice de importanţă strategică, documente secrete etc. în scopuri ostile.

Prin această definiţie sunt puse în lumină nu numai ^copurile urmărite de către un agent al unui serviciu de spionaj, ci şi metodele folosite de acesta pentru a-şi îndeplini misiunile.

* Spionii se recrutează, potrivit nevoilor de informaţii ale statelor şi guvernelor, din mediile sociale şi profesionale în care există oameni cu valoareinfoTmativa sau care au acces la informaţiile de valoare. Spre exemplu, dacă nu poate fi recrutat un ofiţer superior din compartimentul operaţii al unei armatei, poatre fi recrutat un subofiţer sau un angajat civil care mânuieşte documentele secrete. Dacă nu poate fi

recrutat ministrul Apărării, poate fi recrutată amanta acestuia, cu rezultate devastatoare. Un savant atomist poate fi spionat, în modul cel mai eficient şi mai rapid, de către un alt savant atomist, aşa cum'

s-a putut constata din acţiunile de spionaj atomic derulate în cea de-a doua jumătate a secolului XX, precum şi în zilele noastre.

Pentru a recruta un agent de valoare, care. în principiu, are si o educaţie contrainformativă superioară faţă de cetăţenii obişnuiţi, este nevoie^ de 5-10 ani de muncă atentă, delicată, dusă cu răbdare şi precauţie de atragere, de seducere, de găsire a motivaţiei si a momentului cel mai favorabil de punere a problemei colaborării pe bază de angajament semnat. Cu toate acesteaT doar unul din zece cazuri antamate ar putea duce la un rezultat favorabil, adică un agent recrutat.

Spionii pot fi tot atât de diferiţi, pe cât este diferită natura umană. Nu se poate şti care anume tip temperamental este mai bur^Dacă tipul temperamental nu joacă un rol esenţial în selectarea şi 'recrutarea spionilor, gradul de inteligenţă al acestora este de o importanţă copleşitoare. In spionai, nu există loc pentru mediocrităţi. *t* Ideal pentru activitatea de spionaj este tipul de inteligenta. creativ, caracterizat printr-o minte sclipitoare. Purtătorii acestui tip de inteligenţă, de altfel extrem de rari, se bazează pe puterea lor cognitivă, dezvoltată printr-un sistem educaţional şi nu prin îndoctrinări.

Aceştia nu pot cădea victimă unor tfixtQ tabu .sau al unor acţiuni de dresai. Ei controlează domeniile ştiinţei şi artei, fiind totodată căutaţi cu lumânarea de către serviciile de spionaj. Este. însă, mai uşor să pregăteşti o asemenea inteligenţă pentru premiul Nobel, decât pentru cea de spion de mare valoare. Acest tip de inteligenţă tindcT" către nivelul de geniu. Acest nivel a fost atins Hp spioni precum Reilly Şidney, Richard Sorge, Rudolf Roesler, Harold K.Philby. Iuri Andropov. Chaim Herzog şi G.Bush

Cu tot filtrul draconic ce se aplică, în serviciile de spionaj pătrund, datorită jraficului de influentă, a "pilelor" şi nepotismului şi alte tipuri de intelicienţe._ Printre acestea, cel mai răspândit este tipul bine informat dar nu creativ, instruit .sLaducat conform standardelor wemilAceştia şi-au luat toate examenele Ţba chiar şi titluri de qoctori, tiinŞfapţi să execute operaţii standard. Ei "îşi ucid^ufletul" pentru a se închina la altarul informaţiei. Sunt oportunişti, ajung in funcţii de conducere, pe care, din lipsă de creativitate, le exercită cu forţa autorităţii şi nu vor depăşi niciodată nivelul standard mediu.

t* Serviciile secrete de spionaj, dar mai ales de contraspionaj, sunt penetrate şi de tipul mediocru. Oamenii purtători ai acestui tip de inteligenţă pot îndeplini unele sarcini utile din domeniul auxiliar,periferic spionajului, dar nu-şi vor depăşi niciodată plafonul, nici în plan inlelectualî nici estetic şi nici etic. Rămân ceea ce sunt, adică mediocrităţi.,Adevărul ,este ca imensa_majoritate a lumii este populată cu acest tip de inteligiŋST Vorba lui VSdăLăpuşneanu: *"proşti dar mulţi"...*

Un modej final care se încadrează într-o diagramă proprie, caracterizată prin cinism, corupţie, sadism, mergând până la răul satanic este reprezentat de asemenea tijDurî precum .Nietzsche, Adolf Hitler, Lavrenti Beria – fost şef al K.G.B., jldgar J.Hoover – fost timp de 48 de ani şef al F.B.I., care s-au distins prin dispreţul faţa de valorile umane, prin crimă şi bestialitate.

Termenul de spion ("*spy*engl.) a apărut în Anglia în secolul XIV, pe vremea marelui poet Geoffrev Chaucer, unul dintre intemeietorii literaturii naţionale engleze.

Experienţa multimilenară a omenirii în materie de spionaj, de la spionii bliblici şi până în zilele noastre, ne demonstrează ca banul este principalul şi cel mai răspândit mobil pentru care un om poate acraptf?H^yinä spion. Se ştie că luda iscarioteanul l-a vândut pe Hristos pentru suma de 30 de arginţi. *"Banul este ochiul dracului*spune înţelepciunea populară românească, iar dorinţa oamenilor de a se îmbogăţi este insaţiabilă.

Un comentator francez scria în anul 1790: "Un ambasador nu va face nimic fără ajutorul spionilor. Pentru a-şi îndeplini misiunea, un ambasador trebuie să fie pata să cumpere pe oricine, de la secretar la valet, de la servitoare la amanta preferată a seniorului sau la doamna de onoare a reginei". *In anul 1939. ambasadorii Franţei încă mai aveaula dispoziţie* Jonduri operative" *pentru recrutarea şi plata agenţilor.*

ty^ axială pe faţa Pământului de la izgonirea lui Adam şi a Evei din Grădina Edenului şi până la instalarea lui G.W.Bush în funcţia de preşedinte al S.U.A. în anul 2001. informaţii secrete, de orice natură, la caresanufi putut ajunge cei interesaţi, dacă au avut bani suficienţi şhţointadea plaţi pentru acestea, lată una din legile de bază ale spionajului din toate timpurile, de care spionii de profesie ţin cont.

America – paradisul spionilor

Atât în perioada dintre cele două războaie mondiale, cât şi în timpul războiului rece, jara cu cei mai mulţi oameni cu acces ta iaformaţii secrete predispuşi să le vândă pe bani buni a fost S.U.A. Nu degeaba i se spune S.U.A. "ţara tuturor posibilităţilor"! Celor care doresc să se convingă de acest lucru, le recomand să studieze cartea *"Spy Book",* oenciclopedie asupra spionajului, cu peste 2.000 de subiecte, scrisa de Norman Polmar siThomas JB.Allen, apărută la Editura Greenhill Books din New York în anul 1997. S.U.A. au fost şi vor rămâne încă multe decenii de acum încolo un paradisjal spionilor. Fiind cea mai mare putere economică, ştiinţifică si militara a lumii, nici nu este de mirare că.toate serviciile de spionajdepe toaţecontinentele îşi găsesc de lucru în Statele Unite ale Americii. Datorită condiţiilor specifice

existente în S.U A, uriaşa amploare a legăturilor economice, politice şi militare pe care americanii le întreţin ca superputere cu vocaţie globală, această ţară nici nu se poate apăra împotriva spionajului, a traficjjluide droguri, je armament etc.

Anual, S.U.A. este vizitată de circa 450 milioane de străini. Există 120 milioane de automobile înmatriculate în afara teritoriului american, 8-10 milioane de containere cu mărfuri, 720.000 de avioane mari şi mici şi circa 300.000 de nave străine, care trec frontierele S.U.A. Cine ar putea depista cu eficacitate spionii şi acţiunile de spionaj în asemenea condiţii?

La toate acestea, se adaugă caracterul eterogen al populaţiei S.U.A., alcătuită din emigranţi veniţi din toate ţările lumii, pentru care patriotismul nu este cea'mai puternică trăsătură. în schimb,jloUiruLsi aurul sunt zeii ia care se închină toţi americanii care "visează" la îmbogăţire, lată câteva exemple mai apropiate de zilele noastre:

• Altrich H.Ames, ofiţer superior în cadrul C.I.A., din secţia însărcinată cu spionsyul american în U.R.S.S. şi apoi în Federaţia Rusă, recrutat de ruşi în anul 1985.

A furni7gt informaţii ultrasecrete în lepătură cu peste 100 de acţiunj clandestine aleC.I.A. în spaţiul rusesc şi date în legătura cu 30 de agenţi de spionai autohtoni recrutaţi de C.I.A. Dintre aceştia, 10 au fost executaţi. Cea mai mare pierdere suferită de CJ.A. de pe urma trădării lui Ames a fost arestarea şi executarea generalului maior rus Dimitri Poliakov, care a lucrat pentru S.U.A. aproape 20 ani. Aldrich H.Ames a fost arestat în 1994 şi condamnat la închisoare pe viaţă. Acesta a făcut spionai în favoarea ruşilor pentru bani. în schimbul serviciilor sale, A.Ames a primit suma de 2.700.000 dolari. Deşi avea un salariu.de numai 70.000 dolari ge an. Ames şi-a cumpărat o casă splendidă în valoare de 540.000 dolari şi o maşină Jaguar r[1]^ ^n [nnn] Hnlari Probabil că prin aceste cheltuieli ce-i depăşeau cu mult posibilităţile s-a şi demascat şi a căzut;

• Jonathan Jay Pollard, ofiţer superior în Forţele Maritime ale S.U.A., absolvent al Universităţii Stanford în 1976 şi al Şcolii de informaţii a marinei în 1979. A lucrat ani de zile la Centrul de Informaţii al Forţelor maritime de la Suitland, în apropiere de Washington.

A fost recrutat la New York, în 1984, de către colonelul Aviem Sella, din cadrul .MOSSAD – serviciul de spionaj al Israelului şi predat pentru exploatare informativă unui ofiţer de informaţii israelian pe nume . Yosef Jagur, cu acoperire diplomatică de consul la Consulatul Israelului din New York. Ofiţerul american a transmis serviciului de spionaj israelian 1.800 de documente şi materiale informative secrete şi strict secrete dfe interes pentru statul israelian, pe care acesta nu le-ar fi putut obţine pe căi oficiăle din S.U.A., indiferent cât ar fi fost dispus să plătească.

Pentru serviciile prestate, Jonathan Pollard, spion de mare valoare implantat în chiar creierul serviciului de informaţii al Forţelor maritime ale S.U.A:, a fost răsplătit cu dărnicie de către MOSSAD

Sub legenda foarte credibilă că se căsătoreşte, J.Pollard s-a deplasat la Paris, unde a fost cazat într-o casă conspirativă a MOSSAD-ului. Cu acest prilej, a primit indicaţii şi misiuni foarte precise din partea lui Rafaël JEitan (alias *"Rofi")* – şeful serviciului de spionaj ştiinţific din Ministerul Apărării al Israelului, cunoscut sub acronimul LAKAM. Rezultă căPollard a furnizat Israelului informaţii secrete din domeniul tehnico-ştiinţific militar.

Pe timpul şederii la Paris, logodnica lui Pollard a primit drept "cadou" un inel cu diamant, în valoare de 10.000 dolari. Cei doi "logodnici" au făcut un sejur la Monte Carlo, apoi în Elveţia şi (Sermania şi s-au căsătorit după toate regulile la Veneţia, toate cheltuielile aferente fiind suportate de către MOSSAD. După căsătorie, s-au îmbarcat pe "Orient Expres" şi, în final, au ajuns în Israel; unde au fost trataţi regeşte. La plecare, "proaspeţii căsătoriţi" au primit, în numerar, suma de 10.000 dolari.

întors la Washington, Jonathan Pollard s-a apucat serios de lucru. Dj^ ţrei ori pe săptămână, Eollard preda omului său de legătură din cadrul MOSSAD cu acoperire diplomatică colete cu documente ultrasecrete. Acestea erau, apoi, copiate într-uliul din apartamentele conspirative întreţinute de serviciul de spionaj israelian la Washington. Materialele erau returnate la întâlniri conspirative$_T$ de regulă, lunea dimineaţa. Acesta este un mod de lucru folosit de către marea majoritate a serviciilor de spionaj.

Le-am folosit cu succes şi noi românii, în perioada de glorie a serviciilor de spionai ale României, după anul 1964, când s-au ruptTeiaţiile de subordonare ale acestora faţă de Moscova.

Această metodă va fi folosită din nou, în viitor, când spionii noştri vor lucra pentru România si nu pentru patrorjîTde aiurea, ca în zilele noastreT

^Ofiţerul de legături israelian al lui Pollarr], Josef Jaaur (alias *"Yossi"),* l-ajplătit pe acesta Jkmar cu suma de 2.500 dolari, i-a depus într-un cont din Elveţia suma deT3lTP00 dolari şi l-a asigurat că anual, în următorii 10 ani, Pollard va primi în npntul său din Flvpţip^aceeaşi sumă.

Totodată, "Yossi" i-a arătat lui J.Pollard un paşaport israelian pe numele Danny Cohen, cu care acesta urma să fuciă din S.U.A. în cizuL în care F.B.I. ar ajunge pe urmele lui._

|s|u se r$_f$ypoaşte cu exactitate cauza căderii comandorului de marină Jonathan Jay Pniiard, H^r se ştie cu precizie că. in dimineaţa de luni 18 nojembrie 1985. acesta a fost interceptat *d** ç^tre o brigadă d^aggnti ai" F.B.I., care au găşjlasupra lui 60 de documentaţii tehnico-militare jdin care 20 ultrasecrete7^pioni£iprT^rrjre foarte multe lucrurLde învăţaTdin "cazuLEollard", dacă ins^torii^e^pecialitateyordori acest lucruT..

în urma acestui caz de spionaj, relaţiile dintre Israel, cel mai apropiat şi mai fidel aliat al S.U.A., au fost pe punctul de a face explozie. Ministrul Apărării al S.U.A., Caspar Weinberger, a declarat că *"prejudiciile aduse de către comandorul de marină Pollard intereselor securităţii S. U.A. au fost enorme".*

"Cazul Pollard" scoate în evidenţă un alt principiu de valoare universală ce se aplică cu rigurozitate în lumea spionajului şi anume acela că atât aliaţii, cât şi adversarii sunt spionaţi în aceeaşi măsură_ ~De peste 50 ani, "aliaţii occidentali" din cadrul N.aTt.O. se. spionează reciproc, fără nici un fel de menajamente. "Cazul Pollard" este unul din sutele care s-au consumat şi care au fost menţinute în secret în relaţiile interaliate. Acest adevăr rezultă şi din cartea *"Războiul tăcut – înţelegând lumea spionajului*scrisă de Abram H.Shulsky, un veteran al spionajului american, apărută la Editura Brassey's din New York în anul 1993.

Ar fi în heneficiul României dacă viitorii ei spioni ar fi convinşi că orice acorduri între state care vizează limitarea reciprocă a acţiunilor de^ spionaj sunt teribil de false. între *S|)A.* si Israel, există de zeci de ani un asemenea acord, pe care cele două părţi nu l-au respectat niciodată. Spun acest lucru, deoarece, după 1992, sub impactul unor imense presiuni din partea S.U.A. si a altor state occidentale, România a fost obligată să semneze asemenea "acorduri de neagresiune" pe linia serviciilor de informaţii.

Să credem că C.I.A. nu mai face spionaj în România? Ar fi un act de imbecilism national! C.I.A. practică în România, ca de altfel în toate statele lumii, aliate sau nu, un tip de spionaj total. Agenţii C.l A sunt gata oncand sa recruteze pe oricine prezintă interes, de la şeful statului la şiTîTde arhive şi de birouri de documente secrete etc. Aşava trebui să procedeze qî "Qpinnţii rnmân" Hi|pă *r.f>* ţara se va trezi din letarqie^^

Comandorul de marină Jonathan Jay PoïlarcTa fost judecat şi condamnat la închisoare pe viaţă. Soţia acestuia. Anne Henderson Pollard, a stat în închisoare 37 de luni, după care a fost eliberată şi a divorţat de Pollard.

în 1988, Parlamentul israelian (Knesset) a înaintat un memoriu către fostul preşedinte Ronald Reagan să-l graţieze pe Pollard. Acesta a refuzat, în 1993, primul

ministru al Israelului Yitzak Rabin, a făcut apel în acelaşi sens la preşedintele William Clinton, dar şi acesta a refuzat.

în 1996, Shimon Peres, ministrul de Externe al Israelului, l-a rugat din nou pe W.Clinton să-l graţieze pe Pollard dar tot în zadar. în Israel, Jonathan Pollard, aflat în închisoare şi în anul 2001, este considerat erou naţional în încheierea acestui caz, aş menţiona un mic "amănunt"; Jonathan Pollard şi fosta lui soţie sunt de naţionalitate evrei. ,

Capitolul III

CONŞTIINŢA – O MARFĂ LA MARE PREŢ !

JJn alt mobil în baza căruia în lumea spionajului moderrLş-au realizat recrutări spectaculoase de spionaj de anvergură mondială a fost cel de natură ideologică, axat pe valori politice şi morale._

Spionii recrutaţi pe această baza, care şi-au trădat ţara şi s-au pus în slujba unor puteri străine cu care simpatizau şi în ale căror "valori" credeau s-au numit "*spioni de conştiinţă"* sau *"spioni de suflet^* Acest tip de spioni a apărut în contextul politic şi social din Europa şi din lume, din perioada interbelică, mai ales ca urmare a victoriei revoluţiei bolşevice din octombrie 1917. Ei au supravieţuit 2-3 decenii şi după încheierea celui de-al doilea război mondial. După încetarea războiului rece, adică după 1989, acest tip de spioni a dispărut aproape brusc, precum dinozaurii. In condiţiile "triumfului democraţiei şi economiei de piaţă", lumea spionilor nu vrea să mai "lucreze" decât pe bani.

"Locurile sfinte" ale "spionilor de conştiinţă" din perioada interbelică 1918-1939, din Europa şi din lume, au fost celebrele CCTTre universitare din Marea Britanie – OxfordlsIIIDai ales Cambridge. Este perioada în care ideile marxiste, valorile socialismului erau predominante în conştiinţa intelectualităţii de pretutindeni, perioadă istorică în care celebra operă a lui Karl Marx, "*Capitalul* se situa pe locul doi în lume, după Biblie. Această stare de lucruri a fost generată de mizeriile provocate de primul război mondial, care au compromis atât capitalismul, cât şi burghezia, clasa purtătoare a acestui sistem. Chiar dacă ne place sau nu, revoluţia din Rusia, de la 1917, a constituit o sursă de speranţă pentru imensa parte a oamenilor de cultură din Occident. Englezul Bertrand Rüssel, cel mai mare filozof al secolului XX, a împărtăşit ideile marxiste şi şi-a exprimat convingerea că lumea trebuie să fie guvernată de socialişti.

"Apostolii" de la Cambridge

Cei maLmari "spioni de conştiinţă" ai secolului XX au fost concentraţi în Marea Britanie, fiind cunoscuţi sub genericul *"reţeaua* gesg/ona) *de la Cambridge*Aceasta a fost creată de agenţLai serviciului de spionaj al Rusiei sovietice, care au exploatat stareajfe spririt favorabilă regimului sovietic, existentă în sânul intelectualităţii britanice, mai ales în rândul tinerei generaţii. Din rândul studenţilor de la Cambridge, reuniţi In *"Asociaţia Apostolii"* între aniil 930-1935, au fost recrutaţi, pe bază de convingeri politice, cei mai străluciţi "spioni de conştiinţă" ai secolului XX.

Spre deosebire de toate celelalte categorii de spioni, cei recrutaţi pe bază de convingeri, sunt si cei mai buni, mai devotaţi si mai siguri faţă de cauza pentru care se angajează. De regulă, pentru .serviciile prestate, aceştia nu acceptă să fie plătiţi.

Motivaţia acestor spioni este putenică şi durahilă în timp Viata lor activă este mai lungă decât ce a aspionilor recrutaţi după alte criterii.

Din "Reţeaua de la Cambridge", în ordinea importanţei lor, au făcut parte Harold Kim Philby, Donald Maclean, Francis De Moncy Burg es, John Cairncross. Alan Nunn May, » *en* l nnq şi |prriul Antnny Rinnt Tnti aceşti "spioni de conştiinţă" au câteva caracteristici comune, inconfundabile:

– toţi, fără excepţie, au făcut parte din familii celebre ale aristocraţiei britanice, deci nu au fost "fii de proletari" şi nici nu au fost membri ai Partidului Comunist din Marea Britanie, care să-i fi selecţionat şi apoi împins în braţele K.G.B.-ului;

– toţi au fost oameni de înalt nivel cultural şi de inteligenţă, ceea ce le-a permis să pătrundă în cele mai sensibile structuri ale statului britanic, ceea ce le-a conferit o valoare informativă excepţională;

– .viaţa activă a spionilor din "Reţeaua de ta Cambridge" a fost lungă, au fost din familii bogate şi nu au trăit din vânzarea de secrete:

– nici un "spion de conştiinţă" nu a trădat cauza pentru care a lucrat, deşi făcea acest lucru împotriva intereselor propriei tari:

– spionilor din "Reţeaua de la Cambridge" care au căzut, acest lucru nu li s-a putut reproşa; ei au fost trădaţi de transfugi rusi din serviciije de spionai ale fostei U.R.S.S., care au cerut azil politic în Marea Britanie şi în S.U.A., atraşi de regulă, de opulenta Occidentului şi dorinţa de îmbogăţire prin vinderea de informaţii secrete.

Cu toate că şi-au trădat patria, făcând, deci, parte din clasa spionilor trădători, pentru înaltul lor profesionism şi calităţile personale de excepţie, aceştia sunt descrişi cu o notă de respect şi chiar o amară admiraţie de către Peter Wright, unul dintre cei mai străluciţi şi eficienţi ofiţeri de contraspionaj din ultimii 50 ani din Marea Britanie, în cartea scrisă de acesta *"Spy Catcher"* ("Vânătorul de spioni"), apărută la Editura William Heineman din Australia, în anul 1987.

Pentru această carte, interzisă a fi tipărită în Marea Britanie, Peter Wright a fost urmărit în justiţie de către M.I.-5 (Serviciul Secret de Securitate britanic). Referindu-se la lordul Antohny Blunt, recrutat de ruşi în anul 1930 şi demascat în urma unui act de trădare comis de către un ofiţer de informaţii

rus transfug în 1979, Peter Wright scrie: *"Blunt a fost unul dintre cei mai eleganţi, mai fermecători şi cultivaţi oameni din câţi mi-a fost dată să întâlnesc în viaţă".* Peter Wright l-a interogat în stare de libertate pe Antohony Blunt timp de şase ani, fără a putea extrage de la acesta informaţii de valoare asupra modului cum a lucrat cu ruşii. în acest "război al inteligenţelor", aristocratul englez Blunt vorbea la perfecţje cinci limbi străine, era un specialist în istoria artelor, matema-tician si filozof de talie internaţională, cu un caracter imposibil de subiuaat. Pentru *3* accepta să fie interogat, lui Antthony Blunt i s-a acordat imunitate juridică totală. El nu a fost niciodată judecat si condamnat pentru că a spionat în favoarea U.R.S.S.

„ Pentru informarea şi cultura "spionului român" care. într-o zi, se va trezi din "somnul cel de moarte" şi va pomi în lume să-si slujească tara, asa cum au făcut-o înaintaşii săi în perioadele de glorie ale României, vom trece succint în revistă pe cei cinci "spioni de conştiinţă" ai "Reţelei de la Cambridge".^

Kim Philby

Harold Adrian Rüssel Philbv (1912-1988) a fostMJui Harry St.John Philby, aristocrat, explorator, administrator colonial şi spion al Marii Britanii în Orientul arab. Ce naşte din pisică, şoareci mănâncă! Aabsolvit Colegiul Triniti, facultatea de istorie, din Cambridge. în 1933. Pe timpul studenţiei, a fost recrutat de către serviciul de spionaj al U.R.S.S.^

Dirijat în mod sistematic de către "centrul" de la Moscova, Philby s-a angajat la marele cotidian *"The Times"* din Londra si s-a oferit drept "corespondent" al acestui influent cotidian pe lângă statul major al generalului Franco, pe timpul războiului civil din Spania, pozând într-un "anti-comunist" fanatic

în anul 1939, a părăsit Spania primind o decoraţie din partea generalului Francesco Franco. în acelaşi an, Philby a fost "recrutat" de către M.l.-6_1 adică Serviciul Secret de Informaţii al Marii Britanii. Acest lucru a fost uşurat şi de faptul că tatăl său era prieten cu sir Steward Menzies, şeful acestui serviciu. în anul 1941, Harold Philby a fost numit şeful Secţiei a V-a din M l.-6 însărcinată cu problemele de contraspionaj. în anul 1945, Philby a fost distins cu Ordinul Imperiului Britanic pentru "merite excepţionale" în timpul războiului.

Iubit de toată lumşa pentru intpligppta lui strălucitoare, vorbitor a cinci limbi orientale şi cu un comportament fermecător, Philby a fost iubit şi apreciat de şefii lui ierarhici, cunoscând o ascensiune rapîHa. Diminutivul *"Kim"* l-a câştigat datorită calitatiinp ^Ip Hp "spion în slujba coroanei britanice", după un erou al lui Rudyard Kipling, care a fost tot spion.

în anul 1945, Kim Philby este trimis sub acoperire diplomatică la Istanbul. Printre altele, la Istanbul, Philby s-a ocupat şi cu «infiltrarea unor spioni englezi în Turkestanul sovietic, care au dispărut fără urmă.

In anul 1949, Philby a fost trimis ca diplomat în cadrul Ambasadei Marii Britanii la Washington, ca ofiţer de legătură dintre M.L-6 şi C.I.A. In această calitate, Philby a avut acces neîngrădit la o mare cantitate de informaţii şi acţiuni ale C.I.A. şi F.B.I.. gândite si implementate în comun de către serviciile de spionaj americane si britanice împotriva lumii comuniste în general, si a fostei U.R.S.S. în special.

In anul 1951, experţii americani în decriptare au reuşit să spargă parţial cifrul rusesc şi să identifice pseudonimele a doi diplomaţi britanici care lucrau pentru U.R.S.S. Unul din aceşti decriptori americani, pe nume Meredith Gardener, i-a arătat lui Kim Philby cele descoperite. Era vorba de Maclean si Burges, din "Reţeaua de la Cambridge", prieteni apropiaţi ai lui Philby. Ca atare.^ K.G.B. a fost alarmat iar cei doi înalţi funcţionari de la Ministerul de Externe al Marii Britanii, în realitate ofiţeri ai serviciului de spionai $h^{ritan}i^{n}$, au fost scosi din Marea Britanie cu paşapoarte false, refugiindu-sg |a MflSgoya in mai 1951. Aceasta a fost o jovitură de trăznet pentru serviciile de spionaj si contraspionaj, nu numai din Marea Britanie, ci şi din S.U.A^ care colaborau foarte intim. Experţii în contraspionaj şi-au dat seama că "cineva" foarte bine plasat i-a avertizat pe cei doi.

Printre cei suspecţi s-a aflat şi Harold Kim Philby. El a fost sever interogat de către cei mai reputaţi experţi ai serviciului de contraspionaj englez, dar fără rezultate. Philby s-a sustras în mod genial bănuielilor ce planau asupra lui. în anul 1955,,primul ministru al Marii Britanii, respectabilul Harold MacMillan, în urma unei interpelări privind "al treilea om" în cazul celor doi trădători, Maclean şi Burges,_a declarat în

Parlament că Harold Kim Philby este în afara oricărei bănuieli, latã ce înseamnă un mare spion, indiferent de care parte a "baricadei s-ar afla... ^

Kim Philby a continuat să rămână în cadrul serviciului de spionaj britanic, fiind trimis la Beirut cu misiuni CP vj7an lumga

In anul 1961. cerculde foc s-a strâns din nou în iurul lui Philbv. Aceasta, datorită faptului că un ofiţer de informaţii din cadrul K.G.B.. ^Anatoli Goliţân, a trădat, cerând azil politic în S.U.A. si ounându-se ladispozitia C.I.A."

în urma trădării lui Goliţân, a fost arestat diplomatul George Blake, care era agent al serviciului de spionaj militar sovietic, recrutat în timpul războiului din Coreea, "omul cârtită" care i-a informat pe ruşi în legătură cu "tunelul de la Berlin" construit în comun jtecătre C.I.A. şi

M.1.6penţni intprcpptarea rantrijiui de transmisiuni al trupelor ruseşti din fosta R.D.Germană.

Golitân a jumizat date incomplete în legătură cu cel de "al treilea om" dïïTcazul "Măcfean-BurgesVFansfugii britanici din 1951, bănuiala principală căzând de data aceasta pe Kim Philby.

Au urmat cercetări asidue, cu$_r$supraveghere activă asupra lui Kim Philby. în ianuarie 1963, M.I.-5 era convins că "al treilea om" este Kim .Philby şi a trimis o echipă specială la Beirut pentru a-l aresta şi aducela Londra. In mod inexplicabil, acesta nu a mai putut fi găsit. Cineva l-a avertizat. Contraspionajul britanic a intrat în panică şi s-a văzut de-a dreptul paralizat. *A apărut "al patruîeâom".* o nouă *"cârtită" undeva* în eşaloanele superioare ale serviciilor secrete ale Marii Britanii.

La data 3e 3 iulie 1963, guvernul sovietic a anunţat că diplomatul britanic Harold A.R.Philby a cerut azil politic în U.R.S.S., care a fost acceptat, acesta devenind cetăţean sovieticTŢTar pe lângă Ordinul Imperiului Britanic, oferit de regina Marii Britanii – Elisabeth jl, Kim Philby a fost distins cu Ordinul *Steagul Roşu* al U.R.S.S/

~ JHarpld Kim Philby. în grad de general-locotenent al K.G.B., posesor al unei vile în apropierea Moscovei, cu maşină de protocoLa devenit consilier al şefului K.G.B., lurj^Andropov. A scris şi dat publicităţii cartea *"Războiul meu secret".*

J<im Philby a avut un succes teribil la femei, pe care le trata în stil arab, umblând cU uşurinţă din pat In pat. A fosfcasatorit de cinci orişj a avut cinci copiii, că te întreb[ciLStupoare, când a mai avut timp si de spionaj! Ultima lui soţie a fost rusoaica Rutina IvaTiovna, cu 20 de ani mai tânără, cu care s-a căsătorit în~decembrie 1971.

In luna martie 1988, Harold Kim Philby a acordat un interviu marelui ziar *"SundayTimes"* din Londra, cu care ocazie a declarat următoarele: *"Cu toate că viata de aici are dificultăţile ei, eu simt că-i aparţin şi nu aş dori să trăiesc în nici o altă parte a lumii. Aceasta este patna mea, pe 'care am servit-o mai mult de 50 de ani. Vreau să fiu înmormântat aici".* Două luni mai târziu, la 11 mai 1988, le9endarul Harold Kim Philby s-a stins din viaţă. A fost înmormântat ja^cimitirul militar Kunţevo din Moscova, cu toate onorurile ce se cuvinuniïï^ênèfâTT" "

ïn cei 50 de ani de activitate ca spion în favoarea U.R.S.S., Harold Kim Philby a bătut toatè recordurile de longevitate^ fiind considerat, de către scriitorul englez Nigel West, drept unul dintre cei mai mari spioni ai tuturor timpurilor. Este inutil a mai face speculaţii în legătură cu valoarea informaţiilor furnizate ruşilor de către Philby. în toată

istoria sa, MareaBrjtanie nu a suferit niciodată o astfel de înfrângeresi o asffërgelïïîîïlire ca cele provocate de Philby.

Deşi intră în categoria spionilor trădători, prin înaltul său profesionism _şij)rin ataşamentul fată de valorile, fie filezi greşite, cărora li s-a dadin^t Harold Kim Philby va rămâne etern în istoria spinn^jnlni, simbolul *"spionului de conştiinţă".* în anul 1990. guvernul fostei U R S £ a scos o serie de timbre cu efigia lui Hamid A R (Kim) Philhy

" Faptul că englezilor nu li se spune în mod gratuit că sunt "gentlemani" este dovedit de atitudinea celor mai vestiţi ofiţeri din serviciul de contraspionaj al Marii Britanii, care au ajuns la concluzia că *turnai un englez putea atinge asemenea culmi ale profesionismului în spionai, ca cele ale lui Kim Philby"...*

Francis Burgess

Francis De Moncy Burgess (1911 -1963) este al doilea membru al "Reţelei de la Cambridge", având un rol de lider în cadrul acesteia. Se trăgea dintr-o familie cu adânci rădăcini nobiliare, tatăl său fiind ofiţer superior în Marina Regală. Sub influenţa tatălui său, Francis a urmat iniţial cursurile Liceului Naval din Darmouth dar, nedorind să urmeze cariera militară, s-a strămutat la celebrul Liceu Eton, rezervat exclusiv fiilor nobilimii britanice, unde au fost educaţi cei mai mari oameni politici şi administratori ai Imperiului Britanic.

Pe timpul misiunii mele în Marea Britanie (1961-1965), am vizitat Liceul Eton, convingându-mă că este ceva unic în lume.

Uniforma obligatorie a elevilor de la Eton este fracul negru cu pălărie înaltă (joben), iar profesorii sunt cei mai străluciţi din întreaga ţară. La Eton sunt educaţi fiii tuturor emirilor, şeicilor şi regilor din statele arabe bogate în petrol, care, ajungând în funcţii înalte, se vor simţi legaţi de interesele Marii Britanii.

Francis Burgess a absolvit Liceul Eton cu rezultate excepţionale, obţinând o bursă de merit pentru Universitatea Cambridge. Pe timpul facultăţii, Francis a făcut parte din societatea secretă "*Apostolii*", care nu era de orientare marxistă, ci urmărea reformarea societăţii britanice conservatoare. A fost recrutat de colonelul luri Modin, agent al K.G.B., care a lucrat mulţi ani în Marea Britanie sub acoperire diplomatică.

I.Modin a fost unul dintre spionii străluciţi ai fostei U.R.S.S. Acesta a construit cu măiestrie "Reţeaua de la Cambridge" şi a exploatat-o cu rezultate incredibile. Modin a făcut parte din categoria spionilor-eroi. în interesul ţării sale, el a îndeplinit misiuni de cercetare strategică în Marea Britanie, duşmanul cel mai înverşunat al bolşevismului.

Prin compunerea şi performanţele obţinute, *"Reţeaua de la Cambridge"*a fost unică în istoria spionajului. Componenţii autohtoni ai acestei reţele au fost însă spioni-trădători, deoarece au acţionat împotriva intereselor propriei lor ţări, în chiar organele vitale ale Marii Britanii. în cadrul reţelei formată iniţial din Harold Philby şi Francis Burgess, acesta din urmă avea rol de lider. La rândul său, Burgess l-a recrutat, sub îndrumarea lui Modin, pe fiul de lord Anthony Blunt.

Francis De Moncy Burgess era un adept convins al ideologiei marxiste dar luri Modin i-a ordonat să se orienteze spre extremismul de dreapta, să susţină public asemenea ideologie, fapt pentru care a şi devenit membru al Asociaţiei de Prietenie Marea Britanie – Germania din anul 1936, fiind foarte bine primit în cercurile politice germane.

După absolvirea facultăţii de istorie de la Cambridge cu rezultate excepţionale, a lucrat temporar la ziarul *"The Times"* din Londra, apoi la celebrul *B.B.C.* [N]

în anul 1939, dirijat în mod metodic şi subtil de Iuri Modin, Francis Burgess a pătruns sau, mai exact, a fost primit cu braţele deschise de către M.I.-6, adică Serviciul Secret de Informaţii al Marii Britanii. îşi începe, astfel, adevărata carieră de spion-trădător în favoarea U.R.S.S., din profunde convingeri politice pro-marxiste, în chiar sediul central al serviciului de spionaj britanic.

La început, a lucrat în cadrul departamentului de propagandă şi subversiune al M.I.-6. în timpul celui de-al doilea război mondial, Burgess a lucrat în cadrul S.O.E., adică Serviciul pentru Operaţii Speciale, creat din iniţiativa personală a primului ministru Winston Churchill, pentru acţiuni de spionaj şi diversiune, în teritoriile din Europa ocupate de trupele germane. Din nefericire pentru Marea Britanie, rezultatele obţinute de acest serviciu, pe toată durata războiului, au fost submediocre. în aceeaşi perioadă, Francis Burgess l-a ajutat pe Anthony Blunt să pătrundă în M.I.-5 – Serviciul Secret de Securitate al Marii Britanii, unul dintre cele mai temute din lume, pentru stilul şi metodele sale de acţiune atroce.

Francis De Moncy Burgess, un adevărat model de frumuseţe masculină britanică, a fost dirijat de către spionajul sovietic să o curteze pe nepoata primului ministru W.Churchill, pe nume Clarissa Churchill şi să se căsătorească cu aceasta. Brugess a "curtat-o" pe Clariss, care s-a topit de dragul lui, dar căsătoria nu s-a putut contracta din două motive fundamentale şi anume: deşi descendentă din arborele genealogic al ducelui de Wellington, învingătorul lui Napoleon la Waterloo, domnişoara Clarissa era teribil de puţin atractivă (românul i-ar zice slută), iar în al doilea rând nobilul Burgess era homosexual...

Francis Burgess a transmis ruşilor informaţii secrete de importanţă imensă, inclusiv programul primului ministru Clement Atlee, de realizare a arsenalului nuclear al Marii Britanii.

în anul 1950, Francis Burgess este trimis, de către M.I.-6, sub acoperire diplomatică de secretar doi, la Ambasada Marii Britanii de la Washington, în aceeaşi perioadă cu Harold Kim Philby. Misiunea reală a lui Burgess la Washington era aceea de ofiţer de legătură între Marea Britanie şi S.U.A. în problemele războiului din Coreea, care tocmai începuse, poziţie ce i-a permis să transmită Moscovei cele mai intime şi mai sensibile secrete legate de ducerea războiului de către S.U.A. şi aliatul său principal, Marea Britanie.

Viaţa activă a unui spion depinde în proporţie de 95% de calităţile sale personale şi numai 5% de priceperea celor din serviciile de contraspionaj. Acest lucru s-a putut verifica şi în cazul lui Francis Burgess, un om cu o inteligenţă ieşită din comun, dar cu grave vicii personale. Pe lângă faptul că era homosexual, adică vulnerabil, deoarece homosexualitatea era condamnată prin lege în Marea Britanie în acea perioadă, Burgess a mai dat şi în "darul beţiei", fapt ce i-a ruinat cariera, scurtându-i nu numai viaţa de spion, ci şi pe cea biologică. Alcoolul nu iartă pe nimeni! Alcoolul omoară fără drept de apel...

Dacă viciile fac parte din viaţa oamenilor, indiferent de gradul de inteligenţă şi de cultură, în spionaj este mai puţin periculos să fii afemeiat (aşa cum a fost H.K.Philby) decât alcoolic (precum Francis Burgess).

în urma operaţiei purtând codul VENONA, C.I.A. a reuşit unele spargeri ale cifrului de stat al U.R.S.S., rezultând date privind existenţa unor agenţi infiltraţi în organele guvernamentale ale S.U.A. şi Marii Britanii.

în calitea sa de ofiţer de legătură cu serviciile de spionaj americane, Harold Philby a fost pus la curent cu, aceste informaţii pentru a informa Londra. H.Philby a dedus imediat că primul vizat din Marea Britanie era cel de-al treilea membru al "Reţelei de la Cambridge" pe nume Donald Maclean, înalt funcţionar la Ministerul de Externe.

Philby a luat hotărârea de a-l atenţiona pe acesta, fără a recurge însă la mijloacele tehnice de transmisiuni ale Ambasadei sau a telefonului public, deoarece, cu toată "prietenia" anglo-americană, diplomaţii britanici de la Washington se aflau şi ei sub supravegherea F.B.I. Căderea lui Maclean ar fi putut atrage căderea întregii reţele. Devenit un alcoolic incorigibil, nici Francis Burgess nu mai era de vreun folos, prezentând un mare risc. în această situaţie, s-a hotărât crearea de condiţii care să determine Ministerul de Externe al Marii Britanii să-l recheme urgent pe Burgess la Londra. Francis Burgess a fost antrenat la o beţie crâncenă pe timpul unei conferinţe militare americano-britanice din statul Virginia, prilej cu care l-a insultat în public pe guvernatorul acestui stat. în aceeaşi zi, conducând sub influenţa alcoolului, a insultat grav trei ofiţeri de poliţie, care nu l-au putut sancţiona, deoarece Francis Burgess

A •

se bucura de imunitate diplomatică. Guvernatorul Virginiei l-a informat de toate acestea pe ambasadorul Marii Britanii care l-a expediat imediat la Londra.

Nimeni nu şi-a putut da seama că toate acestea făceau prarte dintr-un scenariu pus la cale de spionajul sovietici

Ajuns la Londra, Francis Burgess l-a avertizat pe prietenul său Donald Maclean. Cu ajutorul lui Iuri Modin,-rezident cu acoperire diplomatică, cei doi spioni au fost scoşi pe căi clandestine din Marea Britanie, refugiindu-se la Moscova, la 25 mai 1951. Burgess a sperat tot timpul că într-o zi se va putea întoarce în Marea Britanie. A murit în anul 1963, iar uma cu cenuşa acestuia a fost îngropată într-un cimitir din Marea Britanie, prin grija unor prieteni englezi.

în memoriile sale, furi Modin îl prezintă pe Francis Burgess ca pe un om cu o extraordinară cultură şi cu o inteligenţă capabilă să găsească soluţii pentru cele mai complexe situaţii.

Fuga celor doi diplomaţi care făceau parte din aristocraţia de vârf a Marii Britanii a produs un puternic şoc în întreaga societate engleză şi un adevărat cataclism în interiorul serviciilor de contraspionaj şi spionaj engleze, M.I.-5 şi respectiv M.I.-6.

Donald Maclean ' Donald Duart Maclean (1913-1983), cel de-al treilea membru al "Reţelei de la Cambridge", à fost fiul unui membru al Parlamentului britanic, înnobilat în anul 1917. A făcut parte din "Asociaţia Apostolii" şi, ca mai toţi studenţii de la Cambridge, a fost un adept convins al "valorilor marxiste" şi un admirator al U.R.S.S. Pe această bază a şi fost recrutat, încă din anii de studenţie.

Fiind un tânăr deosebit de prezentabil şi terminând facultatea cu rezultate strălucite, Donald Maclean a fost angajat imediat la Ministerul Afacerilor Externe. La începutul carierei sale diplomatice, D.Maclean s-a ocupat de Belgia, Franţa şi Germania.

în anul 1938, D.Maclean a fost trimis în misiune diplomatică la Paris, unde a fost contactat de un agent al spionajului sovietic, cu acoperire diplomatică, începându-şi astfel cariera propriu-zisă de spion.

La Paris, D.Maclean a cunoscut-o pe domnişoara Melinda Marling, cetăţeană americană, cu care s-a şi căsătorit în iunie 1940. Ca urmare a înfrângerii zdrobitoare a Franţei de către armatele germane şi a ocupării Parisului, Maclean s-a întors la Londra, iar tânăra lui soţie a plecat în S.U.A., unde a născut primul lor copil.

Valoarea informativă de spion a lui Donald Maclean a crescut enorm în anul 1944, când acesta a fost trimis la Ambasada Marii Britanii de la Washington pe funcţia de secretar unu. Melinda a născut al doilea copil, motiv pentru care a stat împreună cu părinţii săi la New York. Acest aranjament l-a favorizat enorm pe D.Maclean în legendarea deselor sale vizite în acest imens oraş, unde se întâlnea cu omul său de legătură rus, căruia îi preda materialele secrete copiate. Washingtonul este un oraş în care nu se recomandă a se organiza întâlniri conspirative cu agenţi. în schimb, New Yorkul este un adevărat paradis pentru spioni...

Valorea informativă extraordinară a lui Donald Maclean i-a fost conferită de faptul că acesta deţinea şi funcţia de secretar al Comitetului Mixt pentru Politica de Dezvoltare a Tehnologiei Atomice anglo-americane, când eforturile S.U.A. de realizare a bombei atomice erau la apogeu.

în această calitate, Maclean a avut acces liber, cu permis special de intrare, la Comisia S.U.A. pentru Energia Atomică, cel mai secret organism din tot ceea ce există în Statele Unite de atunci şi până în.zilele noastre. în felul acesta, Donald Maclean a intrat în sfera spionajului atomic, cel mai crâncen şi de cea mai copleşitoare importanţă din întreaga istorie a spionajului. Informaţiile ultrasecrete transmise de D»Maclean spionajului sovietic cu privire la conţinutul programelor nucleare ale S.U.A. şi Marii Britanii pot fi cu greu evaluate în cuvinte obişnuite.

Donald Maclean a colaborat strâns şi a lucrat nemijlocit cu Alger Hiss, secretarul personal al preşedintelui S.U.A., Franklin Delano Roosevelt, la documentele care au stat la baza creării O.N.U. Aici fac o paranteză deloc lipsită de semnificaţii profunde: Alger Hiss, "omul de taină" al preşedintelui Roosevelt, pe care l-a însoţit la istorica conferinţă de la Yalta a celor trei mari şefi de stat – Stalin, Churchill şi Roosevelt, era şi el un spion al ruşilor. în anul 1950, Alger Hiss a fost arestat sub acuzaţia de spionaj şi condamnat la 25 ani închisoare. A decedat în anul 1996.

în anul 1948, Donald Maclean a fost numit consilier la Ambasada Marii Britanii de la Washington. Din nefericire pentru el şi pentru stăpânii lui de la Moscova, şi Maclean a dat în "darul beţiei", motiv pentru care l-a părăsit soţia, iar el a fost rechemat la Londra.

Deşi imaginea lui era umbrită ca urmare a excesului de băutură, pentru înaltul profesionalism dovedit în activitatea diplomatică, Donald Maclean a fost numit director al Departamentului S.U.A. din Ministerul de Externe al Marii Britanii, menţtnându-şi astfel valoarea informativă ridicată.

Cauzele pericolului căderii lui Donald Maclean şi fuga lui în U.R.S.S. în anul 1951 le-am prezentat în legătură cu cazul Francis Burgess, prieten intim al lui Maclean. -

Interesant este faptul că, după 18 luni de la fuga lui Donald Maclean

la Moscova, luri Modin a contactat-o pe Melinda, soţia lui Maclean,

✓

întrebând-o dacă nu doreşte să-şi reîntregească familia. Deşi pare incredibil, Melinda a fost de acord. Cu ajutorul unor agenţi sovietici, aceasta, împreună cu cei doi copii, s-a deplasat iniţial în Elveţia, iar de acolo, în septembrie 1953, i s-a organizat fuga la Moscova.

Donald Maclean a decedat în anul 1983, iar urna cu cenuşă i-a fost transportată şi îngropată într-un cimitir din Marea Britanie, prin grija unor prieteni.

în anul 1964, Melinda s-a despărţit din nou de Maclean, căsătorindu-se la Moscova cu Harold Kim Philby, cu care a convieţuit până în anul 1979, când s-a înapoiat în S.U.A.

Donald Maclean a avut trei fii care au crescut în U.R.S.S. şi s-au căsătorit cu rusoaice. Doi dintre aceştia s-au stabilit ulterior în S.U.A., iar al treilea în Marea Britanie.

Sir Anthony Blunt

Sir Anthony Frederick Blunt (1907-1983) a fost cel de-al patrulea om din "Reţeaua de la Cambridge" a "spionilqr de conştiinţă".

Tatăl lui Anthony Frederick a fost un înalt prelat al bisericii anglicane. Ca toţi cei din înalta societate britanică, A.F.Brunt a studiat la Cambridge, iniţial la matematică şi filozofie, iar ulterior la istoria artelor A făcut parte din "Asociaţia Apostolii", a avut convingeri marxiste profunde, iar ca spion în slujba U.R.S.S. a fost recrutat de către Francis Burgess. în anul 1940, A.F.BIunt a devenit ofiţer al Serviciului de Securitate din Marea Britanie M.I.-5 – Departamentul de contraspionaj, în anii războiului, departamentul în care a lucrat Blunt s-a ocupat cu supravegherea personalului diplomatic străin acreditat la Londra, introducerea clandestină de microfoane în clădirile ambasadelor străine, interceptarea corespondenţei diplomatice şi tot felul de "acţiuni murdare" specifice serviciilor de contraspionaj.

Blunt a pus la dispoziţia ruşilor întregul stat de organizare a M.I.-5, deconspirându-i pe cei ce lucrau în Departamentul de contraspionaj până la ultimul om, împreună cu acţiunile puse la cale şi metodele folosite faţă de masivele misiuni diplomatică, comercială şi consulară ale fostei U.R.S.S. la Londra.

în cursul anului 1945, A.F.BIunt a fost şeful Serviciului de investigaţii şi filaj din cadrul M.I.-5. Pentru serviciile aduse coroanei britanie, în anul 1956, A.F.BIunt a fost înnobilat. în calitate de critic de artă, Sir Antony Frederick Blunt a fost admis în cercul familiei regale, fiind un consilier apropiat al reginei Elisabeta a ll-a în domeniul artelor. în acelaşi timp, a predat istoria artei la universităţile din Londra, Cambridge şi Oxford.

După fuga celor doi diplomaţi englezi, Francis Burgess şi Donald Maclean, celebrul luri Modin,-conducătorul "Reţelei de la Cambridge", i-a propus lui A.F.BIunt să se retragă şi el la Moscova. Blunt a refuzat

această invitaţie pe motiv că "viaţa de la Moscova" nu i se potriveşte, iar serviciul britanic de contraspionaj nu dispune de dovezi concrete împotriva lui.

Căderea lui A.F.BIunt în anul 1963 s-a datorat trădării unui agent american pe nume Michael Whitney Straight, recrutat de Blunt în slujba U.R.S.S., în anii '30, când acesta era şi el student la Cambridge.

Sir A.F.Blunt a fost interogat la sânge timp de un an de zile de către Arthur Martin şi Peter Wright, apreciaţi ca unii dintre cei mai iscusiţi "vânători de spioni" ai secolului XX din Serviciul de Securitate M.I.-5 al Marii Britanii, dar fără rezultate.

Blunt a cooperat moderat cu securitatea britanică în 1964, humar după ce i-a fost garantată totala imunitate juridică de către guvernul britanic.

După ce i s-a garantat securitatea, A.F.Blunt a mărturisit că, înainte de război, personal l-a recrutat, pentru a spiona în favoarea U.R.S.S., pe John Cairncross, care ulterior a pătruns la Centrul naţional de cercetare radibelectronică şi decriptare de la Bletchley Park, cea mai secretă instituţie de spionaj tehnic din Marea Britanie, care a reuşit să spargă cifrul militar al Germaniei în anii celui de-al doilea război mondial. Peter Wright l-a interogat pe Blunt timp de şase ani, în fiecare lună, pentru a desprinde informaţii cu privire la metodele de lucru ale spionajului sovietic, precum şi numele tututor cetăţenilor britanici, din instituţiile statului care au avut legături de serviciu sau particulare cu Harold Kim Philby, Francis Burgess şi Donald Maclean.

în cartea sa *"Spy Catcher*" ("Vânătorul de spioni"), apărută în anul 1987, Peter Wright recunoaşte că Blunt nu a putut fi doborât în nici un fel, a rămas ferm pe poziţie, furnizând informaţii firave, depăşite şi neconcludente. Pentru înalta sa trădare, deşi nu a fost judecat niciodată, lui A.F.Blunt i-a fost retras titlul nobiliar şi a fost exclus din Academia, de Ştiinţe a Marii Britanii. Credincios ideilor marxiste în care a crezut, Blunt nu a regretat nimic din tot ce a făcut în calitate de agent de spionaj al fostei U.R.S.S., rămânând un model de "spion de conştiinţă" până în ultimul ceas al vieţii sale.

John Cairncross

John Cairncross (1913-1995) a fost "cel de-al cincilea om" şi ultimul din "Reţeaua de la Cambridge". Scoţian de origine, John Cairncross, fiul unui profesor, nu a avut o origine socială atât de înalţă ca a celorlalţi camarazi de reţea dar a fost cel mai instruit dintre toţi aceştia.

După absolvirea Universităţii de la Glasgow, Cairncross şi-a continuat studiile la Universitatea Sorbona, luându-şi licenţa în limba franceză şi limba germană.

La examenul-concurs pentru un post în Ministerul Afacerilor Externe, John Cairncross a uimit pur şi simplu comisia prin strălucirea răspunsurilor date.

Activitatea de spion a început-o în anul 1939, sub patronajul lui Francis Burgess.

în anul 1939, J.Caimcross a trasmis Moscovei informaţii politice deosebit de importanţe cu privire la atitudinea Marii Britanii faţă de Germania celui de-al treilea Reich, pe care U.R.S.S. le-a utilizat în demersul său de încheiere a Pactului de neagresiune dintre Germania şi U.R.S.S. de la 23 august 1939, care a lovit cumplit în interesele.României, prin pierderea Basarabiei şi Bucovinei de Nord, "dăruite" de A.Hitler lui I.V.Stalin.

în anul 1940, J.Caimcross a devenit secretarul personal al lordului Maurice Hankey, ministru responsabil cu activitatea de coordonare a serviciilor de informaţii şi contrainformaţii ale Marii Britanii. Nici nu se putea mai bine pentru un agent pus în slujba spionajului rusesc...

După ce M.Hankey a ieşit din guvern, J.Caimcross a lucrat ani de zile în inima cele mai secrete instituţii din sistemul cercetării strategice al Marii Britanii, ce purta numele de Comunicaţiile Guvernamentale şi Şcoala de Cifru. Pe înţelesul.tuturor, era vorba de Centrul de cercetare radioelectronică şi de legături cifrate al Marii Britanii.

Aici au lucrat, în trei schimburi, circa 10.000 de specialişti în interceptarea mijloacelor de transmisiuni terestre, aeriene şi navale ale Germaniei, precum şi cei mai strălucitţi matematicieni, fizicieni, electronişti, logicieni etc. caré, prin eforturi extraordinare, au reuşit să spargă cifrul maşinii germane *"Enigma",* la vremea respectivă cea mai bună din lume. Acest centru a funcţionat mulţi ani în orăşelul Bletchley Park, situat la nord de Londra, între oraşele universitare Oxford şi Cambridge. Aici a lucrat şi matematicianul Alan Turing, autorul teoriei numerelor computabile, inventatorul computerului modern, lată cum cea mai avansată creaţie tehnică a minţii omeneşti, calculatorul, s-a născut în lumea spionajului, ca instrument cu ajutorul căruia să poată fi sparte cifrurile altor state. J.Caimcross a transmis serviciului de spionaj militar al U.R.S.S. cunoscut şi atunci, ca şi în zilelenoastre, sub numele de G.R.Ü. (Glavnoe Razvedovatelnoe Upravlenie – Direcţia Generală de Cercetare) toate materialele descifrate cu privire la Forţele terestre, Forţele Aeriene şi Forţele maritime ale Germaniei.

După terminarea războiului, Cairncross s-a angajat la Ministerul de Finanţe, de unde a fost concediat în anul 1951, ca urmare a fugii celor doi diplomaţi, Burgess şi Maclean. A părăsit Marea Britanie, lucrând mulţi ani la proiecte economice ale O.N.U. în Africa şi Orientul Mijlociu, apoi ca profesor în diferite universităţi din S.U.A.

Demascat în 1964 de către camaradul său din reţea, A.Blunt, Cairncross nu a fost urmărit de justiţia britanică, atât datorită trecerii timpului, cât şi a prestigiului de care acesta s-a bucurat la O.N.U. şi în mediul academic din S.U.A. S-a căsătorit, la o vârstă înaintată, cu eterna lui prietenă, cântăreaţa de operă americană Gayle Brinkerhoff. S-a întors în Marea Britanie după 40 de ani, în 1995, când a şi decedat.

Pentru toţi cei iniţiaţi în tainele spionajului, indiferent de care parte a baricadei s-ar fi aflat, "cei cinci magnifici" ai "Reţelei de la Cambridge" au fost un model de profesionism şi de performanţe. Până şi cei mai teribili vânători de spioni din cadrul M.I.-5, printre care şi Peter Wright, au fost obligaţi să-şi scoată pălăria în faţa acestora.

Harold Kim Philby, Francis de Moncy Burgess, Sir Anthony Blunt, Donald Maclean şi John Cairncross au dat măsura maximă a spionului modern, fiind oameni de nivelul geniului. Adevăratul spion are ca principală armă inteligenţa, sprijinită de o instruire de nivel academic, neavând absolut nimic în comun cu spionul hollywoo-dian de tipul lui James Bond – agentul 007 – înarmat până în dinţi, dătător de pumni şi armăsar comunal...

"Reţeaua de la Cambridge"a spulberat propaganda contrainfor-math/ă din statele anglo-saxone potrivit căreia singura bază socială de recrutare pentru spionajul fostei U.R.S.S. şi aliaţilor săi ar fi constituit-o membrii Partidelor Comuniste din ţările occidentale.

Nu este mai puţin adevărat că mulţi intelectuali de marcă, membri ai unor partide comuniste, mai ales savanţi, au colaborat cu spionajul sovietic, mai ales în anii celui de-al doilea război mondial, în principal pentru că doreau înfrângerea în război a Germaniei naziste.

Anii de glorie au trecut, iar fundamentul ideologic pentru recrutarea de agenţi de către serviciile secrete ruseşti a fost spulberat de acţiunile necugetate ale liderilor de la Kremlin, cum au fost intervenţia militară sovietică în Ungaria din 1956, raportul secret al lui N.S.Hruşciov la Congresul al XX-lea al P.C.U.S. privind "crimele epocii

staliniste", sustras de MOSSAD şi dat publicităţii de către C.I.A., precum şi intervenţia militară din Cehoslovacia în 1968 a Tratatului de la Varşovia, în frunte cu U.R.S.S., la care România nu a luat parte. Toate acestea au îndepărtat intelectualitatea occidentală de lumea socialistă est-europeană.

în ceea ce-i priveşte pe ofiţerii din serviciile de informaţii ale României (Direcţia Generală de Informaţii Externe a Securităţii şi Direcţia Informaţii a Ministerului Apărării Naţionale), aceştia aveau o interdicţie categorică de a întreţine relaţii de orice natură cu membrii partidelor comuniste dirfţările cercetate. De altfel, aceştia nici nu aveau valoare informativă, deoarece autorităţile din statele occidentale nu le permiteau accesul în posturi sensibile, nici în ţări ca Franţa, unde comuniştii participau la guvernare.

^Pentru spionul român al viitorului, "*Reţeaua delà Cambridge"* poate constitui o sursă de inspiraţie asupra tipurilor de oameni ce trebuie avuţi în vedere şi mai ales a rezultatelor excepţionale ce pot fi obţinute dacă agenţii sunt recrutaţi încă din anii studenţiei şi apoi dirijaţi rfitre instituţiile şi domeniile de interes din statelecercetate. Pentru aceasta, este nevoie de inteligenţă, măiestrie în lucrul cu oamenii şi... ceva bani.

Homosexualul E. Hoover – maestrul şantajului

Compromiterea şi şantajul constituie, din vremuri imemorabile, o largă bază de recrutare, utilizată de către toate serviciile de spionaj din lume. Mari maeştri ai şantajului şi intrigilor, de-a lungul istoriei, s-au dovedit a fi francezii, în frunte cu celebrul ministru al poliţiei din epoca lui Napoleon Bonaparte, Joseph Fouche, care a vândut şi cumpărat toată elita politică a Franţei din vremea lui. Fouche este primul şef al unei poliţii politice care a introdus sistemul întocmirii de dosare pentru toţi oamenii politici de marcă, în care erau introduse piese compromiţătoare, pe baza cărora şantajul dădea rezultate maxime. Acesta este motivul principal pentru care Napoleon nu l-a împuşcat pe Fouche, deşi a dorit să facă acest gest de multe ori, iar după restaurarea Burbonilor în 1815, J.Fouche a fost menţinut în funcţie.

Cel mai mare mânuitor al armei şantajului, din toate timpurile, a trăit însă mult mai aproape de vremurile noastre. Acesta a fost Edgar Hoover, şeful poliţiei politice şi contraspionajului american (F.B.I.), timp de o jumătate de secol, 1924-1973.

Până la înfiinţarea C.I.A. în anul 1947, F.B.I. s-a ocupat şi de acţiunile de spionaj pe plan extern ale S.U.A.

în întreaga istorie a S.U.A., din 1775 şi până în anul 2001, nu a existat un oficial american care să se fi putut menţine în aceeaşi funcţie într-un organ vital al statului timp de 48 ani, cum a reuşit acest Edgar Hoover. Această malefică creatură umană, care a terorizat societatea americană timp de o jumătate.de secol, şi-a bazat puterea şi influenţa pe doi factori fundamentali, şi anume:

– alimentarea până la paroxim a "*pericolului comunist",* care ar fi ameninţat însăşi existenţa S.U.A;

– şantajarea clasei politice americane, prin întocmirea de dosare secrete conţinând date şi informaţii compromiţătoare la adresa celor vizaţi, atât din Partidul Democrat, cât şi din Partidul Republicai*.

Aceste dosare nu făceau parte din arhiva oficială înregistrată a F.B.I., ci dintr-o arhivă secretă, în afara sediului F.B.I. cunoscută şi manipulată exclusiv de către Edgar

Hoover şi un număr foarte limitat de subordonaţi intimi, probabil dintre "iubiţii" lui, dat fiind că era homosexual.

• Edgar Hoover şi agenţii săi apropiaţi au jucat un rol imens în promovarea la Casa Albă, în funcţia de preşedinte al S.U.A., a unor oameni cu suficiente păcate, puse la dosare, pentru ca aceştia să nu îndrăznească să se atingă de F.B.I. şi eternul său flirector general.

în decembrie 1969, preşedintele Lindon Johnson îi relata succesorului său Richard Nixon următoarele: "Fără «ajutorul» lui Edgar Hoover nu mi-aş fi putut exercita mandatul de preşedinte şi de comandant suprem al forţelor armate. Dragă Dick, şi tu vei depinde total de Edgar Hoover! El este stâlpul puterii în societatea noastră slabă. Pentru menţinerea securităţii interne, vei depinde din ce în ce mai mult de el".

Până în cel din urmă ceas, Edgar Hoover a fost spaima întregii societăţi americane, pe care a torturat-o. Nu a existat om politic sau de cultură în legătură cu care "banca de date" a lui Edgar Hoover să nu deţină elemente compromiţătoare cu care să poată fi şantajat.

în fosta U.R.S.S., în epoca lui I.V.Stalin (1924-1953), adică timp de 29 ani, asupra fiecărui cetăţean atârna, precum sabia lui Damocles, pericolul de a fi acuzat că este "duşman al poporului", putând uşor ajunge să populeze *"Arhipelagul Gulag"*|

în S.U.A., în epoca lui Edgar Hoover, timp de 48 ani, asupra fiecărui cetăţean american atârna pericolul de a fi acuzat că este *"comunist",* putându-i-se ruina definitiv cariera, chiar dacă nu ajungea direct în puşcărie. Zeci de milioane de americani, inclusiv din mediile culturale cele mai înalte, au căzut victimă acestei "acuzaţii". Până şi preşedintele-erou al S.U.A., Franklin Delano Roosevelt, a fost acuzat de către Edgar Hoover că era "comunist"...

Lui Roosevelt i-a fost imposibil să-l destituie pe E.Hoover (deşi a vrut s-o facă), deoarece acesta avea un dosar voluminos cu aventurile amoroase ale "primei doamne" Eleonor Roosevelt.

Edgar Hoover i-a "avut la mână" pe preşedinţii Richard Nixon şi Ronald Reagan, deoarece aceştia, în tinereţea lor, au fost informatori plătiţi ai F.B.I.

Pe măsură ce i s-a apropiat ceasul morţii, Edgar Hoover a luat măsuri pentru distrugerea dosarelor secrete despre oamenii politici şi de cultură americani, în număr de aproximativ 200.000. Acest mare închizitor al democraţiei americane a folosit după bunul plac, fără nici un fel de mandate ale procuraturii, cele mai sofisticate tehnici de ascultare şi înregistrare a convorbirilor, violând fără pic de ruşine viaţa particulară a cetăţenilor.

în dosarele oficiale ale F.B.I., ca urmare a acţiunilor agenţilor poliţiei politice, în cadrul operaţiei COINTERPLO din perioada 1956-1972, şi-au găsit locul, cu diferite "bube", în jur de 140 milioane de cetăţeni americani! Dintre aceştia, circa 40 milioane au fost acuzaţi de *"simpatii pro-comuniste"* numai pentru "crima" de a fi participat la manifestaţiile de masă împotriva războiului din Vietnam.

în cei 48 de ani cât a stat în fruntea F.B.I., absolut toţi congresmenii americani au figurat în dosarele secrete ale lui Edgar Hoover putând fi şantajaţi pentru un motiv sau altul.

Familia Kennedy, având în arborele său genealogic şi mafioţi, a încercat să se războiască cu Edgar Hoover. Rezultatul – doi morţi pentru familia Kennedy: Preşedintele John Kennedy şi Procurorul General al S.U.A., Robert Kennedy, lată cum *"un homosexual de veceuripublice",* după cum l-a numit un scriitor american, şi-a bătut joc de cea mai democratică societate din lume. Edgar Hoover poate fi considerat un reprezentant tipic al *"ocultei mondiale*", la care se fac atâtea trimiteri, alături de Himmler (1900-1945), şeful poliţiei secrete a Germaniei naziste şi Lavrenti Beria (1899-1953), şeful poliţiei secrete a U.R.S.S. din epoca lui I.V.Stalin.

în cazul Marilor Puteri, cu precădere S.U.A., şantajul constituie dimensiunea principală a politicii externe. Forţele armate ale S.U.A., în proporţie de 85%, au misiunea, nu.de a apăra teritoriul S.U.A., pentru că nimeni nu ameninţă această uriaşă ţară, ci pentru *"a proiecta putere"* la scară globală. în cuvinte mai puţin academice, a proiecta putere înseamnă a şantaja. De altfel, dacă ne gândim bine, oamenii practică şantajul la tot pasul, în familii, în grupuri, în partide politice, între naţiuni.

în spionaj, şantajul apare de la sine. Din momentul în care un cetăţean al unui stat comite greşeala de a transmite unui agent străin un material secret prin încălcarea legii, acesta poate fi imediat şantajat să continue acest lucru şi în viitor. Spionajul şi şantajul sunt cele două feţe ale aceleiaşi monede. Toate serviciile de spionaj din lume caută să intre în posesia unor informaţii compromiţătoare despre persoanele cu valoare informativă ridicată (politicieni, oameni de ştiinţă, militari etc.), pentru ca, la momentul potrivit, să-i poată şantaja şi obliga la colaborare.

Dicţionarul explicativ al limbii române defineşte şantajul drept o constrângere exercitată asupra cuiva prin ameninţarea cu divulgarea unui secret compromiţător sau prin alte mijloace de intimidare, cu scopul de a dobândi în mod injust un folos pentru sine sau pentru altul. Dacă folosul urmărit este pentru propria ţară, de exemplu pentru România, metoda şantajului nu mi se pare injustă. Raţiunile superioare de stat scuză mijloacele şi acest principiu trebuie însuşit de către "spionul român" pus în slujba intereselor ţării pe meleaguri străine şi ostile.

în spionaj, şantajul înseamnă utilizarea unor informaţii compromiţătoare pentru a obliga o persoană să se pună în serviciul unei puteri străine, prin furnizarea de informaţii secrete pe căi clandestine.

Atât ruşii, cât şi americanii au folosit şantajul ca bază de recrutare, în special în primele decenii după încetarea celui de-al doilea război mondial. în acest scop, serviciile sovietice de spionaj K.G.B, şi G.R.U. s-au folosit de arhivele secrete ale Partidului Muncitoresc Naţional Socialist German, adică partidul lui Adolf Hitler.

Atunci când un fost nazist, care avea "dosar" la ruşi, ajungea într-o funcţie înaltă în administraţia de stat, în armată sau în serviciile secrete ale Republicii Federale Germania, acesta era interceptat de agenţi sovietici care îl obligau la colaborare sub ameninţarea publicării "dosarului".

O parte dintre aceştia au cedat ameninţărilor şi au devenit agenţi. Alţii au refuzat, au informat organele de contraspionaj germane şi au demisionat. Au fost şi cazuri când, sub efectele şantajului, aceştia au clacat, punând capăt coşmarului printr-un glonţ tras în tâmplă.

Un caz tipic de recrutare pe bază de şantaj a fost cel al colonelului Heiz Felfe, fiul unui general nazist, el însuşi fost membru al Partidului nazist şi fost ofiţer într-o unitate specială "SS".

Heinz Felfe a fost cooptat în serviciul de informaţii (B.N.D.) al Germaniei Federale, ajungând în înalta funcţie de şef al Direcţiei pentru U.R.S.S. şi Tratatul de la Varşovia. A fost recrutat în 1950 şi a lucrat în favoarea ruşilor până în luna noiembrie 1962, când a fost arestat. H.Felfe a fost un *"spion de penetrare"* sau *"cârtiţă",* după cum le spun americanii spionilor care reuşesc să ajungă în însuşi *"creierul central"*al * unui serviciu de spionaj sau contraspionaj străin.

La rândul lor, americanii au vânat, în scop de şantaj, foşti membri ai unor partide de tip fascist (legionari, ustaşi, cetnici etc.) sau oameni care au colaborat cu trupele de ocupaţie germane pe teritoriul fostei U.R.S.S. şi care au reuşit să ajungă în poziţii importante.

în acest cadru general de practicare a şantajului de o parte şi de alta a "cortinei de fier" s-a înscris şi România cu un caz spectaculos. Este vorba de amiralul Mihai Nicolae, fost legionar, care a reuşit să ajungă în înalta funcţie de comandant al Forţelor maritime. Până la descoperirea sa în 1962, acesta a fost şantajat şi exploatat informativ de către spionajul american.

Mult mai tragic este, însă, faptul că, în România post-socialistă, şantajul a devenit un fel de industrie naţională. Se umblă în arhivele secrete ale statului şi se dau lovituri spectaculoase adversarilor politici, pe motiv că au fost nomenclaturişti, securişti sau informatori ai Securităţii. Aceste practici de-a dreptul sinucigaşe nu au făcut decât să distrugă

bazele statalităţii şi să facă din România o ţară cu cea mai precară coeziune naţională din Europa. De aici şi până la dezmembrarea României ca stat nu este decât un pas...

Corupţia, care a penetrat societatea românească de la bază până la cele mai înalte nivele, cuprinzând chiar şi asemenea structuri vitale precum poliţia, jandarmeria, magistratura, armata, serviciile speciale etc., constituie cel mai favorabil mediu pentru utilizarea şantajului de către cei interesaţi.

Dacă la toate acestea mai adăugăm şi sărăcia lucie, putem conchide fără teama de a greşi, chiar dacă unii se vor supăra, că mediul românesc post-socialist prezintă condiţii excepţionale de lucru pentru serviciile de spionaj străine care operează pe teritoriul României.

Frustrarea duce la trădare...

O ultimă bază de recrutare, utilizată de către toate serviciile de spionaj din cele mai vechi timpuri şi care va fî folosită atâta timp cât va exista specia umană, este cea legată de EGO. Adică acea bază care se raportează la eul, la sinea personalităţii umane, la ambiţiile personale, la frustrările de cele mai deosebite nuanţe, la dorinţa de răzbunare sau Iş cea de a-fi cineva, la spiritul de aventură. S-a demonstrat că frustrările profunde îl pot împinge pe un om, chiar şi de condiţie superioară, la acte necugetate, cu urmări dezastruoase nu numai pentru cel în cauză, ci chiar pentru ţara pe care o reprezintă.

Un caz tipic de frustrare, exploatat oportun şi cu rezultate incredibile, este cel al colonelului Oleg Penkovski (1919-1963), din G.R.U. (Serviciul de spionaj militar al

fostei U.R.S.S. şi al Federaţiei Ruse, după 1991), recrutat de către M.I.-6, Serviciul Secret de Spionaj (S.I.S.) al Marii Britanii.

Oleg Penkovski a fost un ofiţer de informaţii strălucit, cu experienţă de război şi cu cele mai înalte studii militare superioare pe care le putea oferi armata U.R.S.S., respectiv Academia Militară – Facultatea Trupelor de Rachete şi Academia de Informaţii a G.R.U. (spionaj militar) cu o durată de 4 ani.

Fiind căsătorit cu fiica mareşalului Serghei Varenţov, comandantul Artileriei Armatei U.R.S.S., Oleg Penkovski avea toate atuurile pentru o carieră de succes.

Penkovski avea însă un punct vulnerabil pe care superiorii săi nu l-au cunoscut şi care s-a dovedit a fi distructiv, atât pentru sine, cât şi pentru G.R.U. Oleg Penkovski era extrem de orgolios şi de pe această bază răzbunător, atunci când era atins în orgoliu.

în perioada 1955-1958, în grad de locotenent-colonel, Oleg Penkovski a funcţionat ca ataşat militar adjunct al U.R.S.S. la Ankara. Dovedind o totală lipsă de tact diplomatic şi flexibilitate, indispensabile unui spion de profesie cu acoperire oficială, Penkovski a avut tot timpul relaţii tensionate cu propriul şef, precum şi cu ofiţerii de informaţii din K.G.B, cu acoperire diplomatică din cadrul ambasadei. în legătură *cu* aceştia din urmă, Oleg Penkovski a trimis, pe căi ascunse, un raport direct la Comitetul Central al P.C.U.S., prin care îi acuza de abuzuri şi corupţie. S-a făcut o anchetă şi, deşi i s-a dat parţial dreptate, Penkovski ß fost retras de la post. K.G.B.-ul nu i-a putut ierta lui Penkovski scandalul produs de raportul acestuia şi i-a aplicat o contralovitură.

După o intensă pregătire teoretică şi practică, avansat colonel, Oleg Penkovski era pe punctul de a pleca în India, la New Delhy, în calitate de ataşat militar al U.R.S.S. Atunci a intervenit K.G.B.-ul cu lovitura sa de trăznet. în Jumea socialistă, verificările de cadre pentru funcţiile sensibile înalte se făceau de către organele securităţii, iar în cazul U.R.S.S. de către specialiştii de cadre ai K.G.B., inclusiv în armată. Pentru cei chemaţi să îndeplinească funcţii diplomatice în străinătate, aceste verificări erau diabolice. De altfel, acest sistem este aplicat în toate statele lumii, indiferent de gradul lor de civilizaţie şi dezvoltare a democraţiei. în Marea Britanie, de exemplu, diplomaţilor şi ofiţerilor din serviciile secrete li se pretinde să-şi treacă în fişa personală de cadre cu caracter secret, nu numai toate rudele, ci şi cercul de prieteni.

Cu câteva zile înainte de a pleca la post, K.G.B, a scos la lumină un dosar din care rezulta că tatăl lui Oleg Penkovski a fost ofiţer ţarist alb-gardist şi a luptat împotriva puterii sovietice în anii războiului civil (1917-1920), pe timpul căruia acesta a şi murit. Dacă tatăl său a murit îri anul 1920, înseamnă că Oleg Penkosvki nu l-a văzut niciodată, deoarece acesta s-a născut în anul 1919. Se pare că acest din urmă "amănunt" nu a avut nici-o importanţă...

Colonelul Oleg Penkovski a fost chemat la comandantul G.R.U,, generalul I.A.Serov, qare i-a adus la cunoştinţă că misiunea sa în India este suspendată, i-a retras paşaportul diplomatic şi l-a anunţat oficial că este pus la dispoziţia Comitetului de Stat pentru Coordonarea Activităţii Ştiinţifice, unde va lucra sub acoperire, în relaţiile externe ale U.R.S.S., în domeniul respectiv.

Colonelul Oleg Penkovski a fost profund afectat de această măsură-trăznet, care i-a pus capăt carierei în cadrul G.R.U. Neavând altă soluţie, Penkovski a acceptat dar,

din momentul respectiv, a devenit cu totul alt om şi anume un om profund lovit în orgoliu şi frustrat dincolo de limitele suportabilităţii.

Gândul răzbunării a pus stăpânire pe simţămintele acestui ofiţer de informaţii purtător al unei inteligenţe deosebite şi al unei pregătiri profesionale de excepţie.

Organismul în care lucra întreţinea ample relaţii cu statele capitaliste dezvoltate, fiind în realitate un avanpost al spionajului tehnologic şi ştiinţific al U.R.S.S. Oleg Pekovski participa la activităţile protocolare ale ambasadelor străine din Moscova şi făcea deplasări în Occident, în cadrul unor delegaţii, uneori, conduse chiar de el. Cu alte cuvinte, deşi deturnat de la visul său, Oleg Penkovski şi-a păstrat valoarea informativă ridicată.

în luna august 1960, Oleg Penkovski a luat legătura cu un diplomat al Ambasadei S.U.A. la Moscova, pe care îl bănuia că este ofiţer al C.I.A. sub acoperire, oferindu-i cooperarea. Fiind tânăr şi neexperimentat, diplomatul american l-a refuzat, considerându-l *"agent provocator al K.G.B.-ului".* Pe linia relaţiilor sale de serviciu, Oleg Penkovskia intrat atunci înlegătură cu un repurtat om de afaceri englez, Greville Wynne, director comercial al unui mare concern de echipamente industriale. în realitate, acesta era ofiţer de informaţii în cadrul M.I.-6, adică British Secret Intelligence (Serviciul Secret de Informaţii Britanic). Bătrânul spion britanic, având o acoperire adâncă, şi-a dat seama că a descoperit o "mină de aur" şi, cu aprobarea "centrului conducător" de la Londra, l-a recrutat.

Cum însă M.I.-6 coopera foarte strâns şi intim cu C.I.A., exploatarea lui Oleg Penkovski s-a făcut în comun de către cele două servicii.

în luna aprilie 1961, Oleg Penkovski s-a deplasat la Londra, în fruntea unei delegaţii, unde a luat legătura cu o echipă mixtă M.I.-6-C.I.A., mai ales pe timpul nopţii, în hotelul în care era cazat. Fiind el însuşi spion de meserie, Oleg Penkovski nu a mai avut nevoie de o pregătire specială ca agent în slujba celor două servicii occidentale, ci s-au stabilit doar modalităţile de transmitere a materialelor şi informaţiilor.

Viaţa activă de spion a colonelului Oleg Penkovski a fost scurtă, derulându-se în perioada aprilie 1961-octombrie 1962. în acest interval de timp, C.I.A. şi M.I.-6 l-au stors de informaţii pe Oleg Penkovski cu o intensitate şi într-un ritm turbate. Era un izvor la care C.I.A. şi M.I.-6 nici nu au visaseră vreodată! După părerea lui Peter Wrhight, unul dintre cei mai reputaţi ofiţeri de contraspionaj ai Marii Britanii, căderea rapidă a colonelului Oleg Penkovski s-a datorat exploatării lui sălbatice şi iraţionale de către C.I.A. şi M.I.-6.

La Moscova, Oleg Penkovski transmitea colete cu documente secrete fotocopiate prin soţia unui diplomat britanic, pe nume Janet Anne Chisholm, cu care avea întâlniri conspirative sau4i lăsa acesteia plicuri şi colete în diferite locuri ascunse în parcurile din Moscova, stabilite în comun *("căsuţe moarte').*

Pe durata acţiunilor sale ca spion-trădător în slujba C.I.A. şi M.I.-6, Oleg Penkovski a demascat un număr de 300 ofiţeri de informaţii ai U.R.S.S. aflaţi în Occident sub diferite acoperiri diplomatice, a transmis

111 role de film, conţinând peste 5.000 de documente şi informaţii cu

caracter secret şi peste 1.200 de pagini de transcrieri de pe bandă, în urma informaţiilor orale puse la dispoziţie de către Oleg Penkovski.

Informaţiile furnizate de către colonelul Oleg Penkovski au fost de maximă importanţă pentru preşedintele S.U.A., John Kennedy, pe timpul crizei rachetelor din Cuba, din octombrie 1962, care era pe punctul să arunce omenirea în catastrofa unui război nuclear.

Pentru serviciile prestate, C.I.A. şi M.I.-6 s-au angajat faţă de Oleg Penkovski cu următoarea formă de recompensă:

– garantarea gradului de colonel în armata S.U.A. sau a Marii Britanii;

– suma de 1.000 dolari depusă lunar într-un cont din străinătate;

– un fond garantat de 250.000 dolari, în cazul că va trebui să se refugieze în Occident.

Colonel Oleg Penkovski nu a apucat să se bucure de aceste facilităţi. □ a fost arestat de către agenţii K.G.B, la 22 octombrie 1962, fără ca C.I.A. şi M.I.-6 să descopere acest lucru. Omul său de legătură britanic, Greville Wynne, a fost arestat la Budapesta în luna decembrie a aceluiaşi an şi transportat la Moscova cu un avion special. Spionului britanic, care opera în spaţiul Tratatului de la Varşovia, i s-a aranjat o "garsonieră" în celebra închisoare Lubianka din Moscova.

La începutul lunii mai 1963, cei doi spioni – Greville Wynne – erou şi Oleg Penkovski – trădător au fost judecaţi într-un proces public. Ambii şi-au recunoscut vina. Colonelul Oleg Penkovski a fost condamnat la moarte şi împuşcat în ziua de 17 mai. "Omul de afaceri" britanic a fost condamnat la 8 ani închisoare. Coşmarul lui Greville Wynne a fost însă de scurtă durată, deoarece, în luna aprilie 1964, acesta a fost eliberat în schimbul a trei spioni sovietici – Gordon Lonşdale; Peter Kroger şi Helen Kroger -, aflaţi în închisorile britanice. Acestea sunt aspectele cele mai cunoscute ale "afacerii Penkovski".

în toate scrierile de spionaj din S.U.A. şi Marea Britanie din 1965 şi până în zilele noastre, cazul colonelului Oleg Penkovski este prezentat ca fiind una dintre cele mai mari victorii repurtate de către C.I.A. şi M.I.-6 împotriva U.R.S.S. pe frontul "războiului secret".

Vânătorul de spioni britanic, Peter Wright din cadrul M.I.-5 (Securitate şi contraspionaj) în cartea sa *"Spy Catcher*apărută în anul 1987 în Australia, la pag. 204-205, susţine că Oleg Penkovski a fost, în realitate, un agent provocator de mare succes care a "intoxicat" pur şi simplu C.I.A. şi M.I.-6, procèsul din mai 1963 a fost o înscenare cu scopuri politice şi propagandistice, iar Oleg Penkovski nu a fost "executat", aşa – cum s-ar crede. Care ar putea fi adevărul? în lumea spionajului nimic nu poate fi considerat drept certitudine...Părerile exprimate de către Peter Wright reflectă însă altceva, ce poate fi luat în calcul drept certitudine şi anume că, în toate statele dezvoltate ale lumii, există un război surd pentru prioritate, între serviciile de securitate şi armată, între serviciile de spionaj şi contraspionaj ale aceluiaşi stat, precum şi între serviciile de spionaj militare şi cele civile.

între C.I.A. şi F.B.I. şi Agenţia de Informaţii a Apărării (D.I.A.) din S.U.A. există un război neîntrerupt. Acestea se blamează şi se subminează reciproc. Aşa au stat lucrurile şi între M.I.-5 şi M.I.-6 din Marea Britanie. Aceste aspecte, dacă sunt cunoscute, pot fi exploatate cu rezultate excelente de către un spion de profesie.

în urma "cazului Penkovski", serviciul de spionaj britanic M.I.-6 à considerat că s-a "răzbunat" împotriva ruşilor pentru dezastrele provocate de "Reţeaua de la Cambridge".

Părerea personală este că Oleg Penkovski a fost un caz real de spion-trădător în favoarea Occidentului, recrutat pe fondul psihologic creat de frustrările la care acesta a fost supus, şi nu un dizident politic – duşman al regimului politic din U.R.S.S., cum a fost prezentat de către propaganda C.I.A.

Un exemplu de om frustrat, ca urmare a nerealizării dorinţei de afirmare, de data aceasta pentru C.I.A., este cel al lui William P.Kampilas, ofiţer în sediul central de la Langley – Virginia, al acestui imens serviciu de spionaj global.

W.P.Kampilas, născut în anul 1955, a devenit ofiţer activ în cadrul Agenţiei Centrale de Informaţii a S.U.A. după absolvirea Universităţii Indiana, în perioada martie-noiembrie 1977, acesta a parcurs aşa-zisa perioadă de stagiatură, pe timpul căreia angajatul trecea prin diferite teste de performanţă, pentru a i se determina calităţile de viitor ofiţer operativ al C.I.A.

Performanţele lui W.P.Kampilas nu au corespuns standardelor C.I.A. şi, ca atare, i s-a adus la cunoştinţă că va fi disponibilizat. Această nerealizare l-a şocat pe Kampilas, care s-a considerat total nedreptăţit.

Pentru a se răzbuna, Kampilas a sustras o carte tehnică de descriere şi exploatare a celui mai modern şi sofisticat satelit de cercetare al S.U.A., *"Big Bird",* care efectua atât cercetare foto de foarte mare rezoluţie, cât şi cercetare electronică pe spaţiul U.R.S.S., pe care a luat-o cu sine la plecare. După ce a fost "disponibilizat", adică dat afară, în luna februarie 1978, Kampilas, care, după nume, pare a fi de naţionalitate grec, s-a deplasat la Atena şi a vândut acea valoroasă carte tehnică ataşatului militar al U.R.S.S. în Grecia, pentru suma de 3.000 dolari. Contraspionajul american a fost pur şi simplu revoltat când a aflat că informaţii ce valorau milioane de dolari au fost vândute cu un asemenea preţ derizoriu...

Pe urmele lui W.PKampilas s-a ajuns ca urmare a semnalului de alarmă tras de analiştii ämericani de la Centrul Naţional de Interpretare Foto, care exploatau toate materialele obţinute prin sateliţi şi care au constatat că întregul sistem de camuflaj de pe teritoriul U.R.S.S. a suferit modificări radicale.

W.P.Kampalas a fost arestat de agenţii F.B.I. la 17 august 1978, judecat şi condamnat la 40 ani de închisoare, o sentinţă extrem de severă pentru timp de pace. în urma acestui caz, directorul general al C.I.A, amiralul Stansfield Turner, a ordonat o inventariere severă a cărţilor tehnice ale tuturor tipurilor de sateliţi de cercetare strategică utilizaţi de către C.I.A. descoperindu-se lipsa fără urmă a încă 13 astfel de manuale tehnice ultra-secretel...

Capitolul IV

AGENŢII DE SPIONAJ – LĂNCIERII TRĂDĂRII

în accepţiunea cea mai largă a termenului, prin agent se înţelege un individ, de regulă de naţionalitate străină, care acţionează sub dirijarea unui serviciu de informaţii (spionaj), pentru obţinerealîe informaţii şi materiale secrete cu valoare informativă sau contrainformătivă sau^cafe îndeplineşte alte misiuni specifice acestor domenii (de spionaj sau contraspionaj).

în S.U.A., în cadrul F.B.I., structura de securitate (poliţie politică) şi de contraspionaj a S.U.A., denumirea de AGENT este aplicată tuturor ofiţerilor, indiferent dacă sunt operativi sau nu. Cei din personalul F.B.I. îşi fac un titlu de mândrie din faptul că sunt agenţi.

Pentru ofiţerii din C.I.A., denumirea de agent este repudiată ca nefiind onorabilă. Aceştia preferă să li se spună ofiţeri de informaţii sau ofiţeri operativi.

în limbajul cel de toate zilele şi pe înţelesul tuturor, agent înseamnă spion, ceea ce nu corespunde întotdeauna adevărului. In timpurile moderne, serviciile de spionaj pot utiliza şi agenţi care nu fac spionaj, cum ar fi agenţii de influenţă, a căror activitate poate fi incomparabil mai dăunătoare pentru un stat decât spionajul.

* Spionajul fără agenţi – ca nunta fără lăutari !

i Activitatea de spionaj fără agenţi şi-ar pierde raţiunea de a exista. Ar fi ca religia fără sfinţi, muzica fără note, armatele fără soldaţi, politica fără politicieni, etc.

* Visul oricărui serviciu de spionaj este acela de a avea câţi mai mulţi agenţi, plasaţi în centrele vitale ale statelor cercetate, în aceeaşi măsură, atât la aliaţi, cât şi la adversarii declaraţi sau potenţiali.

* Agentul în post (*agent in place)* este cel mai valoros, mai râvnit dar şi cel mai rar întâlnit, cu toate eforturile serviciilor de spionaj. Aeest tip de agent este rezultatul acţiunii de recrutare a unui om aflat într-o funcţie deosebit de importantă din punct de vedere al accesului la informaţiile secrete şi care, după recrutare, îşi menţine postul şi transmite în mod organizat informaţiile la care are acces către serviciul străin recrutor. Spionii din "Reţeaua de la Cambridge", colonelul Oleg Penkovski şi generalul Mihai Pacepa sunt modele de cel mai ridicat nivel al agentului în post.

Agentul dublu, foarte răspândit în lume, este rezultatul descoperirii de către serviciul de contraspionaj a unui agent în post, care este menţinut în continuare la locul său de muncă dar "informaţiile" pe care le va transmite în continuare către cei care l-au recrutat vor fi pregătite de câtre specialişti în acţiuni de dezinformare şi vor avea ca efect ducerea în eroare şi intoxicarea adversarilor. Folosirea "agenţilor dubli" éste o acţiune foarte delicată, pentru că "agentul dublu" poate fi şi el la rândul lui "întors" de către cei care l-au recrutat iniţial. Agenţii dubli sunt periculoşi, deoarece, la un moment dat, nu mai există certitudine pentru cine anume acesta lucrează cinstit.

f Agentul ocazional sau de forţă majoră poate fi un om care lucrează într-o instituţie de interes pentru serviciile străine de spionaj, are acces la materiale secrete şi care, dintr-un motiv de forţă majoră, cum ar fi contractarea de cheltuieli pe care nu le poate onora (pariuri, jocuri de noroc) sau are un caz grav în familie (soţia bolnavă, cu nevoi de tratament costisitoare etc.), este predispus să vândă documente secrete, cel puţin temporar, până ce crede el că a ieşit din încurcătură.

i Folosind metoda şantajului, un ofiţer de informaţii străin îl poate transforma pe agentul ocazional într-un agent în post.

Agenţii ocazionali îşi oferă în mod voluntar serviciile, lucru pe care îl fac fără profesionism, în mod rudimentar şi, de regulă, cad repede pradă serviciilor proprii de contraspionaj"

Pe de altă parte, aceştia au şansa d^i fi respinşi din capul locului de către ofiţerii de informaţii străini pe care îi abordează, putând fi uşor confundaţi cu agenţii provocatori.

Un caz de "agent ocazional" a fost cel al subofiţerului american de transmisiuni Michael H.AIlen care, în 1986, având o situaţie familiară grea, cu mulţi copii şi soţia bolnavă, a vândut documente secrete serviciului de spionaj din Filipine. A fost descoperit, condamnat la 8 ani închisoare, 10.000 dolarj amendă şi suspendarea dreptului la pensie.

în epoca războiului rece, s-a născut un nou tip de agenţi căre au jucat un rol mare în războiul secret desfăşurat între lumile întâia, a doua şi a treia, a căror importanţă a crescut şi mai mult după Revoluţia europeană de la 1989 şi care se anunţă a fi factori deosebit de influenţi, în perspectiva secolului XXI, în viaţa naţiunilor. Este vorba de agenţii de influenţă.

Ne vom opri mai mult asupra acestui tip de agent, deoarece acesta a jucat, joacă şi în prezent şi va juca şi în viitor un rol de mari proporţii în societatea românească.

încă din epoca Renaşterii italiene, când diplomaţia a fuzionat cu spionajul, serviciile secrete au fost interesate, nu numai în culegerea de informaţii secrete, ci şi în influenţarea situaţiei din ţările cercetate, în sensul dorit de suveranii sau guvernele acestor servicii. Orice ambasador într-o ţară străină este, în acelaşi timp, şi un agent de influenţă.

în timpurile moderne, mai ales în perioada de după cel de-al doilea război mondial, datorită mijloacelor de influenţare în masă prin presă, radio şi mai ales prin televiziune, posibilităţile de a influenţa situaţia dintrno ţară sau alta prin implicarea serviciilor de spionaj şi folosirea agenţilor de influenţă au crescut enorm. în epoca globalizării, a trecerii omenirii la societatea informatizată, posibilităţile oferite de reţelele INTERNET, de posturile de radio şi televiziune cu vocaţie globală şi cu agenţii serviciilor secrete bine plasaţi în aceste sisteme, politicile de influenţare, de manipulare, ~pot duce lâ rezultate spectaculoase dar şi la dezastre.

X Agentul de influenţă, potrivit definiţiei date de către specialistul american Henry S.A.Becket, fost ofiţer operativ în cadrul C.I.A., este "o persoană care nu se află în mod nemijlocit sub controlul unui serviciu de spionaj străin, dar care acţionează în sensul dorit de un astfel de serviciu, de pe poziţia pe care o deţine şi care trebuie să fie una de influenţă".

Agent de influenţă poate fi amanta unui ministru sau ministrul însuşi, un director de ziar, de post de radio sau de televiziune, un redactor şef sau un analist politic cu mare audientă.^Agenţj^de.influenţă potfi recrutaţi din rândul liderilor politici de orice fel. OriceşeT de partid care este finanţat din ëxïêtfSr se tranfortr^TauTomat într-un agent de influenţă, pentru a se achita de datorii^genţii de influenţă se recrutează masiv din rândul studenţilor foarte merituoşi, cărora statele străine le acordă burse, în speranţa că aceştia le vor aduce servicii când vor ajunge în funcţii de răspundere.

^ Serviciile de informaţii străine sunt foarte interesate ca ofiţerii din diferite state care studiază în instituţiile de învăţământ din ţările lor să ajungă cât mai curând în funcţiile-cheie din armatele lor. Aşa au procedat ruşii cu ofiţerii din ţările membre ale Tratatului de la Varşovia şi tot aşa procedează S.U.A. cu ofiţerii din fostele ţări membre ale acestui tratat, în intenţia* clară ca lumina zilei de a-i folosi ca agenţi de influenţă.

^ Cu agenţii de influenţă se poate ajunge până la cele mai înalte funcţii într-un stat, cum ar fi şeful guvernului sau chiar şeful statului.

Unui agent de influenţă nu i se cere sub nici o formă să furnizeze informaţii şi documente secrete, ci să propage idei şi, mai ales, să întreprindă acţiuni şi politici în concordanţă cu interesele statului străin care îl patronează. Plata serviciilor pentru un agent de influenţă nu se face pe faţă, în bani-gheaţă sau depuşi în conturi, ca pentru spionii clasici.

O formă de plată foarte răspândită pentru agenţii de influenţă este ajutorul acordat pentru câştigarea sau recâştigarea alegerilor.

Un ziar şi conducerea acestuia pot fi plătiţi prin donaţii, chipurile de la "fundaţii non-profit", care, de regulă, sunt forme de acoperire ale unor puternice servicii de spionaj.

Iată un exemplu: Thomas Carothes, absolvent al Universităţii Harvard, fost consilier în Departamentul de Stat al S.U.A., în cartea *"Analiza asistenţei democratice pentru România*Editura Carnagie Endowment, Washington, 1996, la pagina 22, prezintă un tabel cu "donaţiile" în dolari, în beneficiul partidelor din Convenţia Democratică din România, între 1990-1994, în valoare totală de 13.552.000 dolari. Aceste "donaţii" trebuiau compensate prin servicii din partea beneficiarilor, PNŢ-CD, PNI etc.

în aceeaşi carte, la pagina 83, se arată că guvernul S.U.A. a pus la dispoziţia ziarului "*România liberă" o* instalaţie modernă de tipărit în valoare de 350.000 dolari, iar din partea *"International Media Fund",* acelaşi ziar a primit fonduri de aproximativ 800.000 dolari, toate acestea între 1990-1993. Iată, în mod concret, cum sunt plătiţi agenţii de influenţă de către americani. Pentru postul de televiziune SOTI, care s-a dovedit un faliment jalnic, americanii au cheltuit circa 1.000.000 dolari...

Cea mai mare şi mai influentă reţea de agenţi de influenţă prezenţi în toate structurile societăţii româneşti este cea realizată de fundaţia evreului-ungur George Sörös, pentru care această fundaţie a cheltuit în medie 10.000.000 dolari anual, după cum rezultă din cartea lui T.Carothers (pag. 24).

"Craii" C.I.A. de la Răsărit: Ceauşescu, Sadad, Pahlavi şi Gorbaciov

Atunci când se va scrie şi în România o adevărată istorie a spionajului din epoca războiului rece, acei care o vor face se vor opri cu siguranţă şi asupra a trei proeminenţi oameni politici care au influenţat cursul istoriei, prin rolul lor de agenţi de influenţă de înaltă clasă.

Este vorba de preşedintele Egiptului – Anwar Al Sadat, împăratul Iranului – Mohamed Reza Pahlavi Ariamer şi preşedintele României – Nicolae Ceauşescu.Toţi acesţi trei remarcabili şefi de stat au fost atraşi la cooperare şi aduşi m poziţia de agenţi de influenţă în mod gradual[7] cu rafinament şi flexibilitate, pe baza unei profunde cunoaşteri a trăsăturilor de caracter ale fiecăruia din ei, precum şi ţinându-se cont de poziţiile strategice şi interesele naţionale ale statelor pe care aceştia le reprezentau.

Dacă unii sceptici vor cere "dovezi" în acest sens, am să-i dezamăgesc. în spionaj, instrumentarea, chiar şi parţială, a unui dosar este o activitate extrem de grea, dacă nu chiar imposibilă, mai ales în

cazul agenţilor de influenţă. Aceştia nu sunt recrutaţi prin metode clasice, nu semnează chitanţe pentru primirea unor sume şi nu participă la întâlniri conspirative.

Atragerea la colaborare se face, în plan politic, prin acorduri, convenţii, tratate, protocoale, declaraţii oficiale etc. iar "plata" se realizează prin acorduri economice, acordarea de credite, de clauze preferenţiale, distincţii onorifice, vizite oficiale şi protocolare înalte etc.

Agenţii de influenţă la nivel de şefi de stat se achită, faţă de patronii Jor nedeclaraţi, prin politica internă şi internaţională pe care o promovează şi în care se regăsesc şi interesele patronilor.

Cei trei şefi de stat amintiţi mai sus au fost agenţi de influenţă ai S.U.A.

Preşedintele Egiptului, Anwar Al Sadat, a devenit agent de influenţă al S.U.A. pe fondul dezastrului economic al ţării, în urma repetatelor războaie purtate împotriva Israelului şi a incapacităţii U.R.S.S. de a contribui la refacerea economică a acestei ţări.

Misiunile principale ale preşedintelui Sadat au fost: spargerea frontului lumii arabe împotriva Israelului, scoaterea ruşilor din Egipt şi a realizării recunoaşterii oficiale a Israelului de către cât mai multe state arabe.

Toate aceste misiuni au fost îndeplinite în totalitate de către Sadat, în intervalul de timp 1974-1981. Capul de afiş al acţiunilor lui Sadat, în calitatea sa de agent de influenţă al S.U.A. în lumea arabă, l-a constituit Acordul de la Camp Davis, dintre Egipt şi Israel, la realizarea căruia a contribuit substanţial şi preşedintele României, Nicolae Ceauşescu.

Anwar Al Sadat a fost asasinat de către mişcarea fundamentalistă musulmană din Egipt, la 6 octombrie 1981, tocmai pentru rolul de agent de influenţă al S.U.A. în lumea srabă pe care acesta l-a jucat.

împăratul Iranului a fost agent de influenţă al S.U.A. încă de la urcarea acestuia pe tron, la 26 octombrie 1967, cu ajutor american, respectiv C.I.A.

Şahul Iranului a fost cel mai mare agent de influenţă pe care l-a avut vreodată S.U.A. Acesta s-a bucurat de o încredere totală la Washington, având acces la cele mai avansate realizări ale tehnicii militare americane, mai puţin arma atomică.

Acesta asigura accesul, la preţuri scăzute, a S.U.A. şi aliaţilor săi occidentali la resursele de petrol din Golful Persic, controla fundamentalismul islamic, bara calea U.R.S.S. spre Oceanul Indian şi asigura baze excelente pentru serviciile militare de spionaj ale S.U.A. în acţiunile de cercetare a spaţiului fostei U.R.S.S.

împăraturpro-american a fost doborât de pe tron tot de fundamentalismul islamic, în frunte cu Ayatolahul Komeini, în anul 1979, după care, în Iran, a fost instaurată prima *"democraţieislamică"*din lume. împăratul Reza a murit în exil la Cairo, abandonat de toată lumea şi mai ales de către patronii lui americani. Singurul om politic care l-a însoţit pe ultimul său drum a fost Anwar Al Sadat.

Preşedintele Nicolae Ceauşescu a ajuns în postura de agent de influenţă al S.U.A. în sânul Tratatului de la Varşovia după evenimentele din Cehoslovacia, din 1968, când România a fost la un pas de a fi invadată • de trupele ruseşti.

Apropierea lui Ceauşescu şi, prin acesta, a României de S.U.A. a fost o necesitate, în epoca istorică dată, mult mai mare şi mai stringentă decât este necesitatea aderării la N.A.T.O. în anul 2002. în anul 1968 şi mult timp după aceea, U.R.S.S. era un colos militar ce putea trece teritoriul României pe sub şenilele

tancurilor în câteva zile sau câteva săptămâni. în zilele noastre, Federaţia Rusă nu reprezintă nici pe de parte un pericol pentru România...

Ceauşescu nu a fost recrutat de C.I.A. sau de vreun înalt demnitar american. El şi-a oferit serviciile din raţiuni superioare de stat, gândind la securitatea ţării sale şi la prosperitatea sa economică. Washingtonul a primit cu braţele deschise serviciile oferite de N.Ceauşecu.

Ca agent de influenţă al S.U.A. şi lumii occidentale, Ceauşescu a avut ca misiuni principale împiedicarea integrării economice în cadrul C.A.E.R. şi împiedicarea integrării militare în cadrul Tratatului de la Varşovia a statelor din Europa centrală şi de est, misiuni pe care le-a îndeplinit în mod strălucit.

Pentru serviciile aduse intereselor S.U.A., Ceauşescu şi România au fost recompensate cu acordarea clauzei naţiunii cele mai favorizate, acces la credite la F.M.I. şi Banca Mondială, acces la piaţa Uniunii Europene, acces la tehnologii. Personal, Ceauşescu a fost primit ca un rege în toate capitalele lumii occidentale şi acoperit cu ordine şi medalii.

în "epoca de aur" patronată de Nicolae Ceauşescu, influenţa României în lume a fost fără precedent, mult disproporţionată în raport cu puterea economică şi militară a acesteia. în această perioadă, spionajul românesc avea şi el "agenţi de influenţă" la nivel de şefi de state în lumea arabă şi în Africa.

N.Ceauşescu a căzut în dizgraţie după 1985, când, la orizontul mapamondului şi-a făcut apariţia cel mai mare agent de influenţă din istoria tuturor timpurilor, în persoana lui Mihail Gorbaciov.

Şeful statului sovietic a fost atras în capcană şi dirijat ca agent de influenţă de către George Bush, de profesie spion, devenit preşedinte al S.U.A. în anul 1989. Acesta i-a promis lui M.Gorbaciov masive ajutoare economico-financiare dacă va schimba sistemul social-politic din U.R.S.S. Gorbaciov a căzut în capcană. El nu numai că a schimbat regimul politic, dar a distrus C.A.E.R., a desfiinţat Tratatul de la

Varşovia şi a readus Rusia la graniţele de pe vremea lui Petru cel Mare. Pentru serviciile prestate în slujba intereselor strategice globale ale S.U.A., la propunerea C.I.A., Mihail Gorbaciov a fost distins cu Premiul Nobel pentru Pace.

Istoria va trebui să consemneze de asemenea, strânsa prietenie dintre Sadat, Reza Pahlavi şi comunistul Nicolae Ceauşescu, o adevărată "*tripletă de aur" a* epocii războiului rece. Am motive să cred că asasinarea lui Ceauşescu şi a soţiei sale, la 25 decembrie 1989, nu s-a datorat exclusiv zelului revoluţionar şi spaimei generate de "terorişti". Cred că moartea preşedintelui României a fost dorită şi instrumentată şi de anumite cercuri secrete, atât din vest, cât şi din est. Toţi cei trei mari agenţi de influenţă au murit fără glorie, fiind renegaţi de către marele lor patron – S.U.A. -, aspirant la dominaţia lumii.

Transfugii ruşi intoxică Occidentul !

/ Pentru a se submina reciproc, *ş se* dezinforma şi chiar paraliza, serviciile de spionaj şi contraspionaj fac apel la aşa numiţii agenţi provocatori sau de intoxicare.

Agenţii provocatori din serviciile de contrainformaţii sunt oameni special instruiţi, cu legende credibile, lăsând impresia că au valoare informativă.

Acestora li se creează condiţii, de către serviciile lor, să se întâlnească în mod cât mai natural cu ofiţeri din seiyiciile de informaţii străine. Scopul agentului

provocator este acela de a se lăsa "recrutat". La rândul lor, serviciile de informaţii caută canale prin care să-şi pună agenţii în contact cu cele de contraspionaj, fie prin ofiţeri cu diferite acoperiri diplomatice care se lasă "corupţi", comiţând "la vedere" acte compromiţătoare, fie prin intermediul unor *"transfugi"* care cer "azil politic" în ţările vizate.

în cei peste 40 ani de război rece, cunoscând extraordinarul interes al C.I.A. pentru transfugii din fosta U.R.S.S. şi în general din fosta "lume comunistă", K.G.B, a dezvoltat o adevărată industrie de "transfugi" trimişi în valuri succesive spre Occident, împănate şi cu "ofiţeri de informaţii" din K.G.B, şi G.R.U. "încărcaţi" cu secrete. Au existat însă şi' mulţi transfugi reali, cum a fost cazul căpitanului Igor Guzenko, cifrator la Ambasada U.R.S.S. din Canada. în noiembrie 1945, acesta a cerut azil politic în această ţară, punând la dispoziţia organelor de contraspionaj canadiene o serie de documente şi de informaţii verbale care au condus • la distrugerea unor importante reţele de spioni ai U.R.S.S. în Canada, S.U.A. şi Marea Britanie, contribuind la aprinderea războiului rece.

Pe de altă parte, în scopul de a induce în eroare serviciile de contraspionaj cu privire la oamenii reali avuţi în atenţie, în vederea creării condiţiilor de recrutare, ofiţerii de informaţii cu acoperiri diplomatice obişnuiesc să-şi creeze aşa numiţii agenţi de acoperire. Este vorba de oameni care au o oarecare valoare Jnformativă, cu care ofiţerul de informaţii întreţine relaţii aparent acoperite în afara cadrului oficial, fără a progresa însă spre faza de recrutare, dând astfel de lucru agenţilor de contrainformaţii, care pândesc momentul să prindă "peştele cel mare".

Ofiţerul din cadrul C.I.A. care se ocupă cu activităţile de conducere şi exploatare a agenţilor de spionaj în posturi poartă numele de *"case officer",* adică ofiţer de caz. Ofiţerii ruşi din Serviciul de Informaţii Externe (urmaşul celebrului K.G.B.) şi din G.R.U. care se ocupă în mod nemijlocit de agenţii recrutaţi se numesc "rezidenţi".

Aceştia pot fi rezidenţi legali, dacă se află în ţara cercetată în mod oficial, cu paşaport diplomatic, ca ataşaţi militari, funcţionari de ambasadă, consilieri, consuli etc. sau rezidenţi ilegali.

Răzbunarea Moskviciului...

Rezidenţii ilegali au apărut ca urmare a unor acţiuni de-a dreptul barbare şi iresponsabile ale M.I.-5, respectiv Serviciul de Contraspionaj din Marea Britanie, în perioada interbelică, după cum apreciază Peter Wright, autorul cărţii *"Spy Catcher** citată anterior. Astfel, la 12 mai 1927, un număr de 150 de ofiţeri de contrainformaţii din cadrul M.I.-5, îmbrăcaţi în uniforme de poliţie, fluturând un mandat al procuraturii, au pătruns în forţă în Agenţia Economică a U.R.S.S. de la Londra. Aceştia au confiscat cu forţa circa 250.000 de documente, din care rezulta că, sub acoperirea diplomatică, reprezentanţii comerciali ai U.R.S.S. se ocupau şi de spionaj, ceea ce era adevărat. Pătrunderea în agenţie a fost însă un act de piraterie, deoarece aceasta avea statut de extrateritorialitate, britanicii încălcând în mod grosolan dreptul internaţional şi imunitatea diplomatică. Exact ce făceau reprezentanţii ruşi la Londra, făceau şi reprezentanţii Marii Britanii la Moscova, adică spionaj cu acoperire diplomatică. în urma acestui incident, U.R.S.S. a rupt relaţiile diplomatice cu Marea Britanie.

Acest incident a avut un efect cu totul nebănuit asupra acţiunilor de spionaj ale U.R.S.S. în statele occidentale.

Constatând că ambasadele şi agenţiile economice sovietice pot face oricând obiectul unor atacuri şi descinderi din partea organelor de contrainformaţii din statele occidentale, K.G.B, şi G.R.U. au creat instituţia secretă a rezidenţilor ilegali.

Un rezident ilegal este un ofiţer de informaţii extraordinar de bine pregătit, cunoscător perfect a 2-3 limbi străine, pregătit individual pe durata a 10-15 ani, dotat cu documente de identitate imposibil de contrazis şi cu o biografie credibilă a unui cetăţean dintr-o ţară occidentală, a cărui personalitate o copiază în cele mai mici detalii. Aceştia pătrund în ţara de cercetat, după ce au trecut succesiv prin mai multe ţări, întărindu-şi legenda şi credibilitatea. De exemplu, înainte de a se stabiliza în S.U.A., un rezident ilegal, ar fi putut trece prin Australia, Marea Britanie şi apoi Canada.

Aceştia nu au nici un fel de legături cu oficiile diplomatice comerciale sau consulare ale Rusiei, fiind dirijaţi direct din centrele Moscovei, prin staţii de agentură cu transmitere ultrarapidă, imposibil de goniometrat, sau prin sateliţi. Rezidenţii ilegali ruşi, precum Richard Sorge în Japonia, Rudolf Abel în S.U.A. şi Gordon Lonsdale în Marea Britanie (toate nume fictive) au făcut ravagii în aceste ţări, devenind eroi de legendă, nu numai pentru Rusia, ci şi pentru istoria universală a spionajului. Câţi rezidenţi ilegali au ruşii în lume, în ce state şi sub ce acoperiri, numai bunul Dumnezeu poate şti ! Durata misiunii unui rezident ilegal este de 5 ani, cu posibilităţi de prelungire. Se trimit în asemenea misiuni doar ofiţeri cu calităţi excepţionale, cu familie în Rusia (soţie şi copii), pentru a-i lega de ţară. în ţările în care pătrund, după caz, rezidenţii ilegali pot deveni oameni de afaceri prosperi, dar nu exagerat, cu conturi în diferite bănci, care nu dau niciodată faliment, pot deschide mici întreprinderi sau pot fi oameni de artă, precum pictori, sculptori etc.

Rezidenţilor ilegali li se dau în legătură cei mai valoroşi agenţi de spionaj recrutaţi în ţara respectivă.

Iată, deci, cum o acţiune total necugetată a contraspionajului din Marea Britanie, aprobată de guvernul acestei ţări, în loc să ducă la slăbirea spionajului rusesc, a produs efecte total inverse...

Ruşii s-âu răzbunat cumplit, au penetrat Marea Britanie cu ofiţeri de elită travestiţi în rezidenţi ilegali, ceea ce a condus la *"Reţeaua de la Cambridge*cu efecte dezastruoase asupra serviciilor de spionaj şi contraspionaj britanice.

Dacă toţi iniţiaţii din lume sunt de acord că spionajul nu se poate practica decât ca oameni de geniu, britanicii au demonstrat că serviciul de contraspionaj se poate face şi cu proşti...

Un "ofiţer de caz" american de înalt profesionism, precum şi un rezident ilegal rus, pot avea în legătură, pentru conducere şi exploatare informativă, 2-3 agenţi.

Rezidenţii legali ruşi, cu acoperire diplomatică, pot şi ei conduce 2-3 agenţi, dar nu dintre cei cu valoare deosebit de mare. Aceştia din urmă cad în sarcina rezidenţilor ilegali. în practica spionajului rusesc, 2-3 agenţi (uneori chiar mai mulţi) formează o "rezidenţă". Mai multe rezidenţe, repartizate pe un teritoriu mai larg (4-5 oraşe principale) formează o "rezidentură". Totalitatea rezidenturilor de pe teritoriul unui stat, conduse

atât de rezidenţi legali, cât şi de rezidenţi ilegali poartă numele de "agentură".

Americanii îşi structurează spionii pe sistemul reţelelor (network), într-o reţea, pot intra 5-10 agenţi de spionaj.

Pentru a distrage atenţia organelor de contraspionaj de la agenţii de mare valoare, atât ruşii, cât şi americanii au aşa-numiţii "agenţi de consum". Un agent de consum, fie că nu mai are valoare informativă, fie că are una redusă, poate fi pus în mod premeditat în situaţia de a fi "descoperit" şi arestat de către organele de contrainformaţii care, de regulă, înghit "momeala", făcându-şi un titlu ele glorie din aceste "succese". Arestarea unui spion este făcută publică doar atunci când se urmăresc scopuri politice propagandistice majore şi se vizează înrăutăţirea relaţiilor politice cu statul respectiv. Un serviciu de contraspionaj inteligent, atunci când descoperă un spion din rândul cetăţenilor săi, nu-l arestează, ci îl transformă în "agent dublu", folosindu-l atâta timp cât este necesar pentru dezinformarea adversarilor.

Pedepsele pentru activitatea de spionaj, până la încheierea celui de-al doilea război mondial, atât pentru agenţii străini, cât şi pentru cetăţenii proprii, au fost împuşcarea sau spânzurarea. în anii războiului rece, statele civilizate au renunţat la această practică pentru spionii străini care operează pe teritoriul lor. Aceştia sunt arestaţi, judecaţi şi condamnaţi la închisoare, iar la momentul potrivit sunt folosiţi ca monedă de schimb pentru eliberarea spionilor proprii arestaţi în patria celui arestat. Statele nu rămân datoare. Dacă în S.U.A. este arestat şi condamrtât un "rezident ilegal" rus, în mod cert ruşii vor găsi un american care a fost prins făcând spionaj în Rusia şi va primi exact acelaşi tratament. După un timp rezonabil de 2-3 ani urmează schimbul discret, fără publicitate, a spionilor. Mi se pare o treabă civilizată în favoarea spionilor de profesie, aceşti oameni extraordinari, care îşi pun viaţa în pericol pentru ţările lor, în plină pace.

Primul schimb de spioni profesionişti între S.U.A. şi U.R.S.S. a avut loc la data de 10 februarie 1962 la Berlin, când maiorul american Gary Francis Powers, pilot pe un avion de spionaj de tip U-2, doborât pe teritoriul U.R.S.S. la 1 mai 1960, a fost schimbat cu colonelul Rudolf Abel, rezident ilegal în S.U.A., arestat în urma unui act de trădare (transfug rus), la 21 iunie 1957, de către agenţi ai F.B.I., în oraşul New York.

în lumea spionajului, în afara agenţilor, mişună şi alţi mânuitori de informaţii, de documente secrete şi tehnologii de vârf necomerciabile. Aşa cum există traficanţii de droguri, de armament, de ' materiale radioactive, există şi traficanţii de informaţii, cu precădere în statele occidentale cele mai dezvoltate. Cei mai mulţi traficanţi deinformaţii operează în S.U.A., *"ţara tuturor posibilităţilor",* apoi în Germania, Marea Britanie şi Franţa. în anii războiului rece, ca şi în zilele noastre, sute de militari americani, din toate categoriile de forţe ale armatei, mai ales din trupele dislocate pe teritoriile altor state, au vândut şi continuă să vândă masiv secrete militare şi sisteme de armament şi de tehnică militară de ultimă oră.Se pare că "patriotismul înflăcărat" nu este prima virtute a bravului militar yankeu! Pe primul plan se situează dolarul. De altfel, un jurnalist american care a scris mult despre afacerile ilegale cu armament dintre S.U.A. şi Iran, aprobate de fostul preşedinte Ronald Reagan şi derulate de către colonelul Oliver North, cunoscute sub genericul "Irangate", atunci când colonelul implicat a declarat la anchetă că ceea ce a întreprins în acest plan a făcut-o din patriotism, a definit patriotismul drept *"ultimul refugiu al celor mai mari escroci".* La drept vorbind, nici noi românii nu prea suntem mistuiţi de flacăra patriotismului. Dacă

am fi fost adevăraţi patrioţi, România nu ar fi ajuns la situaţia dezastruoasă în care se găseşte la începutul secolului XXI...

Spionul român arfi bine să reţină că, mai peste tot în lume, posesorii de secrete sunt tentaţi să le vândă atunci când au mare nevoie de bani. Acesta este un adevăr cu valoare de principiu.

Capitolul V

CANDIDAŢI LA PREMIUL NOBEL AL SPIONAJULUI

»

Scriitori şi spioni

Experienţa istorică a demonstrat că statele care au dispus de cele mai vechi şi mai puternice servicii de spionaj sunt şi cele care s-au dezvoltat cel mai rapid, dominând lumea după anul 1500.

Este demn de reţinut faptul că, de-a lungul timpului, serviciile de spionaj din statele cele mai civilizate s-au bucurat de cooperarea şi sprijinul celor mai luminate minţi, inclusiv din domeniul culturii. Istoria a reţinut nume ilustre de cărturari care au făcut spionaj în beneficiul ţării lor. Ne vom opri asupra câtorva dintre cei mai reprezentativi spioni cărturari.

Scriitorul englez Daniel Defoe (1660-1731), unul din cei mai mari scriitori de la sfârşitul secolului XVII şi începutul.secolului XVIII, a fost, în acelaşi timp, şi unul dintre cei mai străluciţi spioni ai coroanei Angliei.

Cunoscut pentru cărţile sale *"Robinson Cwsoe"şi "Moli Flanders",* citite cu admiraţie şi interes şi în zilele noastre, foarte puţini oameni ştiu că Daniel Defoe a fost cel mai eficient spion al reginei Ana.

începând din anul 1704, Daniel Defoe a pus bazele unei structuri de spionaj care a creat reţele de agenţi, atât pe teritoriile Angliei, Scoţiei şi Irlandei, cât şi în principalele state rivale europene, mai ales în Franţa. S-au întocmit dosare cu date de cunoaştere şi orientările politice ale tuturor marilor familii nobiliare din Anglia şi de pe continent.

Daniel Defoe, prin agenţii săi, şi-a subordonat întreaga presă engleză şi a introdus o cenzură severă la acele ziare care manifestau tendinţe antimonarhice. De altfel, în nici o ţară din lume, presa şi în general mijloacele mass-media nu cooperează atât de strâns, de integrat şi de organic, cu serviciile secrete de securitate, de spionaj şi contraspionaj, ca cele din Marea Britanie. Jurnaliştii britanici, de secole, nu de azi sau de ieri, şi-au făcut un titlu de glorie din cooperarea cu serviciile secrete ale statului. Sute de ofiţeri de informaţii britanici străbat Pământul, în lung şi în lat, sub acoperirea de jurnalişti. .

Daniel Defoe şi-a condus reţelele de spioni din insulele britanice şi din Europa sub nume conspirative, precum Alexander Goldsmith şi Claude Guilot.

Daniel Defoe a decedat la 26 aprilie 1731, fiind înmormântat în cimitirul din Bunhill Fields. Este considerat fondatorul serviciului de spionaj al Marii Britanii.

William Somerset Maugham (1874-1965), romancier şi dramaturg de talie mondială, autorul romanelor *"Uza din Lambeth"* şi *"Robii",* al celebrelor piese de teatru *"Lady Frederik"* şi *"Cercul"]* a fost, în acelaşi timp, şi unul din cei mai eficienţi agenţi ai serviciului de spionaj britanic din perioada primului război mondial.

Somerset Maugham s-a păscut la Ambasada Marii Britanii de la Paris şi a învăţat limba franceză ia perfecţie.

în timpul primului război mondial, instalat la Geneva, a dirijat acţiunile unor spioni britanici pe teritoriul Germaniei şi Rusiei.

în anul 1917, purtând numele conspirativ de "Somerville", a fost trimis la St.Petersburg, pentru a sprijini guvernul provizoriu al lui Kerenski, în scopul de a împiedica ieşirea Rusiei din război.

Pe timpul acestei misiuni extrem de periculoasă şi de complexă, Somèrset Maugham a avut de luptat cu reţelele de spioni germani din Rusia, care îi sprijineau pe bolşevici pentru scoaterea Rusiei din război.

Spionajul britanic a pierdut această bătălie, deoarece, după înlăturarea ' lui Kerenski şi venirea la putere a bolşevicilor sprijiniţi de Germania, Rusia a ieşit din război în urma Tratatului de la Brest-Litovsk, din februarie 1918.

Printre oamenii de cultură britanici care au colaborat strâns cu serviciul de spionaj al Marii Britanii se numără şi Cyril Hanry Coles, autor a peste 25 de cărţi, Eric Amblér, autor a numeroase romane, marele filozof Graham Green, autorul romanelor *"Agentul confidenţial"* (1939) şi *"Omul nostru din Havana"* (1958), prin care a anticipat izbucnirea celui de-al doilea război mondial, precum şi aspectele ascunse ale războiului rece.

Agent pe statele de plată ale M.I.-6 (Serviciul Secret de Spionaj britanic) a fost şi cunoscutul scriitor lan Fleming, specialist în acţiunile de spionaj naval şi în cripto-analiză. El a lucrat la Centrul din Bleatchley Park, la spargerea cifrului german din timpul celui de-al doilea război mondial. Mai este şi autorul cărţilor de spionaj avându-l ca erou pe James Bond, celebrul agent 007, după care s-au turnat filme ce au cucerit lumea. Cel mai pasionat după filmele cu James Bond a fost preşedintele S.U.A., John F.Kennedy.

Romancierul american John P.Marqand a îndeplinit misiuni de spionaj în Germania, din însărcinarea Oficiului pentru Studii Strategice (O,S.S.), serviciul de spionaj american care a stat la baza înfiinţării C.I.A., în anul 1947. Misiunea de bază a acestuia a fost aceea de a descoperi existenţa, pe teritoriul Germaniei naziste, a unor laboratoare de pregătire a armei biologice împotriva Aliaţilor.

Sciitorul american Malcom Muggeridge a fost agent al spionajului militar al S.U.A. în timpul celui de-al doilea război mondial, devenind ulterior unul din cei mai mari specialişti în psihologia de agentură (a spionilor).

Scriitorul american Charles McCarry a fost ofiţer operativ (spy *handler,* adică conducător de agenţi) în cadrul C.I.A. Acesta este autorul romanelor *"Dosarul Miernik"* (1973), *"Lacrimile toamnei" (*1975), *"Amantul secret"* (1977), *"Cina cea de taină"* (1983).

Scriitorul William F.Buckler, autor a numeroase romane, printre care *"Un complot foarte drăguţ"* (1994), a lucrat mulţi ani ca agent acoperit al C.I.A.

Lista oamenilor de cultură din statele occidentale dezvoltate – Franţa, Germania, Marea Britanie şi S.U.A. – este foarte lungă, necesitând volume întregi pentru a o epuiza.

Romancierii şi spionii au o trăsătură comună: şi unii şi alţii trebuie să fie cunoscători profunzi ai societăţii şi naturii umane pentru a-şi putea îndeplini menirea.

Nu numai scriitorii, dar şi imensa majoritate a savanţilor din aceste ţări au cooperat şi.cooperează cu serviciile de spionaj. Il am în vedere, în primul rând, pe savantul Alen Turing, inventatorul primului corjiputer din lume, agent al spionajului britanic, apoi pe savantul R.U.Jones, care a descoperit mijloacele de combatere a staţiilor radar germane şi a aparaturii de radio-navigaţie de la bordul avioanelor de bombardament germane, pe savanţii F.A.Lindeman, H.T.Tizard, T.C.Keeley, pe A.G.Toch, inventatorul hidrolocatorului pentru descoperirea submarinelor, toţi din Marea Britanie.

Trecând în revistă această sumară listă de spioni cărturari, mă întreb cu îngrijorare şi o justificată invidie, oare câţi romancieri şi dramaturgi din cei pe care i-a avut şi îi are România au cooperat sau cooperează cu serviciile secrete de spionaj şi contraspionaj ale României? Poate au existat şi mai există, dar nu s-au făcut cunoscuţi. Mai sigur este că nu prea au existat. România contemporană se situează exact la antipodul lumii civilizate. De mai bine de un deceniu, mulţi oameni de cultură şi mai ales jurnalişti (dacă avem aşa ceva) şi-au făcut o profesiune de credinţă din a boicota, denigra şi submina serviciile secrete ale statului, căutând fără pic de ruşine prin arhivele acestora şi publicând documente secrete.

Adoptarea legii secretului de stat în luna martie 2001, acţiune vitală ce trenează de peste zece ani, a stârnit o adevărată furtună în rândul pseudo-oamenilor de cultură şi a pseudo-jurnaliştilor. Surprinzătoare a fost atitudinea ostilă faţă de această lege, vitală pentru supravieţuirea statului, a unor directori de ziare şi 9criitori de marcă. Tuturor acestora le recomand să studieze cu atenţie legea *"Officiai Secrets Act"* din Marea Britanie şi să se documenteze ce se întâmplă cu un cetăţean britanic, de la familia regală şi până la ultimul cetăţan, dacă încalcă această lege...

Iată una din explicaţiile pentru care Franţa, Marea Britanie, Germania, S.U.A. au ajuns mari puteri, sunt super-civilizate şi domină lumea, iar România se situează la periferia civilizaţiei europene.

Spioni care au scris Istoria

în cursul secolului XX, prin serviciile de spionaj ale statelor lumii au trecut milioane de oameni. Aceasta nu înseamnă că toţi au fost ceea ce se cheamă ofiţeri de informaţii sau spioni. în spionaj, lucrurile sunt exact ca şi în artă. Zeci de milioane de oameni cântă la vioară, adică sunt instrumentişti, dar în tot cursul secolului XX marii violonişti sunt număraţi cu degetele de la o singură mână. Aceştia sunt George Enescu, David Oistrah, Yehudy Menuhin, Ion Voicu şi Igor Oistrah. Marii spioni ai lumii, acele inteligenţe la nivel de geniu, care, prin acţiunile şi curajul lor şi-au pus amprenta pe cursul istoriei, au fost foarte puţini.

în încercarea de a ilustra imensa importanţă a serviciilor de spionaj în lumea modernă si contemporană care, în a dpua jumătate a secolului)0(, au dat patru şefi de state cu un rol decisiv în viaţa internaţională, vom trece în revistă pe cei mai reprezentativi oameni ai secolului ce s-a încheiat, din lumea subterană a spionajului.

Sidney Reilly

Sidney Reilly (1874-1925), spion britanic de naţionalitate evreu, cotat în *"Enciclopedia asupra spionajului*", ediţia 1997, drept cel mai mare , din întreaga istorie a serviciilor secrete ale Marii Britanii.

A desfăşurat acţiuni cu caracter clandestin pe toată cuprinderea Imperiului britanic dar s-a remarcat cu prioritate în contextul şi condiţiile create în cursul primului război mondial şi ale Revoluţiei ruse din 1917.

Dacă am da crezare chiar şi parţial celor scrise de istoricii britanici, care au colaborat cu M.I.-6-Serviciul Secret de Informaţii (adică spionaj) al Marii Britanii, viaţa şi activitatea lui Sidney Reilly par de domeniul fantasticului. Biografia acestuia este acoperită în ceaţă chiar şi după 75 ani de la moartea sa.

într-o primă variantă cunoscută, S.Reilly s-ar fi născut în Rusia, la Odesa, sub numele de Sigmund Rosenblum, din mamă rusoaică şi tată polonez evreu, fizician de marcă din Viena. Acesta ar fi emigrat din Rusia în Brazilia, unde a şi fost contactat de ofiţeri englezi din serviciul de spionaj,, care l-au dotat cu un paşaport britanic. în anul 1898, fiind la Londra, s-a căsătorit cu o englezoaică văduvă bogată, pe nume Margaret Thomas, iar cu sprijinul M.I.-6 a adoptat numele de Sidney Reilly, cu care a şi rămas în istorie.

O a doua variantă îl plasează pe S.Reilly în India, unde s-ar fi născut şi studiat, ajungând inginer de căi ferate. La începutul secolului XX, a venit la Londra şi a fost recrutat de către M.I.-6, primind codul de agent "S.T.-1".

Despre S.Reilly se afirmă că vorbea fluent, ca limba maternă, engleza, rusa şi germana şi în condiţii foarte bune alte cinci limbi străine, precum hindusa, portugheza şi altele.

Prima misiune de spionaj a executat-o în contextul războiului burilor din Africa de Sud (1899-1902) dându-se drept cetăţean german, dotat cu documente şi o legendă indestructibile, indeplinindu-şi în mod strălucit misiunile.

A doua mare misiune a lui S.Reilly a fost legată de războiul ruso-japonez (1904-1905). Pentru îndeplinirea misiunii sale, S.Reilly s-a instalat la Port Arthur, cea mai mare bază navală a Rusiei din Orientul Extrem, sub acoperirea unei firme comerciale britanice, deci un "mare om de afaceri". îri perioada respectivă, Marea Britanie era interesată în înfrângerea Rusiei în război, pentru a bara expansiunea acesteia în China şi India. Se apreciază că informaţiile date japonezilor de către M.I.-6 obţinute de S.Reilly au avut o contribuţie importantă la asiguraea succesului atacului prin surprindere al flotei japoneze asupra bazei navale de la Port Arthur. întors din Orientul Extrem, S.Rèilly a studiat timp de doi ani la Colegiul Trinity din Cambridge. După acest curs post-universitar, s-a deplasat în Iran, drept mare financiare şi investitor, ocazie cu care, prin operaţia *"Marele joc",* a subminat interesele petrolifere ale Franţei în această ţară.

La începutul primului război mondial, S.Reilly a devenit agentul comercial al Marii Britanii pentru livrările de armament către Rusia.

Pe timpul războiului, S.Reilly a realizat pătrunderi spectaculoase în Germania, lucrând cu agenţii englezi până la nivelul Statului Major General al armatei germane.

Izbucnirea Revoluţiei ruse, cu cele două faze ale sale, din februarie şi octombrie 1917, a avut un impact imens asupra vieţii şi activităţii lui S.Reilly. Dirijat de M.I.-6 şi dispunând de mari resurse financiare şi militare, S.Reilly a fost angajat într-o bătălie pe viaţă şi pe moarte pentru înăbuşirea fazei bolşevice a revoluţiei ruse.

Sydney Reilly a sosit la Moscova, în luna mai 1918, cu o misiune crucială dată de M.I.-6, asasinarea conducătotului revoluţiei ruse, Vladimir Ilici Lenin, misiune de care S.Reilly s-a achitat în mod strălucit.

Se ştie că, în luna iulie 1918, bolşevicii au masacrat în totalitate familia ţarului Nicolae al II-lea. Omorârea unui cap încoronat nu mai era o premieră. Şi englezii l-au măcelărit pe Carol I Stuart în 1649, iar francezii pe Ludovic al XVI-lea şi soţia acestuia, Maria Antoaneta, în 1793.

Mult mai important pentru cursul istoriei Rusiei şi al istoriei mondiale a fost însă un alt eveniment şi anume complotul împotriva lui V.I.Lenin, din august 1918. Mult timp, acest complot a fost pus pe seama "forţelor contrarevoluţionare" din Rusia, răsturnate de la putere. Este "la mintea cocoşului" că toţi cei înlăturaţi de la putere doreau moartea lui Lenin dar nu aceştia au stat în spatele atentatului. Acesta a fost pus la cale nu de către "socialiştii revoluţionari ruşi", ci de către M.I.-6 – Serviciul de Spionaj al Marii Britanii, prin spionul lor de la Moscova, Sidney Reilly (vezi "Enciclopedia asupra spionajului" de Norman Polmar şi Thomas B.Allen, apărută în S.U.A. în anul 1997, pag.465). Lenin a fost împuşcat pe timpul unui miting, în ziua de 30 august 1918, de către o femeie, pe nume Fania Kaplan.

Aceasta a fost însă instruită până în cele mai mici detalii şi plătită de către S.Reilly. Lenin nu a murit pe loc, dar a fost scos din luptă. A supravieţuit încă şase ani, pierzându-şi treptat atât capacităţile fizice, cât şi intelectuale. A fost vorba de un asasinat cu efect întârziat. A murit la 21 ianuarie 1924.

Eliminarea lui V.I.Lenin de către spionajul britanic a constituit un moment care a schimbatprofund cursul istoriei Rusiei Sovietice, având un impact imens şi asupra istoriei universale.

Mulţi oameni cu rudimentare cunoştinţe de istorie, dar mai ales anticomuniştii de duzină, cu siguranţă că au spus şi vor spune că ceea ce a făcut S.Reilly în cazul lui V.I.Lenin a fost un act pozitiv de combatere a "molimei bolşevice". O asemenea atitudine denotă o crasă ignoranţă. Istorici şi analişti celebri din Marea Britanie, Franţa şi mai ales din S.U.A., inclusiv Allen Dulles, fostul director general al C.I.A., cunoscut pentru spiritul său anti-comunist feroce, au fost de părere că evoluţia U.R.S.S. ar fi fost cu totul alta sub conducerea lui V.I.Lenin, decât sub cea a iui I.V.Stalin, în analizele din Occident, VI.Lenin a fost portretizat drept un om de o vastă cultură, un mare admirator al civilizaţiei occidentale, mai ales a celei germane, pe care o dorea realizată şi în Rusia. Lenin a trăit în Occident, în Elveţia şi puţin a lipsit, după cum relatează Allen Dulles, să nu devină corespondent pentru Europa al ziarului american *"New York Times".*

Lenin nu a fost adeptul doctrinei partidului unic, iar sub conducerea sa, statul sovietic ar fi avut o cu totul altă evoluţie. Datorită intervenţiei spionajului britanic, în fruntea statului sovietic a fost adus I.V.Stalin, un georgian răspopit, o brută sălbatică.

Oamenii de bun simţ, chiar dacă nu sunt mari analişti sau eruditi în istorie, ar trebui să admită că personalităţile au avut şi vor avea mereu un rol imens în evoluţia societăţii omeneşti. Este cât se poate de clar că una a fost să ai în fruntea României un om ca Aleandru loan Cuza, şi alta ar fi fost situaţia dacă în locul lui Cuza ar fi fost pe tron boierul Balş sau caimacanul Vogoride.

Atentatul împotriva lui V.I.Lenin le-a dat un pretext lui Stalin şi Djerjinski, şeful poliţiei politice, precursoare a K.G.B., să dezlănţuie "teroarea roşie", în urma căreia au pierit milioane de oameni. Moartea lui Lenin a schimbat natura regimului politic din Rusia în rău.

După asasinarea lentă a lui V.I.Lenin, S.Reilly nu s-a domolit. Cu lire sterline şi armament din Anglia, el a reuşit să adune forţe evaluate la 60.000 de luptători, proveniţi în special din Lituania, care au luptat împotriva bolşevicilor în timpul războiului civil.

Cu toată genialitatea lui, în final, Sidney Reilly a căzut victimă unor acţiuni ale contraspionajului sovietic.

După încheierea războiului civil, S.Reilly a lucrat ani de zile în mediile emigranţilor ruşi de la Paris şi din alte capitale ale Europei, din rândul cărora recruta spioni şi diversionişti pe care-i strecura în U.R.S.S., mai ales prin Finlanda. Pentru prinderea acestora în capcană, securitatea sovietică a înfiinţat o organizaţie secretă, chipurile contrarevoluţionară, "TRUST" care a reuşit să penetreze emigraţia rusească, şi să intre în contact cu serviciile de spionaj din Occident, inclusiv cu M.I.-6

"Organizaţia Trust" a lăsat de înţeles că scopul său este *"pregătirea unei lovituri de stat anti-comuniste"*la Moscova. Britanicii au înghiţit momeala, fapt pentru care, în luna septembrie 1925, S.Reilly împreună cu patru ofiţeri britanici s-au deplasat la Helsinki, în Finlanda, iar în noaptea de 28 septembrie au trecut clandestin frontiera în U.R.S.S. Toată acţiunea era de fapt o mare diversiune pusă la punct de ruşi, pentru a-l atrage în capcană pe marele S.Reilly.

După trecerea frontierei, S.Reilly a fost arestat. El nu a mai părăsit niciodată spaţiul U.R.S.S. Primele ştiri oficiale sovietice în legătură cu capturarea lui S.Reilly au apărut abia în anul 1927.

Soarta lui S.Reilly a rămas învăluită în mister. După unele date neconfirmate, acesta ar fi fost executat. Pe de altă parte, soţia acestuia declara în 1933 că soţul ei trăieşte.

Concluzia finală este aceea că asasinatul pus la cale de către spionajul britanic şi executat de S.Reilly a schimbat în rău cursul istoriei U.R.S.S.

Englezii au fost întotdeauna predispuşi la asasinate, fără a gândi prea mult la consecinţe. Spionajul britanic a fost implicat în asasinarea lui Tudor Vladimirescu la 27 mai 1821. Fondatorul Indiei independente, marele umanist Mahatma Ghandi, a fost asasinat, tot prin imixtiunea spionajului britanic, în anul 1948.

în anul 1956, primul ministru Anthony Eden a ordonat M.I.-6 să-l asasineze pe şeful statului egiptean, col. Abdel Nasser, pentru că a naţionalizat Compania Canalului de Suez, proprietate britanică. Tentativa a eşuat (vezi "Spy Catcher" de Peter Wright, pag.85). Din surse neoficiale rezultă că peste 5.000 de membri ai organizaţiei I.R.A. din Irlanda de Nord au fost asasinaţi în ultimii 20 ani, prin acţiuni puse la cale de către serviciile de spionaj şi contraspionaj britanice.

Rezultă cu maximă claritate că Marea Britanie foloseşte de secole, fără nici un fel de reţinere, arma asasinatului politic pentru a-şi promova interesele, în timp ce dă lecţii de democraţie şi "drepturile omului" în fosta "lume socialistă"...

Nu este exclus ca într-o zi să aflăm că şi prinţesa Diana a fost asasinată tot de specialişti englezi în materie. S-a spus că Diana ar fi fost gravidă în prma relaţiilor cu

amantul ei egiptean. Dacă ar fi născut "bastardul arab", arfi fost frate cu un moştenitor al tronului Marii Britanii, lucru intolerabil pentru familia regală.

Din nefericire pentru Marea Britanie, Sidney Reilly a fost ultimul din marii spioni ai imperiului. După primul război mondial, Marea Britanie a intrat într-o fază de declin absolut, locul ei în fruntea naţiunilor lumii fiind luat de către S.U.A.

Războiul al doilea mondial, pe care englezii pretind că l-au câştigat, a fost, în realitate, un dezastru total pentru Marea Britanie. Cu "ajutorul" foştilor aliaţi, S.U.A. şi U.R.S.S., a pierdut întregul imperiu, Marea Britanie devenind un protectorat american. După cum afirmă Peter Wright, serviciile de spionaj şi contraspionaj britanice, în urma loviturilor primite, au fost paralizate, deprofesionalizate, politizate şi transformate în nişte structuri birocratice ineficiente. Bine că au trimis în schimb consilieri în România ca să ne facă după chipul şi asemănarea lor...

Richard Sorge

Richard Sorge (1895-1944) a fost un mare agent al serviciului de spionaj militar G.R.U. din fosta U.R.S.S. şi unul din cei mai mari în ierarhia spionajului mondial. Despre acţiunile de spionaj ale lui Richard ^orge s-au scris multe cărţi şi s-au turnat filme la Hollywood şi la Moscova.

Richard Sorge s-a născut în anul 1895, la Baku, în Rusia, fiind al doilea fiu al unui inginer petrolist german căsătorit cu o rusoaică. înainte de vârsta şcolară, famiiia lui s-a înapoiat în Germania.

în timpul primului război mondial, R.Sorge a fost soldat în armata germană pe frontul de vest, unde a luptat cu bravură tipic germană, fiind rănit de trei ori. După război, şi-a continuat studiile, iar în anul 1920 şi-a luat doctoratul în ştiinţe politice la Universitatea din Hamburg. în

acelaşi an, R.Sorge a devenit şi membru al Partidului Comunist German. Un amănunt nu lipsit de importanţă legat de familia lui R.Sorge este acela că bunicul patern al acestuia a fost mulţi ani secretarul personal şi asistentul lui Karl Marx. Aşadar, nu este de mirare că doctorul în ştiinţe politice Richard Sorge a fost şi unul din marii marxişti ai secolului XX.

R.Sorge a intrat în lumea spionajului din profunde convingeri, fiind considerat unul din cei mai mari "spioni de conştiinţă" ai tuturor timpurilor. în anul 1922, R.Sorge a plecat la Moscova. Timp de cinci ani, a urmat o intensă pregătire individuală pentru misiunea de rezident ilegal în lumea capitalistă. S-a dovedit a fi genial pentru această extraordinară meserie.

A urmat ritualul obligatoriu pentru un rezident ilegal, cel al peregrinărilor, cu acte în perfectă ordine, prin cât mai multe state ale lumii, pentru a-şi pierde urma şi originea reală.

în anul 1927, Richard Sorge se afla în Suedia, în 1928 în S.U.A., în 1929 în Marea Britanie, iar în 1930 în China, la Şanhai. Ţara finală vizată era însă Japonia. în vederea efectuării saltului de la Şanhai la Tokio, Richard Sorge s-a întors la Berlin, s-a făcut "membru" al partidului nazist, iar prin inteligenţa ieşită din comun şi farmecul personal a pătruns rapid în cercurile politice înalte ale celui de-al treilea Reich. în acest fel, Richard Sorge a obţinut postul de corespondent de presă la Tokio din partea principalelor cotidiane gecmane. La recepţia dată de către Asociaţia Presei Germane, cu ocazia plecării la Tokio a lui Richard Sorge, a luat parte şi celebrul ministru al

propagandei Reichului, Josef Goebbels, cu care s-a întreţinut timp îndelungat. Goebbels îl cunoştea şi respecta pe Richard Sorge, deoarece acesta a trimis ziarelor din Germania cele mai strălucite analize şi comentarii politice cu privire la situaţia din Orientul Extrem pe timpul misiunii salé în China. Se poate constata că o legendă puternică pentru un spion nu se poate susţine cu vorbe goale, ci cu producţii credibile şi de autentică valoare. Ajuns la Tokio, Richard Sorge a stabilit puternice relaţii de prietenie şi colaborare cu membrii Ambasadei Germaniei, mai ales cu ambasadorul Herbert von Dirksen, căruia îi redacta rapoartele către Ministerul de Externe al Germaniei şi cu ataşatul militar, colonelul Ott, căruia îi întocmea rapoartele pentru Statul Major General.

După retragerea lui Dirksen, funcţia de ambasador al Germaniei la Tokio a fost încredinţată colonelului Ott. Relaţiile dintre ambasador şi Richard Sorge s-au "strâns" şi mai mult, acesta din urmă devenind amantul înfocat al doamnei ambasador.

Am afirmat anterior că viaţa activă a unui spion de profesie, nu din categoria celor cu acoperire diplomatică, depinde în proporţie de 95% de calităţile personale şi numai 5% de priceperea organelor de contraspionaj care îl vânează. Aşa s-au petrecut lucrurile şi cu Richard Sorge. El avea două puncte slabe. Era un băutor de categorie grea şi un afemeiat ieşit din comun. Cei care l-au cunoscut la Tokio au constatat că obişnuia să "schimbe" câte 4-5 gheişe pe săptămână şi să o satisfacă şi pe doamna ambasador. Acestea i-au tocit vigilenţa şi, în final, i-au fost fatale.

Extraordinara misiune de spionaj a lui Richard Sorge la Tokio s-a derulat din luna septembrie 1933, până la data arestării lui în luna octombrie 1941. în acest interval de timp, Sorge a condus, cu o eficienţă de-a dreptul legendară, o rezidenţă alcătuită din japonezul 02aki Hozumi, jurnalist, recrutat de R.Sorge la Şanhai, Branco de Voukelici, fost ofiţer în armata iugoslavă, omul de afaceri german Max Klausen, care era şi radiotelegrafistul grupului şi al doilea japonez, Miyagi Yotoku. Ultimii trei agenţi au fost preluaţi de R.Sorge de la un alt rezident rus ilegal.

Perla grupului a fost Ozaki Hozumi, care a ajuns în postul de consilier al primului ministru al Japoniei, prinţul Konoye, poziţie ce i-a asigurat accesul la toate secretele vitale ale Japoniei. Orice comentariu în plus este inutil.

Prin Ozaki şi cu aportul larg al ambasadorului Germaniei la Tokio, Richard Sorge a ţinut la curent Moscova cu absolut toate planurile strategice ale Japoniei, precum şi cu toate aspectele secrete ale colaborării dintre Japonia şi Germania, în plan politic, economic şi militar. Moscova a cunoscut anexele secrete ale Tratatului Anti-Comintern, dintre cei doi protagonişti ai celui de-al doilea război mondial – Germania şi Japonia, chiar înainte de semnarea oficială a acestui tratat.

Informaţiile prin care Richard Sorge a influenţat cursul istoriei au fost cele din toamna anului 1941, care asigurau Moscova că armata japoneză din Manciuria nu va ataca U.R.S.S., ci va ataca în sud, în China, iar apoi Japonia va lovi posesiunile S.U.A., Marii Britanii şi Olandei din Pacific şi Oceanul Indian.

Toate aceste informaţii s-au confirmat în proporţie de sută la sută. Pe baza acestora, STAVKA (înaltul Comandament Sovietic) a putut retrage trei armate siberiene de elită, formate din luptători care, la -40°C (ajutaţi şi de votcă), zburdau ca diavolii, care au zdrobit pur şi simplu ofensiva armatei germane în faţa Moscovei, dând-o înapoi cu peste 300 km. Aceasta a fost prima mare înfrângere a armatei

germane, care deşi nu a fost una decisivă, a avut efecte psihologice enorme, spulberând mitul invincibilităţii acesteia.

Dacă ruşii ar fi pierdut bătălia pentru Moscova, pe care au purtat-o în totalitate singuri, războiul al doilea mondial ar fi putut lua o cu totul altă întorsătură.

Iată de ce, în lumea spionilor de profesie, atât din est, cât şi din vest, deasupra oricăror ideologii, lui Richard Sorge i se recunoaşte unicitatea şi măreţia rolului pe care l-a jucat în cursul celui de-al doilea război mondial. Spionul român nu are motive să nu se inspire din faptele lui Richard Sorge, care a adus servicii nu numai Rusiei, ci cauzei tuturor aliaţilor din coaliţia anti-hitleristă. Este demn de reţinut că în şcolile de spionaj din S.U.A., Marea Britanie, Germania, şi la Colegiul de Informaţii al N.A.T.O., activitatea de spion a lui Richar Sorge face obiectul unui curs special.

Datorită traficului radio foarte intens cu Moscova, staţia de agentură a grupului de spioni condus de R.Sorge a fost reperată de serviciul de contraspionaj al Japoniei – Kempei Tai. Pe lângă aceasta, colonelul Osaki, şeful contraspionajului japonez, "prieten" de beţie şi orgii cu femei (gheişe) al lui R.Sorge, i-a plasat-o acestuia pe una din agentele sale, frumoasa gheişă Kiyomi.

Richard Sorge a căzut victimă acestei frumuseţi japoneze, de care nu s-a mai putut despărţi până la dezastrul final. în cazul lui R.Sorge şi gheişei Kiyomi, s-a reeditat într-un fel povestea spionilor biblici, Samson şi Dalila. Misiunea gheişei Kiyomi a fost aceea de a scoate de la R.Sorge un material compromiţător scris, pe baza căruia să poată fi arestat.

Pe de altă parte, Richard Sorge a sesizat că cercul contraspionajului japonez se strânge în jurul grupului său, mai ales a lui Max Klausen, şi era pregătit să se retragă cu tot grupul din Japonia.

Căderea propriu-zisă a lui Richard Sorge s-a produs în ultimul moment, datorită unei greşeli elementare, inadmisibilă pentru un spion profesionist şi cu atât mai puţin pentru unul de geniu ca el. După ce a dat ordinul de încetare a activităţii şi de pregătire pentru retragere către întregul grup, în ziua de 14 octombrie 1941, R.Sorge şi-a luat amanta în maşină şi s-a deplasat la un hotel din afara oraşului Tokio, pentru ultima noapte de dragoste cu Kiyomi. La un moment dat, pe şoseaua către hotel, Sorge a oprit maşina, a scos din buzunar o hârtie căreia a încercat să-i dea foc cu brigheta. în ciuda insistenţelor, bricheta nu s-a aprins. Aflat sub o imensă tensiune, furios şi grăbit, R.Sorge a rupt hârtia în bucăţi mici şi a aruncat-o în şanţul de la marginea şoselei. Kiyomi a observat totul. Ajunşi şi instalaţi la hotel, Kiyomi s-a scuzat faţă de Sorge spunând că merge s-o anunţe pe mama ei că nu vine acasă în noaptea respectivă, pentru a nu fi îngrijorată.Sorge a crezut-o. în realitate, gheişa i-a dat telefon colonelului Osaki, indicându-i poziţia unde a aruncat R.Sorge bucăţile de hârtie.

După o noapte de dragoste dezlănţuită, cu multe orgasme, ca şi când ar fi simţit că este ultima din viaţa lui, R.Sorge a adormit profund. în dimineaţa de 15 octombrie 1941, a fost trezit de puternice bătăi în uşă. Când a deschis, s-a trezit faţă în faţă cu colonelul Osaki, care ţinea în mână mesajul refăcut din bucăţelele aruncate de R.Sorge în şanţul şoselei. Ceea ce a urmat sunt detalii fără importanţă. Era mesajul prin care Moscova era anunţată că activitatea grupului său a încetat, urmând să se retragă.

Este absolut de domeniul incredibilului ce s-a aflat în legătură cu ultima telegramă informativă expediată de Richard Sorge, de la Tokio, înainte de a fi arestat.

O redau integral, aşa cum este aceasta cuprinsă în *"Enciclopedia asupra spionajului"* varianta britanică, autor Ronald Seth, publicată în 1972, pag.594: "O *grupare de portavioane a flotei japoneze va ataca flota S.U.A. de la Pearl Harbour; probabil în dimineaţa de 6 noiembrie".* Din motive ce nu se cunosc, japonezii au amânat atacul cu o lună de zile şi au atacat în dimineaţa de 7 decembrie 1941.

Americanii au pierdut 2.403 morţi, 1.104 răniţi, 75% din aviaţie distrusă la sol şi flota din Pacific paralizată.

Atacul japonez prin surprindere de la Pearl Harbour a fost pus pe seama lipsei de informaţii, a falimentului total al spionajului american. Lucrurile nu au stat tocmai aşa. Ruşii au pus la dispoziţia britanicilor informaţiile transmise de Sorge la 14 octombrie 1941, privind iminenţa unui atac japonez asupra bazei navale de la Pearl Harbour.

Peter Wright scrie în cartea *"Spy Catcher" că* informaţiile de mai sus au fost trimise lui Edgar Hoover, directorul F.B.I., dar că acesta le-a ignorat, nu le-a prezentat preşedintelului Roosevelt, pe motiv că, *"venind din surse est-europene",* nu prezintă încredere.

Richard Sorge şi Ozaki au fost arestaţi în aceeaşi zi. Au fost ţinuţi în captivitate şi interogaţi până la 7 noiembrie 1944, când au fost spânzuraţi amândoi, pe acelaşi eşafod. Japonezii ar fi dorit să-l predea pe R.Sorge ruşilor în schimbul unor spioni japonezi arestaţi în Rusia, dar Stalin a refuzat. După moartea lui I.V.Stalin, Richard Sorge a fost declarat erou al U.R.S.S. şi i s-a dedicat o serie de timbre cu efigia lui.

în anul 1947, la clubul *"Delights"* din Şanhai, unde era angajată ca dansatoare şi cântăreaţă, a fost asasinată cu focuri de pistol fosta gheişă Kiyomi din Tokio, de către agenţi sovietici din G.R.U. Aşa a plătit "Dalida japoneză" trădarea celui mai mare spion al secolului XX...

Rudolf Roesler

Rudolf Roesler (1897-1958) a fost un alt mare erou, de legendă, al spionajului din cursul celui de-al doilea război mondial. în România, nu a fost cunoscut mai deloc, în afara unor cercuri foarte restrânse de iniţiaţi.

R.Roesler s-a născut în Bavaria, într-o familie de pădurari. După terminarea studiilor, a intrat în jurnalistică, ajungând redactor al unui ziar anti-nazist din Augsburg. Aceasta nu înseamnă că ar fi avut idei de stânga. Nici vorbă de aşa ceva. Istoricul englez Ronald Seth îl prezintă pe R.Roesler ca pe un *"anti-comunist mai mare decât anti-comuniştii".*

De teama persecuţiilor naziste, fiind şi căsătorit cu o elveţiancă, R.Roestler s-a stabilit în Elveţia, la Lucerna, unde a fondat Casa editorială VITA NOVA.

R.Roesler a intrat în spionaj datorită lui Xavier Schneeper, ofiţer în Serviciul de Spionaj al Elveţiei, care lucra sub acoperirea de jurnalist. Recrutarea lui Roesler a avut loc în toamna anului 1939, precizându-i-se încă de la început că va lucra nu numai pentru Elveţia, ci pentru oricare alte "forţe antinaziste" care ar putea avea nevoie de serviciile lui. S-a constatat că singura "forţă antinazistă" pentru care a lucrat Roesler în timpul războiului al doilea mondial, sub patronajul Serviciului de Informaţii al Elveţiei, a fost U.R.S.S. De unde au ştiut elveţienii că Roesler avea o mare valoare informativă nu s-a aflat niciodată.

Primul document de importanţă incredibilă pe care Roesler l-a pus la dispoziţia Serviciului de Informaţii al Elveţiei, obţinut de la o "relaţie" a acestuia din Germania, a fost "Planul Barbarossa" de invadare a U.R.S.S., pe baza căruia s-a şi declanşat agresiunea Germaniei împotriva U.R.S.S. la 22 iunie 1941. Cu aprobarea autorităţilor elveţiene, documentul a fost transmis Moscovei, prin rezidentul G.R.U. în Elveţia, Alexander Rado. Omul de legătură al lui Rudolf Roesler cu Rado a fost Christian Schneider, elveţian.

înaintea declanşării agresiunii Germaniei, la care a participat şi România cu două armate, prin "relaţia" pe care o avea în chiar inima cartierului general al armatei germane, Roesler a pus la dispoziţia Moscovei date privind întregul dispozitiv strategic ofensiv al acesteia, compunerea şi misiunile fiecărei grupări de forţe de sud, centrală şi de nord, misiunile acestora, disponibilităţile în armament şi tehnică etc. »

I.V.Stalin ştia mult mai bine decât Roosevelt şi Churchill despre pregătirile Germaniei dar a făcut tot ce i-a stat în putere până la absurd, pentru a nu oféri lui Adolf Hitler nici cel mai mic pretext de război. Conducătorii Rusiei Sovietice mai ştiau foarte bine că S.U.A. şi Marea Britanie, doreau, din toată fiinţa lor, un război între Germania şi U.R.S.S., aşa cum au dorit, în anii războiului rece şi mai doresc şi în ziua de astăzi, un război între Rusia şi China.Stalin a crezut până în ultima clipă în seriozitatea celor două tratate pe care le încheiase cu Germania, respèctiv Pactul de neagresiune între Germania şi Uniunea Sovietica, semnat la Moscova la 23 august 1939 şi Tratatul Germano-Sovietic de prietenie şi frontiera dintre U.R.S.S. şi Germania, semnat tot la Moscova, la 29 septembrie 1939, prin care cele două state au reîmpărţit între ele Europa Centrală, după zdrobirea militară a Poloniei.

în felul acesta, Germania şi U.R.S.S. s-au răzbunat pentru neinvitarea lor la tratativele de la Versailles, din 1919-1920, când au fost retrasate graniţele Europei după încheierea primului război mondial. După cum afirmă istoricul american Edward Pessen în cartea *"Pierzându-ne sufletele",* apărută în 1993, cele care au încălcat întotdeauna tratatele cu fosta U.R.S.S. au fost statele occidentale, fără excepţie.

în perioada 22 iunie 1941 – noiembrie 1943, Rüdolf Roesler a transmis Moscovei, în mod constant, date complete privind conţinutul planurilor de operaţii ale armatei germane de pe frontul de est, cu o acurateţe atât de mare, încât acestea păreau incredibile.

La început, ruşii au fost atât de stupefiaţi de informaţiile pe care le primeau de la Roesler, cunoscut sub pseudonimul "Lucy", încât le-a trebuit un anumit timp şi confruntarea cu alte surse până ce s-au convins că acestea erau absolut autentice.

Partea de-a dreptul fantastică consta în aceea că, după elaborarea unui plan de operaţii al armatei germane într-un sector sau altul al frontului germano-sovietic, acesta ajungea în Elveţia la Roesler, chiar a doua zi de la aprobarea lui de către Adolf Hitler. Roesler a transmis Moscovei nu numai date incredibil de profunde şi reale despre forţele armate ale Germaniei care operau în Rusia, ci şi ce anume cunoşteau germanii despre forţele armate sovietice.

Autenticitatea extraordinarelor informaţii obţinute de Roesler a fost confirmată de spionajul radioeiectronic al Marii Britanii, concentrat la Bleachley Park, unde s-a reuşit spargerea cifrului militar german realizat' cu maşina ENIGMA. în acest fel, britanicii cunoşteau conţinutul directivelor operative trimise de la cartierul general

german pentru armatele germane care acţionau în est, ele fiind transmise şi înaltului Comandament Sovietic (STAVKA) prin misiunea militară britanică de la Moscova. Comparându-se directivele operative interceptate şi descifrate de britanici cu planurile de operaţii furnizate de către Roesler, s-a constatat că acestea se suprapuneau cu exactitate milimetrică.

Cea mai mare performanţă la care poate gândi un serviciu de spionaj este aceea de a intra în posesia planurilor de operaţii ale armatei adverse, fără ca aceasta să ştie acest lucru. Consecinţele în bătălie pentru aceasta din urmă sunt catastrofale.

Rezultă că, prin ceea ce a pus la dispoziţia coaliţiei antihitleriste reprezentată de U.R.S.S., Rudolf Roesler a înfluenţat rezultatele războiului şi deci cursul istoriei.

Pentru serviciile aduse, Roesler a primit lunar de la Moscova suma de 425 lire sterline, ceea ce reprezenta o sumă considerabilă pentru perioada respectivă.

în noiembrie 1943, sesizând că agenţii Gestapo-ului erau pe urmele lui Rado, legătura superioară a lui Roesler, Serviciul de Securitate al Elveţiei (BUPO) i-a "arestat" pe amândoi, dar nu ca măsură de represalii, ci pentru a-i pune sub protecţia autorităţilor elveţiene, unde au rămas până la terminarea războiului.

în anul 1947, serviciul de spionaj militar sovietic l-a reactivat pe Rudolf Roesler, evident, cu acordul tacit al autorităţilor elveţiene. Timp de cinci ani, până în anul 1952, folosindu-se de "relaţia" pe care continua să o aibă în Germania, Roesler a furnizat ruşilor informaţii militare extrem de exacte cu privire la trupele americane şi britanice de ocupaţie din Germania, aplicaţiile desfăşurate şi planurile de operaţii pentru situaţii de război, fiind plătit lunar cu suma de 400 lire sterline. în anul 1952, sub presiunile Germaniei, autorităţile elveţiene au fost obligate să pună capăt activităţii lui Roesler, acesta fiind arestat, împreună cu colaboratorul său elveţian Schnieper.

Aceştia au fost "judecaţi şi condamnaţi" la închisoare, de unde au fost eliberaţi după câteva luni. Rudolf Roesler a decedat în anul 1962, refuzând categoric să recujioască că ar fi fost vreodată implicat în acţiuni de spionaj. Roesler a dus cu el în mormânt secretul privind "relaţia" lui din Germania care i-a furnizat informaţiile de incredibilă valoare, pe care el le-a transmis ruşilor.

Aceasta este una din marile enigme ale celui de-al doilea război mondial, rămasă neelucidată şi în zilele noastre.

Chaim Herzog

Generalul-maior Çhaim Herzog a fost unul dintre cei mai străluciţi spioni de profesie, évreu, cu merite excepţionale în opera de creare a Israelului ca stat.

C.Herzog s-a născut în Irlanda, în anul 1918. A urmat studii superioare la universităţile din Cambridge şi Londra.

în toţi anii celui de-al doilea război mondial a fost ofiţer în Serviciul de spionaj militar al Marii Britanii, ajungând până la gradul de locotenent-colonel. După încheierea războiului, Chaim Herzog a participat, ca expert, la acţiunile de interogare a criminalilor de război germani capturaţi de trupele britanice.

[1] 89 *

A demisionat din armata britanică, a emigrat în Palestina şi s-a integrat în mişcarea teroristă Haganah, de eliberare a Palestinei de sub ocupaţia trupelor britanice. Această mişcare este fondatoarea terorismului ca metodă de luptă politică, pusă în aplicare cu mult timp înainte de a fi fost însuşită şi de arabi sau alte mişcări

teroriste. Cu alte cuvinte, cei care au pus bazele terorismului în lume au fost militanţii evrei din mişcarea Haganah, în cadrul căreia Chaim Herzog era comandant adjunct, imediat după Itzac Shamir. Fiind ofiţer de profesie, Chaim Herzog a răspuns de actele militare ale mişcării Haganah, fiind responsabil de moartea violentă a multor militari britanici din trupele de ocupaţie. Dacă ar fi fost capturat de englezi, C.Herzog ar fi avut una din două posibilităţi, să fie împuşcat sau să fie spânzurat. Mişcarea secretă teroristă Haganah a organizat emigrarea în masă a evreilor către Palestina, acţiune extrem de riscantă, deoarece se realiza în condiţiile unei severe blocade navale impusă de forţele maritime ale Marii Britanii.

Multe nave ale Haganah, având la bord mii de emigranţi evrei, au fost scufundate de nave de război engleze. Marea Britanie a fost cel mai înverşunat duşman al creării statului israelian..

După proclamarea Israelului ca sfat, la 15 mai 1948, C.Herzog a deţinut funcţia de prim-locţiitor al Serviciului de spionaj militar israelian, iar în perioadele 1949-1950 şi 1959-1962, Chamin Herzog a fost şeful spionajului militar al Israelului.

între 1950-1954, C.Herzog a deţinut funcţia de ataşat militar în S.U.A., timp în care a făcut spionaj militar după toate regulile artei, cu accent pe informaţii şi tehnologii din domeniul armelor atomice. în anul 1962, a părăsit serviciul activ în armată, deVenind conducătorul unui puternic grup industrial, concomitent cu intrarea în politică. Israelienii, ca şi statele dezvoltate din Occident, au ştiut întotdeauna să folosească eficient cadrele de valoare din armată. în România, acest lucru nu s-a ştiut niciodată...

C.Herzog a deţinut funcţia de guvernator militar al teritoriilor de la vest de râul Iordan, ocupat de trupele israeliene în *"războiul de 6 zile"* din 1966, iar între 1975-1978 a fost ambasadorul Israelului la O.N.U.În anul 1981, a fost ales în Knesset (parlament), iar în 1983 devine preşedinte

al Israelului, deschizând astfel era accesului unor spioni profesionişti spre funcţiile supreme în stat, fenomen ce câştigă teren în epoca contemporană. ,

Apariţia Israelului ca stat, act politic la înfăptuirea căruia spionul de profesie Chaim Herzog şi-a adus o contribuţie majoră, a schimbat cursul istoriei, nu numai în Orientul Mijlociu, ci şi în întreaga lume. Apariţia acestui stat a provocat o suită de războaie cu lumea arabă, cum au fost cele din 1948,1956,1966 şi 1973 şi va mai provoca, cti siguranţă şi alte conflicte în viitor.Fiind în misiune în străinătate, despre războiul "Yom Kipur" arabo-israelian din anul 1973, am informat conducerea armatei române, încă din luna mai, cu precizarea că acesta va izbucni în luna octombrie, aşa cum s-au şi derulat evenimentele.

"Sursa" a fost una de excepţie şi nu poate fi divulgată, fiind în viaţă, acolo, undeva, în ţara lui de origine. Pentru exactitatea acelor informaţii, meritele au fost atribuite altora. De regulă, ofiţerilor de informaţii le sunt atribuite doar eşecurile, la noi şi peste tot în lume...

Generalul-maior Chaim Herzog, prin poziţiile pe care le-a deţinut, a avut mari merite în a ajuta Israelul să devină o putere nucleară

în legătură cu faptul că Israelul posedă arme atomice, nu există nici o îndoială în cercurile bine informate, în ciuda repetatelor dezminţiri ale guvernului de la Ierusalim.

Lumea întreagă a fost atenţionată că Israelul s-a înarmat atomic, de către inginerul evreu Mordechai Vanunu, care a lucrat timp de 9 ani în laboratoarele de cercetare şi producţie nucleare ale Israelului, de la Dimona. în anul 1985, Vanunu a fost concediat, aparent fără motive. Frustrat peste măsură, M.Vanunu a părăsit Israelul, luând cu sine un geamantan cu documente ultra-secrete. Iniţial a emigrat în Australia, apoi s-a întors la Londra, iar în luna septembrie 1986 a dezvăluit ziarului britanic *"Sunday Times"* uluitoarea informaţie potrivit căreia, între 1960-1985, Israelul a construit 200 de componente de luptă nucleare.

Câteva zile mai târziu, M.Vanunu a dispărut fără urmă. La 25 martie 1988, M.Vanunu a reapărut, de data aceasta în faţa unui tribunal din Israel, unde a fost adus de agenţi ai MOSSAD. în urma unui verdict de 60 de pagini, M.Vanunu a fost condamnat la 18 ani închisoare pentru divulgarea neautorizată a unor secrete de stat. Preşedintele Chaim Herzog a fost şocat de actul de trădare comis de către Vanunu, fapt pentru-care nu a aprobat nici un apel de graţiere.

Secretele dezvăluite de către M.Vanunu au confirmat faptul că,. în [e] anul 1973, în contextul războiului "Yom Kipur" din luna octombrie, Orientul Mijlociu a fost la un pas de declanşarea unui război atomic. Astfel, în primele zile ale războiului, când trupele egiptene reuşiseră să forţeze Canalul de Suez şi să ocupe aliniamentul fortificat *"Bar Lev",* nefiind sigur că va mai putea opri ofensiva armatei egiptene, guvernul israelian a ordonat echiparea rachetelor operativ-tactice "*Erihon*", din dotarea artileriei israeliene, cu focoase nucleare. Spionajul militar rusesc a aflat despre această măsură şi a pregătit focoasele nucleare aflate sub control rusesc într-un depozit din zona oraşului Cairo, pentru a echipa câteva rachete de tip *"Scud"* de producţie rusească, aflate în înzestrarea armatei egiptene. Spionajul militar

american a aflat şi el, la rândul lui, despre măsurile luate de ruşi, iar ca urmare, preşedintele S.U.A., Richard Nixon, a ordonat alarmarea întregului dispozitiv nuclear strategic al S.U.A.

Iată cum, pas cu pas, datorită unui conflict arabo-israelian, întreaga lume a alunecat către o catastrofă nucleară...

în cartea intitulată *"Războaiele viitorului*apărută la Editura Warner Books, în anul 1993, scrisă de colonelul Trevor N.Dupuy din armata S.U.A., acesta apreciază (pag.3-47) că cel de-al şaselea război arabo-israelian va fi un război atomic. Rămâne de văzut dacă istoria va confirma sau infirma prognoza analistului militar american.

I. V. Andropov

Iuri Vladimirovici Andropov (1914-1984) este cel de-al doilea mare spion profesionist care a ajuns în funcţia supremă de şef al statului, întărind aprecierea că serviciile de spionaj joacă un rol tot mai proeminent în viaţa naţiunilor.

I.V.Andropov s-a născut în Caucazul de nord, în familia unui funcţionar ai căilor ferate. A urmat studii superioare la universitatea din Râbinsk, pe care le-a absolvit în anul 1936. A intrat în serviciul de spionaj în anul 1939. În timpul celui de-al doilea război mondial, a acţionatpe frontul din Finlanda. După încheierea celui de-al doilea război mondial, activitatea de spionaj a lui I.V.Andropov a fost legată de ţările din Europa centrală, care constituiau "imperiul exterior" al U.R.S.S. sau zona tampon cu marile puteri occidentale, devenind expert în cunoaşterea acestor state.

în anul 1951, Andropov a devenit şeful Departamentului Politic al Comitetului Central al P.C.U.S., dar tot de spionaj politic în "ţările frăţeşti" se ocupa. A fost trimis ambasador al U.R.S.S. în Ungaria, ţara care ridica cele mai dificile probleme în relaţiile sale cu U.R.S.S. în această calitate, Andropov a jucat un rol esenţial în acţiunile trupelor ruseşti de înăbuşire în sânge a revoltei maghiare din octombrie 1956, care s-a soldat cu moartea a 3.000 de oameni. în zilele revoltei, peste 400.000 de unguri au emigrat în Occident.

în luna mai 1967, I.V.Andropov a fost numit în funcţia de preşedinte al Comitetului Securităţii Statului, adică şef al K.G.B., cu gradul de general de armată. în această calitate, Andropov a fost primul oficial sovietic care a sesizat evoluţia periculoasă pentru interesele U.R.S.S. a evenimentelor din Cehoslovacia, din anul 1968. Cel care a construit scenariile de creştere succesivă a crizei politice, pe baza cărora s-a organizat, în final, intervenţia armată a Tratatului de la Varşovia, în noaptea de 20/21 august 1968, au fost elaborate de Andropov şi specialiştii săi din K.G.B.

Premergător intervenţiei militare, sub directa conducere a lui Andropov, la Praga au fost trimişi 30 de agenţi ai K.G.B, deghizaţi în turişti occidentali. Aceştia au răspândit manifeste şi au scris pe ziduri lozinci anticomuniste, îndemnând la "răsturnarea regimului", acţiuni provocatoare care au accelerat intervenţia armată străină.

Acţiunea agenţilor K.G.B, din Cehoslovacia ne aminteşte de acţiunile de la Timişoara, din zilele de 16-18 decembrie 1989, când persoane necunoscute, au spart vitrine, au incendiat, au atacat militari ai armatei şi au îndemnat la acte antistatale. Cât de "români" şi cât de "revoluţionari" au fost primele zeci de oameni care au incendiat atmosfera de la Timişoara din jurul pastorului Laslo Tokeş nu se va şti, poate, niciodată... Se doreşte însă incriminarea armatei, fără aportul căreia orice speranţă de victorie a revoluţiei din 1989 ar fi fost o simplă iluzie.

în calitatea sa de şef al K.G.B., I.V.Andropov, om purtător al unei remarcabile culturi, care vorbea la perfecţie limbile engleză şi maghiară, a înfăptuit o adevărată revoluţie în activitatea şi imaginea acestei temute instituţii: a reorganizat după criterii ştiinţifice serviciile de spionaj şi contraspionaj; a introdus ordine şi disciplină; a recrutat un număr tot mai mare de oameni cu studii superioare, inclusiv oameni de ştiinţă şi cultură; le-a rafinat modul de a se îmbrăca şi a se comporta tuturor celor din K.G.B.,.dar mai ales ofiţerilor de informaţii cu misiuni în străinătate.

Tot Andropov este cel care a introdus elemente ale tehnicii de vârf, electronicii şi automaticii în culegerea de informaţii, concomitent cu accentuarea rolului agenţilor de spionaj recrutaţi şi infiltraţi în sectoarele vitale ale statelor cercetate, cu prioritate în S.U.A., Germania, Marea Britanie şi Franţa. Ofiţerii K.G.B, cu acoperire diplomatică din ţările socialiste "frăţeşti" recrutau cu aceeaşi dezinvoltură ca şi în ţările ostile. Aceasta este o legitate universal valabilă în lumea spionajului. Cei care nu o cunosc sunt românii propulsaţi în primele rânduri de revoluţia din 1989, care, ori din naivitate, ori din prostie, cred în "prietenii occidentali ai României" pe care "morala" ne-ar interzice să-i spionăm. "Prietenii occidetali" pot face însă cu noi tot ce doresc...

în anul 1982, Andropov a devenit secretar al C.C. al P.C.U.S., iar după moartea lui Leonid Brejnev a devenit şeful statului, în acelaşi an.

Analiştii occidentali au apreciat, la vremea respectivă, că I.V.Andropov arăta lumii întregi un profil cu totul nou, de lider politic deosebit de urban, cum ruşii nu au mai avut niciodată de la ţarul Nicolae al ll-iea încoace. Există informaţii potrivit cărora primele idei cu privire la nevoia reformării, a înnoirii sistemului social politic anchilozat şi ineficient existent în U.R.S.S. au emanat de la I.V.Andropov. Tot el este cel care l-a identificat şi lansat în viaţa politică, spre vârful piramidei, pe Mihail Gorbaciov. Deşi a fost şef al statului o perioadă scurtă, decedând la 9 februarie 1984, I.V.Andropov a avut o influenţă majoră asupra cursului istoriei U.R.S.S.

Prin felul în care a pregătit serviciile secrete ale fostei U.R.S.S., acestea nu au sprijinit tentativa loviturii de stat din 19 august 1991, nu s-au implicat în lupta pentru putere, au prevenit izbucnirea unui război civil şi s-au adaptat cel mai bine la măsurile de reformă.

Toate acestea au contribuit ca, începând cu 1 ianuarie 2000, în fruntea Federaţiei Ruse să ajungă un spion de profesie, educat la şcoala K.G.B.-ului modernizat de I.VAndropov, în persoana lui Vladimir Putin. Prin aceasta, Rusia a intrat într-o nouă eră istorică, în care serviciile secrete vor juca un rol imens.

George Bush

George H.W.Bush, cel de-al 42-lea preşedinte din istoria Statelor Unite ale Americii, a fost spion de profesie, fiind al treilea din ierarhia marilor spioni care a ajuns în înalta funcţie de şef al statului după Herzog şi Andropov. Aceasta demonstrează că ascensiunea continuă a serviciilor secrete în viaţa societăţii moderne este un fenomen tot mai cuprinzător.

G.H.W.Bush s-a născut în* anul 1924, în Connecticut, provenind dintr-o familie foarte bogată, de oameni de afaceri petrolişti, tatăl acestuia, Prescott Bush, fiind senator.

G.H.W.Bush a absolvit Universitatea Yale.

în timpul celui de-al doilea război mondial a plecat voluntar pe frontul din Pacific, fiind cel mai tânăr pilot din marina S.U.A. La data de 2 septembrie 1944, avionul său de vânătoare-bombardament tip TBM Avenger a fost lovit de focul artileriei antieriene japoneze în apropiere de celebra insulă Okinawa. Tânărul pilot Bush a reuşit să se paraşuteze şi, ca un om ce se naşte a doua oară, a avut şansa să fie descoperit şi salvat de un submarin american aflat în apropiere.După încetarea războiului, G.H.W.Bush a lucrat în Texas, la firma familiei sale, *Zapata Oii*, puternic implantată în zonele petrolifere din lumea arabă. Tot din această perioadă datează şi legăturile lui cu organizaţia americană de spionaj global – C.I.A. Sub directa sa conducere, compania Zapata Oii a pătruns în Kuweit, unde a construit primele mari platforme de foraj maritim din Golful Persic. Aceasta explică zelul cu care George H.W.Bush, în calitate de preşedinte al S.U.A., a organizat şi condus coaliţia militară internaţională ad-hoc împotriva lui Sadam Hussein, care a îndrăznit să ocupe Kuweitul, străveche provincie istorică a Irakului, separată de această ţară de colonialiştii britanici. Cu alte cuvinte, războiul din Golful Persic, din 1990-1991, a fost purtat, în cea mai mare parte, în interesul magnaţilor petrolului grupaţi în jurul clanului Bush.

Tot în acest context, al intereselor de familie, trebuie să fie interpretate şi bombardamentele asupra Irakului, din februarie 2001, ordonate la numai câteva zile de la înscăunarea la Casa Albă a unui nou membru al clanului Bush, fiul fostului

preşedinte, respectiv G.H.W.Bush (jr.), despre care se afirmă că străluceşte prin orice, numai prin inteligenţă nu. El este condus din umbră de către tatăl său, bătrânul spion G.H.W.Bush, care, de altfel, l-a şi făcut preşedinte, răzbunându-se astfel pe naţia americană că nu l-a reales pentru un al doilea mandat, cu toată "victoria " sa împotriva Irakului, preferându-l pe tânărul şi afemeiatul William Clinton.

între 1967-1971, G.H.W.Bush a fost membru al Congresului din partea statului Texas. A fost apoi ambasador al S.U.A. la O.N.U., cel mai mare centru de spionaj al lumii. După istorica vizită în China, din anul 1972, a preşedintelui S.U.A., Richard Nixon (fost informator plătit al F.B.I), G.H.W.Bush a fost numit şeful Oficiului de legătură al S.U.A. la Beijing, ca formulă premergătoare stabilirii de relaţii diplomatice între cele două mari state. Misiunea lui Bush în China era, în totalitate, una de spionaj şi subversiune.

Punctul culminant în cariera de spion profesionist al lui G.H.W.Bush a fost atins în anul 1975, prin numirea sa în funcţia de director general al C.I.A.

Sub conducerea lui Bush, C.I.A. a investit sume uriaşe în tehnologii de vârf destinate spionajului. Au fost puse bazele unui sistem gigant de cercetare prin satelit, când au fost plasaţi pe orbite cei mai sofisticaţi şi mai costisitori sateliţi din gama *"Big Beard*", cântărind câte 15 tone fiecare, cu foarte mare putere de rezoluţie, capabili să transmită instantaneu imagini clare de pe orice punct al globului. Din această gamă, cel mai sofisticat şi mai scump a fost satelitul *K.H.11*, a cărui carte tehnică a intrat în posesia spionajului rusesc, pentru doar suma de 3.000 dolari.

De numele lui G.H.W.Bush este, însă, legată şi o dimensiune negativă din activitatea C.I.A. şi anume neglijarea factorului uman, a spionului clasic, a agentului recrutat şi plasat în centrele vitale ale adversarului.. Datorită acestei neglijenţe, a exagerării rolului mijloacelor tehnice în acţiunile de spionaj, autorităţile americane, cu toate sumele uriaşe investite în C.I.A., au fost surprinse de tumultul şi rezultatele finale ale Revoluţiei europene din anul 1989.

Iată ce constată Mark Urban, un mare analist al spionajului britanic, în cartea sa intitulată *"U.K.Eyes Alfa",* apărută la Editura Faber, concomitent la Londra şi Boston, în anul 1996: "Cel mai mare eşec unic

în felul său, al tuturor serviciilor de informaţii ale apocii războiului rece a fost incapacitatea acestora de a prevedea sfârşitul comunismului. Acesta ne-a surprins absolut pe toţi total descoperiţi. Imensa cantitate de informaţii de care am dispus despre potenţialul de război al lumii comuniste a fost foarte bună, dar nu ne-au spus esenţialul şi anume că aceasta urma să se prăbuşească. Aceasta a fost un eşec colosal al întregului sistem de analiză şi judecată politică al serviciilor de informaţii". *(Ciudat, nu-i aşa?, din moment ce, în cartea sa "Marele eşec", Zbigniew Brzezinski prevedea, în 1988, nu numai iminenta prăbuşire a comunismului european dar şi, la milimetru, evoluţia ulterioară a statelor foste comuniste din Europa /... – n.ed.)*

Cauzele acestui eşec rezidă în supratehnicizarea spionajului occidental, accentul pe spionajul militar, unde lumea comunistă era puternică şi nu pe spionajul economic, pentru care se alocau mai puţin de 4% din resurse. Comunismul est-european a căzut din motive economice şi nu militare. Aceasta este cauza esenţială a eşecului serviciilor de spionaj occidentale în frunte cu C.I.A. şi al surprinderii lor, fenomene la care G.H.W.Bush a contribuit din plin.

Datorită acestui colosal eşec, în anul 1990, Congresul S.U.A. a fost pe punctul de a promulga o lege ce prevedea desfiinţarea C.I.A. G.H.W.Bush, în calitate de preşedinte, a depus eforturi uriaşe pentru a. salva C.I.A. şi a convinge Congresul să renunţe la intenţia sa.

între 1981-1988, G.H.W.Bush a deţinut funcţia de vice-preşedinte al S.U.A. pe lângă preşedintele actor, Ronald Reagan, timp în care a condus cu o mână de fier toate serviciile şi agenţiile de spionaj ale S.U.A. De fapt, în perioada respectivă, S.U.A. a fost condusă din umbră de către "eminenţa cenuşie" – Bush.

Analiştii americani îl caracterizează pe Ronald Reagan ca fiind de factură intelectuală şi culturală redusă, poate cea mai redusă din ierarhia preşedinţilor post-belici. Pe lângă "modestia" lui intelectuală, R.Reagan mai suferea şi de amnezie.

William Casey, directorul general al C.I.A. din epoca lui R.Reagan, scrie în memoriile sale că acesta semna documentele de stăt fără să le citească.

Singura dimensiune a personalităţii lui R.Reagan pe care i-a reţinut-o istoria, a fost un anticomunism feroce, pe fondul căruia, în anul 1983, acesta a fost pe punctul de a arunca omenirea într-un război nuclear

"pentru a termina o dată pentru totdeauna cu imperiul răului", cum îi plăcea acestui actor scăpătat să caracterizeze socialismul est-european.

Cel care l-a ţinut în dârlogi şi l-a oprit de la un astfel de impuls criminal a fost G,H.W.Bush, primul său locţiitor.

Bush a găsit căi mai subtile şi mai puţin criminale pentru a submina lumea comunistă, aşa cum îi stă bine unui spion profesionist. El este cel care a organizat şi condus, până în cele mai mici detalii, invazia din Grenada, dar mai ales evenimentele din Piaţa Tien-An-Men din Beijing a studenţilor chinezi, încheiate cu aşa-zisele masacre. Este foarte adevărat că în Piaţa Tien-An-Men, în vara anului 1989, au fost ucise sau rănite în jur de 300-400 de persoane, dar tot atât de adevărat este că şi la Los Angeles, între 28 aprilie-4 mai 1992, au fost ucişi peste 2.500 de oameni şi răniţi alţi zeci de mii, dar termenul de "masacru" a fost exclus! Bătrânul Bush esté şi va fi cătrănit până la capătul zilelor sale că nu a reuşit să răstoarne regimul comunist din China în 1989, deşi a depus eforturi deosebite în această direcţie. China, mai mult decât Rusia, a fost obsesia acestui spion profesionist de mare clasă.

Opera capitală în calitate de spion a lui G.H.W.Bush a constituit-o atragerea la cooperare a lui Mihail Gorbaciov, transformarea acestuia în agent de influenţă şi dirijarea lui către măsurile aberante care au condus la căderea regimului politic sovietic şi la dezmembrarea U.R.S.S. Metoda principală utilizată de Bush pentru îmbrobodirea naivului şi credulului Gorbaciov a fost promisiunea încheierii între S.U.A. şi U.R.S.S. a unor acorduri comerciale fără precedent, care să permită fluxul către muribunda economie sovietică a unor capitaluri americane uriaşe.

Tot ce s-a întâmplat între 1989-1991 este de acum istorie. Graţie lui M.GorbacioVşi ulterior a beţivanului incorigibil Boris Elţîn, U.R.S.S. a fost spulberată, toate poziţiile din Europa pierdute, iar Rusia readusă la frontierele sale din 1711, de pe vremea ţarului Petru cel Mare. lată ce poate face un mare spion profesionist ca G.H.W.Bush, când a avut de manevrat nişte proşti, chiar dacă aceştia se aflau în fruntea unei superputeri ! Aşa se explică faptul că, după un deceniu de cumplite dezastre, provocate de incompetenţa lui Gorbaöiov şi Elţîn, clasa politică din Rusia a

adus în fruntea statului tot un spion de profesie, în persoana lui Vladimir Putin. în numai un an de zile, spionul Putin a redresat mult din situaţia dezastuoasă în care se găsea Rusia. Plasarea lui Putin în fruntea statului rus a provocat o profundă îngrijorare la Washington.

începând cu anul 2001, între bătrânul spion G.H.W.Bush, aflat în umbră, care şi-a instalat feciorul la Casa Albă dar care conduce în realitate destinele S.U.A., şi între tânărul spion V.Putin, instalat la Kremlin, se vor purta bătălii subterane cumplite.

G.H.W.Bush, în calitate de preşedinte al S.U.A., în ciuda tuturor aparenţelor, a fost împotriva unificării Germaniei. Bătrânul şi foarte inteligentul spion ştia cu exactitate că un asemenea act politic va submina poziţiile şi interesele S.U.A. în Europa şi va duce în final şi la desfiinţarea N.A.T.O. Forţat de împrejurări, Bush a angajat atât S.U.A., cât şi Marea Britanie şi Franţa, care, de asemenea, erau împotriva unificării Germaniei, dar nu aveau ce face. Dacă s-ar fi opus, atunci unificarea Germaniei s-ar fi realizat doar de către Moscova şi Bonn, ceea ce ar fi putut avea ca rezultat ieşirea Germaniei unificate din N.A.T.O.

Temerile lui G.H.W.Bush din 1990 s-au adeverit. S.U.A. au pierdut şi continuă să piardă poziţii în Europa de la Atlantic la Urali, în favoarea Uniunii Europene, iar N.A.T.O., în care politicienii de la Bucureşti se dau de ceasul morţii să bage România, se atrofiază pe zi ce trece, mai ales după războiul purtat împotriva Serbiei în 1999, şi cu siguranţă că, mai devreme sau mai târziu (5-10 ani), se va dezmembra.

Spionul profesionist G.H.W.Bush, tatăl preşedintelui dş la Casa Albă, este cel care a alcătuit echipa guvernamentală instalată la conducerea S.U.A. în februarie 2001 şi va continua să influenţeze cursul istoriei până în cel din urmă ceas al vieţii sale.

Capitolul VI

SPIONAJ Şl SEX TOTAL !

Naţiunile-spion

Cu siguranţă că mulţi cititori de bună credinţă, atât din rândul celor iniţiaţi, cât şi al celor mai puţin familiarizaţi cu lumea spionajului, se vor întreba dacă poate exista aşa ceva – ca "naţiunea spion", aşa cum pretinde autorul. Vă asigur pe toţi că dacă nu ar exista nu mi-aş asuma nici riscul şi nici efortul de a trata un astfel de subiect. Naţiuni-spion au existat si continuă să existe.

Fără a face o retrospectivă istorică, o seamă de analişti şi practicieni cu experienţă în serviciile de informaţii apreciază că, în prezent JrUume ar exista trei naţiuni care îndeplinesc condiţiile pentru a fi considerate "naţiuni-spion". Acestea sunt naţiunea japoneză, naţiunea israeliană şi naţiunea suedeză.

Probabil că şi naţiuni ca cea franceză, cea engle7ă sau raa germană, remarcate pentru setea lor de cunoaştere si informaţii, au trecut, la rândul. |or, de-a lungul istoriei, prin faza de "naţiuni-spion". Nu cred însă, nici în oiptul capului, că această "învinuire" i-ar putea fi atribuită si naţiunii române.^.

"Naţiunile-spion" sunt caracterizate printr-o serie de trăsături specifice, care includ o puternică coeziune socială, un patriotism constructiv profund"şi lipsit de ostentaţie, o stare permanentă de alertă şi o dorinţă insaţiabilă de afirmare, de reuşită, de a prospera, pe fondul unor eforturi proprii susţinute., |-aş ruga pe cititorii şi compatrioţii mei să aplice această matrice a "naţiunilor-spion" şi la naţiunea română de la începutul secolului XXI şi să tragă singuri concluziile. #

Spionajul în masă, spionajul total, practicat de aceste naţiuni este definit de către analişti, printre care şi de Richard Deacon, unul dintre cei mai reputaţi analişti americani, drept un *"spionaj pentru prosperitate".,* Spre deosebire de toate celelalte state ale lumii, serviciile de spionai din Japonia, Israel şi Suedia au ca obiectiv principal să facă naţiunile jor tot mai prospere şi să le ridice în mod constanţ standardul de viată.

Cu siguranţă că aceste servicii au şi o preocupare privind culegerea de informaţii cu caracter militar în scopuri defensive, alocând forţe si resurse şi în acest domeniu, dar nici pe departe în stilul barbar, exagerat până la cer, în care au procedat S.U.A., Marea Britanie si fosta U.R.S.S., ca să neôprim doar la marile state ale lumii Jn lumea a treia, au existat şi există sfăte care şi-au consumat şi îşi consumă resursele aproapejn

totalitate în scopuri militare, mai ales pentru menţinerea la putere a unor clase-politice corupte şi parazitare.

Vom oferi un exemplu edificator. Dacă serviciile de informaţii americane au alocat în cei peste 40 ani de război rece, doar 4% din fonduri pentru spionajul economic. Japonia a alocat 85-90% din fonduri acestui scop, tocmai în ideea ca naţiunea japoneză să fie una dintre cele mai prospere din lume. In acelaşi timp, liderii politici de la Moscova au făcut din naţiunea rusă una dintre cele mai înarmate din lumej ajungând până la prăbuşirea sistemului sub greutatea cursei înarmărilor. Când şi-au dat seama de acest lucru a fost prea târziu.

H.Hedberg, un observator ascuţit al societăţii japoneze a ajuns la concluzia că japoneziLjncă din a doua jumătate a secolului XIX, au ajuns la capacitatea de a gândi cu cel puţin 30 ani înainte. performanţă ce nu poate fi atinsă fără informaţii ş] fără o şcoală naţională de analiză de primă mână. După cel de-al doilea război mondial, Japonia ajncetat să mai existe ca putere militară. In aceste condiţii, serviciile de informaţii ale Japoniei au transformat globul intr-un câmp de cercetare economică, conectând naţiunea japoneză la canale prin care i s-au pus la dispoziţie imense cantităţi de informaţii, în flux neîntrerupt, ^din domeniul comercial, de marketing, al tehnologiilor de vârf, din toate [sferele economice şi din toate sursele generatoare de idei care să contribuie la creşterea prosperităţii Japoniei.

Jn sfera serviciilor de informaţii japoneze au intrat asemenea probleme precum arta managerială, structurile organizatorice optime jale întreprinderilor, uzinelor, corporaţiilor şi roncernelordin cele mai avansate state din Occident, sistemul bancar şi de credite, relaţiile dintre grupurile financiare, cu cele industriale şi cu sindicatele etc. Tot ceea ce a fost găsit bun, a fost adoptat, cu îmbunătăţiri, societătiuappneze. La jnumai câţiva ani de la încetarea războiului, Japonia a obţinut rezultate /fenomenale care ar fi putut fi emulate si de lumea a doua socialistă din y/ Centrul şi Estul Europei, dacă aceasta ar fi fost condusă de oameni politici înţelepţi, dar nu a fost cazul. După anul 1989, în această parte a lumii situaţia a devenit şi mai catastrofală.

^ fel sau într-un mod apropiat, au procedat şi evreii, după constituirea statului israelian în anul 1948. Din masele de emigranţi evrei veniţi din toate colturile lumii, cărora li s-a oferit un deşert, aproape gol, s-a născut o naţiune prosperă, iirbanizată în proporţie de 90 % si un produs intern brut pe locuitor de 18.000 dolari, faţă de circaJ^OOO dolari în România.

Ceade-a»treia"naţiunespion", Suedia, era in anul 1909 una dintre cele mai sărace de pe fata Pământului. Suedezii, cu ţara lor de granit,

păduri şi minereu de fier, au înţeles că dacă nu vor învăţa, dacă nu vor — [1] & ”

aduna informaţii din lumea prosperă, pe care să le valorifice la nevoile lor, vor dispărea cje pş faţa pământului.

Pupă un secol de eforturi şi spionaj economic total, Suedia a ajuns una dintre cele mai prospere naţiuni de pe glob, în condiţiile în care, timp de peste 80 ani, a fost guvernată de către un sinqur^partid politic – Partidul Social Democrat. Suedia are un produs intern brut pe locuitor de peste 22.000 dolari, comparabil cu al Germaniei şi mai mărfi c)&câ\ ral din Franţa$_T$ Italia şi Marea Britanie.

Serviciile de informaţii suedeze, cotate printre cele mai subtile si mai eficiente din lume, şi-au adus o contribuţie majoră la atingerea performanţeor de excepţie ale naţiunii suedeze.

Acţivjtatea serviciilor de informaţii din Japonia, Israel si Suedia este foarte mult uşurată de o trăsătură naţională comună a j^pone^ilor, evreilor şi suedezilor şi anume calităţile de spioni naturali, de spioni înnăscuţi, pe care aceştia le au, de la mic la mare.

Cetăţenii acestor trei tări sunt căutători fireşti de informaţii, le place să înveţe de la alţii şi mai ales, după ce le fură secretele, să producă bunuri de calitate superioară acestora. Ceea ce practică japonezii, evreii^suedeziiîn materie de culegere de informaţii poartă numele de spionaj economjçtotoL jn cele trei state există si cele mai bune centre de analiză a informaţiilor economice din lume, fără de care exploatarea informaţiilor culese nu este posibilă^

Japonezii, evreii şi suedezii cutreieră lumea$_r$ nu în căutarea de locuri de muncă, cu căciula în mână, cum procedează românii si alte naţiuni sărace, nu_pentru a se pricopsi, ci pentru a culege informaţii, a deprinde forme superioare de instruire şi calificare, pe care le aplică în propriile ţări, pentru creşterea prosperităţii propriilor natiunj. lată un exemplu. Dr. Kanamori din Japonia, născut în 1924, după ce a absolvit cursurile Universităţii Todaj^ din Tokjg.a lucrat timp de cinci ani la .Ministerul Industriei si Comerţului Exterior, apoi a plecat la Universitatea Oxford din Marea Britanie. unde a învăţat tot ce se putea învăţa, adică s-a încărcat cu informaţii, apoi s-a întors în Japonia, înfiinţând Centrul Japonez de Cercetări Economice (J.E.R.C.), care a devenit, în timp scurt, cel mai bun din lume în domeniul analizei si prognozei economice.

Spionajul economic total este practicat nu numai de către organele specializate ale statului din Japonia, Israel şi Suedia, ci, în aceeaşi măsură, de către toate societăţile, companiile şi corporaţiile particulare. (Oare unde se situează România la începutul secolului XXI din acest punct de vedere?)

De culegerea de informaţii la scară globală se ocupă toate centrele universitare şi toate centrele de cercetare ştiinţifică din

aceste state, neasteptând ca informaţiile să le fie furnizate de organele de spionai soenialiyatP aip stalulüL

Japonezii culeg, prelucrează si valorifică informaţiile care .rezultă din zecile de milioane de fotografii de tot felul, realizate în toate statele globului de către turiştii japonezi de toate vârstele.

Un turist japonez aflat în Marea Britanie a fost impresionat de modul cum arăta o localitate rurală sistematizată, respectiv satul Lacock din comitatul Wiltshire. Foarte plăcut surprins, turistul japonez a exclamat: *"Noi nu avem aşa ceva în Japonia".* Evident că nu l-a împiedicat nimeni să fotografieze satul Lacock şi construcţiile sale din toate poziţiile. Informaţiile aduse de acest turist, au avut ca efect să-i inspire pe edilii japonezi în construirea de sate foarte asemănătrwp ru s^tul 1 annnk din Marea Britanie.

în anul 1956, autorităţile japoneze au trimis în S.U.A. si principalele state dezvoltate din Fl^{jrn}Pa nr.rÀd$r\ta\à$_1$ un număr de 10.000 emisari cu înaltă pregătire, pentru a culege si aduce în Japonia tot ceea ce este mai avansat în domeniul tehnologiei din aceste state. Aceştia si-au îndeplinit în mod strălucit misiunea, aducând cu ei tot ce avea mai avansat lumea occidentală. Operaţia a costat 2.5 miliarde dolari, adică mai puţin de ö zecime din cât cheltuia anual S.U.A. pentru cercetare-dezvoltare. în mod similar, procedează evreii si suedezii, iar după 1991 încoace, au început să procedeze şi ruşii. Instalarea spionului profesionist Vladimir Putin la Kremlin este de natură să dea un nou impuls acestui proces.

Toate delegaţiile care pleacă în străinătate, pe lângă negocierile pe care le poartă, în numele statului sau a sectorului privat, au şi misiuni de culegere de informaţii.

Spionajul economic purtat la nivel de masă, a contribuit într-o măsură decisivă la transformarea Japoniei într-o putere economică de primă mână. cu o mare capacitate competitivă.

Tot aparatul djplomatic din Japonia, Israel şi Suedia este puternic conectat la spionajul economic global.

Specialiştii japonezi în informaţii au ajuns la concluzia că mai important decât produsul Intern brut (P.I.B.) este indicele puterii cerebrale (Brain Power Index), adică I.P.C.. în care "naţiunile-spion" excelează.

Dat fiind faptul că sunt ajutate nemijlocit de întreaga naţiune, care este culegătoare de informaţii, serviciile secrete de specialitate ale "naţiunilor-spion" sunt reduse ca efective.

Cu profund regret trebuie să constat şi să afirm că deosebirile dintre naţiunea română si "naţiunile-spion" sunt enorme, chiar şi după o analiză sumară, în primul rând, coeziunea noastră naţională este foarte firava, România putându-se uşor destrăma ca entitate statală, mai ales după anul 1989. Noi românii suntem infestaţi de virusul admiraţiei pentru, tot ce este produs străin, ne sufocă atitudinea slugarnică faţă de Occident şi trăim cu convingerea că numai în străinătate ne-am putea realiza. De-a lungul istoriei noastre, cei care au plecat în Occident pentru a învăţa, a culege informaţii şi a le folosi în România pentru "prosperitatea naţiunii" nu au fost, de regulă români, ci evrei, armeni, greci, germani etc.

Românii, la fel ca turcii si arabii, se dau în vânt după un loc de muncă în statele occidentale dezvoltate, nu pentru a face spionaj economic. precum japoneii. evreii sau suedezii, ci. pur şi simplu, pentru a se pricopsi pe sine. Dacă îşi-poate a'duce o maşină străină şi nişte bijuterii pentru soţie, cu care să-şi "bage în boală vecinii", românul se consideră "realizat".

Şansele ca noi românii să devenim o "naţiune-spion" sunt extrem de reduse. In condiţiile în care întreaga clasă politică românească este slugarnică, ce pretenţii poţi avea de la cei conduşi? Dorinţa de afirmare a unei naţiuni este direct proporţională cu gradul ei de cultură, ori, chiar şi după cel de-al doil ea război mondial, mai mult de jumătate din populaţia României era analfabetă.

După cum merg lucrurile în România în urma înlăturării totalitarismului şi al' "renaşterii instituţiilor tradiţionale", s-ar putea să ajungem din nou în aceeaşi situaţie. Cele mai mari "creşteri" realizate de societatea românească după anul 1989 încoace au fost în rândul neştiutorilor de carte.

România va fi mare numai atunci când va avea oameni precum Frederick Krupp, care, după ce a lucrat în oţelăriile din Anglia, furându-le secrete, s-a întors în Germania în 1811, punând bazele concernului Krupp, fără de care această ţară nu ar fi ajuns niciodată ceea ce este în prezent.

De sute de ani, ceva tipic pentru clasele conducătoare din spaţiul românesc a fost scoaterea de bogăţii din ţară şi nu aducerea lor...

Mata Hari – fatală dar nu ca spioană !

.Femeile au fost implicate în spionaj încă din epoca biblică, reprezentate de cele două prostituate de lux Rabah din Erihon şi Dalila din Gaza.

.Femeile s-au manifestat în lumea spionajului în trei roluri distincte, respectiv de recrutoare. de spioane şi de capcane.

în primul plan, s-au înscris femeile care au acţionat, folosindu-şi farmecele, pentru recrutarea unor oameni de înaltă valoare informativă sau pentru obţinerea unor informaţii de la aceştia, prin metoda *"discuţiilor cu capul dé pernă"* (pillow talk).

Practicadefolosire a sexului pentru acţiuni de recrutare_1^e_expl_oatare verbală sau de şantaiare a unor deţinători de informaţii a dat naştere sex-spionajului, ca ramură distinctă a acestei vechi îndeletniciri omeneşti. .

"Femeia fatală" care seduce şefi de state, miniştri şi generali, atât jn timp de pace, cât şi în timp de război, nu este o ficţiune, ci o realitate. jn acţiunile de spionai industrial, tehnologic, comercial etc., "femeile fatale" joacă un rol de exceptie.

Toate serviciile de spionaj ale lumii se folosesc de femei pentru atingerea unor anumite scopuri, când acest lucru este posibil. Ruşii. americanii, englezii şi francezii au batalioane întregi de "femei fatale". instruite în centre speciale, pentru cele mai rafinate misiuni de seducţie jşi penetrare.

Vom trece în revistă câteva din eroinele "sex-spionajului", cu spulberarea unui mit.

Scriitori de ficţiuni, jurnalişti vânători de senzaţii şi producători de filme porno au făcut din Maţa Hari un simbol al "femeii spion fatale". .Introducerea figurii acestei dansatoare în stil oriental (complet dezabiată) şi prostituată la preţuri piperate în lumea spionajului a fost un mare fals şi o escrocherie de proporţii care mai dăinuie şi în zilele noastre. In afară de_vdans şi sex, biata olandeză, pe numele său reaLMargarete Gertrud Zelle (alias "Mata Hari"), care s-a căsătorit, la vârsta de 17 ani, cu un ofiţer de marină în vârstă de 38 ani, nu ştia să facă nimic. După ce a divorţat, a petrecut câţiva ani în India, pe lângă un templu dedicat zeiţei Siva, unde, călugări binevoitori au învăţat-o dansuri orientale. Ajeapărut la Paris, la Musée Guimét, purtând exoticul nume de "Mata Hari" şi cucerind publicul cu dansurile sale în semiobscur, complet

goală. Spectacolele erau urmate de prestaţii sexuale la domiciliu, pe^preţuri exorbitante pentru cine îşi putea permite.

In timpul războiului, nemaiputând face prostituţie la scară înaltă, a .călătorit mult. în căutare de lucru, la Roma, Londra, Paris, Bruxelles.

Istoricul englez Mark Lloyd a scris în cartea sa *"Istoria spionajului",* apărută în anul 1994, că Mata Hari a cochetat cu serviciile de spionaj ale Franţei, Angliei şi Belgiei, dar nu a luat-o nimeni în serios.

Supărată pe aliaţi, Mata Hari s-a deplasat în Spania, unde şi-a oferit serviciile ataşatului militar al Germaniei ia Paris Serviciu[francez de contraspionaj a aflat de acest lucru si. de îndată ce Mata Hari a sosit la Paris, a arestat-o, găsind asupra ei un cec de 1.500 pesetas, trimis de ataşatul militar german. Procesul a durat două zile iar sentinţa a fost pedeapsa capitală, pronunţată la 24 iulie 1917. Sărmana dansatoare nu a avut timp nici-când să adune informaţii şi nici când să le transmită germanilor...

Pentru graţierea ei au intervenit mufţi dintre foştii săi amanţi, dar cum francezii au fost întotdeauna duri şi capsomani, fără spirit cavaleresc, au împuşcat-o la 15 octombrie 1917.

Mata Hari nici măcar nu a avut parte de o înmormântare omenească. Frumosul ei trup a fost abandonat la locul execuţiei, fiind recuperat de Facultatea de Medicină din Paris şi folosit în scopuri didactice.

Mark Lloyd constată cu stupoare că cea mai slabă spioană din câte au existat vreodată a rămas în istorie cu cea mai mare faimă. iar eu le sfătuiesc pe viitoarele spioane ale României să nu-si ia drept model de urmat pe sărmana Mata Hari...

"Gurile rele" au afirmat că serviciul de contraspionaj al armatei franceze a găsit-o pe Mata Hari drept ţap ispăşitor pentru nişte înfrângeri usturătoare suferite de trupele franceze pe front, care nu puteau fi "explicate" decât ca urmare a unor "acţiuni trădătoare".

• Au existat însă şi femei cu adevărat de legendă, care au înfăptuit acte de mare curai, dar care nu s-au bucurat de efectele reclamei de la Hollywood.

Lupte crunte, cu femei în frunte...

în timpul Revoluţiei americane (1775-1783) şi războiului purtat împotriva armatei engleze de către trupele generalului G.Washington s-a distins, prin curaj şi inteligenţă, tânăra Lydia Darragh, care a executat misiuni de spionai în dispozitivul inamic.

Făcând parte dintr-o familie de guakeri, şi-a făcut reputaţia că este *"împotriva războiului"* fapt pentru care a reuşit să convingă autorităţile militare engleze să-i elibereze un permis de liberă trecere în teritoriul aflat sub control englez. Prin repetatele deplasări în spatele trupelor engleze, Lydia a cules informaţii prin observare, ascultare şi prin discuţiile purtate cu diferiţi ofiţeri englezi.

A reuşit să cunoască un căpitan din statul major al generalului Howe, comandantul trupelor engleze, pe care "l-a tras de limbă" în mod subtil, fără ca acesta să-şi dea seama de acest lucru. La 2 decembrie 1777, Lydia a reuşit să pătrundă în clădirea unde se desfăşura un important sonsiliu de război ce a decis executarea unei mari ofensive pentru nimicirea trupelor "rebele" americane pentru data de 4 decembrie. Lydia a reuşit să treacă linia frontului şi să-l informeze pe generalul

Washington asupra celor auzite. Ofensiva a avut loc într-adevăr la 4 decembrie 1777, dar a fost respinsă de americani din primul moment.

Tn timpul primului război mondial, unul dintre cei mai reputaţi spioni pe frontul de vest, în favoarea Antantei, s-a dovedit a fi o femeie. Este vorba de Marthe Cnockaert, născută în anul 1892, în familia unui fermier belgian.

Când a izbucnit războiul în august 1914, Martha, o'domnişoară de 22 ani, era în vacanţă, fiind studentă în ultimul an al facultăţii de medicină.

Deoarece soldaţii francezi au folosit ferma Cnockaert ca punct de rezistenţă, când au sosit, trupele germane au ras această fermă de pe suprafaţa pământului. Martha, care vorbea excelent limbile engleză, germană, franceză şi flamandă, a fost angajată de ocupanţii germani într-unui din spitalele lor de campanie. Dând dovadă de excelente cunoştinţe medicale, Martha a fost folosită atât pentru tratamentul si îngrijirea răniţilor, cât şi pentru serviciul de translaţie. Martha a fost contactată şi recrutată de spionajul aliat prin agenta Lucelle Deldonck, care acţiona în spatele trupelor germane. y

în spitalul de campanie de la Rouless, Martha era în contact permanent cu militari germani de toate gradele, de la care a cules informaţii în mod sistematic, prin discuţii aparent nevinovate^

Informaţiile vizau unităţile din care aceştia fac parte, mişcările de trupe, concentrările unităţilor de artilerie, c(ispunerea depozitelor de TiTuniţii, a "punctelor de comandă etc.

Marthei i-a fost pus la dispoziţie un cod cu ajutorul căruia să-şi poată întocmi rapoartele. Fără să fi trecut orintr-o scoală specialăde instruire, Martha a dovedit excelente calităţi naturale de spioană, ceea ce i-a permis să acţioneze cu succes timp de doi ani, în condiţii de război şi de pericole inimaginabile create de măsurile de securitate luate de serviciile dé contraspionaj militar

Deşi nutrea o ură de moarte faţă de germanii invadatori care i-au pârjolit casa părintească. Martha nu a lăsat nici o clipă să se înţeleagă acest lucru. Posedând un mare farmec personal si o bunătate sufletească naturală, Martha i-a tratat pe pacienţii germani, mai ales pe ofiţeri, cu maximă atenţie si profesionism, reuşind să-i cucerească pe toţi. Pentru modul în care a fost percepută de germani şi serviciile prestate acestora, Martha a fost distinsă cu Crucea germană de Fier. Din relatările cuprinse în *"Enciclopedia asupra spionajului*apărută în Marea Britanie, în anul 1972, sub semnătura lui Ronald Seth (pag.396-397), rezultă că, la începutul.lunii aprilie 1915,JMartha a sesizat că germanii transportau spre front, cu camioanele, nişte containere metalice cilindrice, reusind să citească cuvântul *"chlorine"* pp unu| din acestea. în acelaşi timp, la cafeneau Carillon, din apropierea spitalului în care lucra, *à* cunoscut doi căpitani germani care au afirmat că sunt de specialitate chimişti. Martha l-a chemat, printr-un semn stabilit, pe omul ei de legătură cu Comandamentul aiiat. *"Agentul nr.63".* prin a înaintat yn raport în legătură cu cele descoperite. I s-a indicat să acorde maximă atentie mişcărilor de trupe germane si să nu se gândească la fantezii/Tbtîn perioada respectivă. Martha a observat că în zonă au fost aduse galoane captive si se urmărea cu foarte mare atentie situaţia meteorologică din zona frontului, având ocazia să vadă şi câteva hărţi cu situaţia meteo, foarte recente si foarte defiliate. Martha a raportat din nou despre toate acestea Comandamentului aliat, dar a

fost din nou admonestată să se ocupe de "probleme serioase", nu de fleacuri. Ignorarea informaţiilor trimise de Martha a avut urmări catastrofale. La 22 aprilie 1915, în zona Passchendacle Ridge, germanii au executat primul atac chimic cu gaze de luptă. Aliaţii au 75st luaţi prin surprindere totală, rezultând zeci de mii de morţi şfde afectaţi. Această catastrofă, care putea fi evitată, demonstrează că din tot ce există pe lume numai prostia omenească este nelimitată...

Martha a continuat să trimită informaţii de valoare peste linia frontului până în luna noiembrie 1916, când a luat parte la o acţiune de sabotai ce a constat în aruncarea în aer a unui depozit de muniţii german.

întorcându-se la domiciliu în urma acestei acţiuni, Martha a constatat că şi-a pierdut ceasul de aur cu iniţialele sale pe care îl avea la mână. La sfârşitul lunii noiembrie 1916. Martha a căzut într-o capcană întinsă de contraspionajul german. Ea a văzut afişată în vitrina comenduirii turpelor germane o listă cu "obiecte găsite", prin care cei ce le-au pierdut erau invitaţi să le ridice. De data aceasta, ,inteligenţa strălucită a Marthei nu a mai funcţionat. Gândind, probabil, că l-a pierdut undeva pe stradă şjjioând foarte mult la el, Martha s-a prezentat să-şi ridice ceasul, pe care l-a descris cu exactitate. A fost arestată pe loc şi acuzată de sabotai si spionaj.

Am afirmat în mai multe rânduri că imensa majoritate a spionilor cade. în proportje de 95% din cauza propriilor greşeli. Asa s-a întâmplat şi cu Martha. Cu toate că a fost interogată dur, în stiLtiPic german, Martha nu a divulgat nimic din activitatea desfăsuratăsi legăturile pe care le avea. Tribunalul militar a condamnat-o la moarte. Doctorii germani jin spitalul în care a lucrat şi cărora le-a câştigat admiraţia au intervenit în favoarea ei şi, pentru că fusese distinsă cu Crucea de fier germană, sentinţa i-a fost comutată în închisoare pe viaţă.

Germania însă a pierdut războiul, iar Martha a fost eliberâtă. Pentru activitatea sa de spionaj, Martha a fost distinsă cu Ordinuf Legiunu de Onoare al Franţei şi cu un ordin al Marii Britanii^

Martha s-a căsătorit cu un ofiţer englez pe care l-a îngrijit, pe timpul cât a fost rănit, în spitalul german ca prizonier de război.

în timpul primului război mondial, germanii nu s-au lăsat nici ei mai prejos, reuşind s-o recruteze pe celebra actriţă pariziană Marussia Destrelles.

Aceasta a frecventat cercuri politice şi militare franceze şi aliate înalte de la Paris, iar informaţiile culese le transmitea în Germania printr-o legătură conspirativă ce se realiza în Elveţia. De reţinut că Marussia era românca prin naştere şi franţuzoaică prin adopţie...

Din nefericire pentru ea, Marussia a atras atenţia contra spionajului francez datorită prea deselor sale vizite îrLElveţia. Când şi-au dat seama că aceasta lucrează pentru Germania, au luat măsuri de lichidare. Marussia Destrelles a fost găsită moartă într-o cameră de Jiotel din Geneva, de pe urma unei "intoxicaţii alimentăre". Cu altş cuvinte$_T$ Mamssiaafost otrăvită de contraspiojimulfrancez.

Amor ruso – american

j^mejapotr^ U3Qr_ae oricare bărbat, dar şi ele$_T$ ja

rândul lor, pot fi sedugjTAja s-au întâmplat lucrurile cu Judjth Çoplon funcţionară la Ministerul Justiţiei al S.U.A.

Judith s-a născut în anul 1922, în cartierul Brooklin din New York.^A studiat limba rusă la Universitatea Barnard, iar dußä_absolvire$_1$_ayänd rezultate strălucite la învăţătură, a fost angajată direct în ministerul menţionat. Dovedindu-se foarte eficientă, la numai un an de zile de la angajare,3j3îth a fost promovată la departamentul de analiză a cazurilor_de spionaj şi subversjune, pe baza rapoartelor înaintate de Biroul Federal de Investigaţii – poliţia politică şi de contraspionaj a S.U.A., subordonat Ministerului Justiţiei.

Judith a fost recrutată de Valentin Gubicgv^ ofiţer rus de informaţii cu acoperire mpînmatica. în nadrnl O JELU. .Cgjjjoi s-au întâlnit "întâmplător" la muzeul de Artă Modernă din New York, în urma căreia ş^a născut o idilă, mai ales din partea lui Judith, care s-a îndrăgostit în adevăratul sens al cuvântului de ofiţerul rus^Printre altele, acesta i-a p?omis^că"va divorţa şi se vaj^şătoitcu eaJImonii jej>rofesie pot contractamai multe căsătoriLDe exemplu, marele spion englez Sidney Reilly avea câte o soţie "legitimă" în fiecare ţară în care a spionat, începând cu Asia şi terminând cu America Latină...

în perioada 1948-1949, Judith Coplon a furnizat ruşilor copii după toate rapoartele înaintate dejRBJ. Ministerului Justiţiei cu privire la măsurile întreprinse pentru combaterea acţiunilor de spionaj ale U.R.S.S. pe teritoriul S.U.A. Judjth era o adevărată mină dgaur^pentru spionajul sovietic. care ştia cum să se ferească şi jăcgpţracareze ^iunileRBl ˢ

Judith a căzut înplasa FTBTI, datorită unei greşeli fatale comise de ValentirTGubicev, care, la una din întâlnirii^ agenfajuj^niïa descoperit că este filat.

Se ştie de secole că spionii sunt vulnerabili pe timpuljeqăturilor, a întâlnirilor pe care aceştia le au cu agenţii recrutaţi. VictoriasujDremă a Tjnui^jrgaQ^ estedesgopgrirea legătunjor. Se ştie că imşnsş

majoritate a diplomaţilor sunt spioni, fapfpentru cârcei bănuiţi că au jegături cu agenţi, sunţjrttens filaţi, atât cu forţe uman^^

tehnice. Scopul triajului este de a descoperi cu cine se întâlneşte în mod clandestin diplomatul. Surprindereajaj) întâlnire a unui diplomaFspion cu un agentsetraduce prin eliminarea sigurFaagentului sau transformarea acestuia în "agpnt Hi ihlu^

întâmplat şi n i Judith, După ce a fost văzută în compania lui Gubicev la New Vnrk, Judith a fnst supusă unei supravegheri totale din partea agenţilor F.B.I. l-au fost instalate microfoane la domiciliu şi la birou, iar agenţii de filaj au ţinut-o sub supraveghere zilnic. La 3 martie 1949, Judith S-g rlPPp^ntni "week-end" la New York, unde îşi avea familia, fiind filată de patru agenţlaLF R I La. New York, acestora ILş^au^laturatj^ filatori dotaţi cu maşini, pentru *a* închide toate căile de scăpare a_cel_or_dolJg locul de întâlnire. Gubicev şi Jutidh au fost surprinşi şi arestaţi la intersecţia dintre Strada nr.16 şi Bulevardul 3. Asupra lui Judith s-au găsit copii după 30 documegţft strirţ-secrete. J^diţh a căzut dinjcauza greşelilor grave comise nu numai deGubicev, cât mai ales de către cei care l-au dirijat de la Moscova. întâlnirile directe dintre ofiţerii de ipformatii cu acoperire diplomatică şi agenţii pe care îi conduc sunt extrem de periculoase şi, dacă se practică des, căderea agentului devine certă. Pentru ^preveni asemenea dezastre, toate serviciile de spionaj folosescsisteme de legături indirecte. Dacă Judith şi Gubicev nu s-ar fi întâlnit .atâtije des în mo? jemijlocit

şi ar fi folosit un sistem indirect de predare şi ridicare a documentelor secrete, prin depunerea acestora în anumite locuri ascunse, cunoscute numai de ei, viaţa activă a agenteUiidiUiarfi fost mult mai lungă^

Deoarece avea paşaport diplomatic, Valentin Gubicev nuaputut fi nici retinut şi nici judecat. El a fost declarat *"persona non-grata*\ ^ Ulterior, ruşii au renunţat la întâlnirile directe cu agenţii lor. Spre exemplu, inginerul englez Bossard, specialist în tehnica r^çh^'^r, recrutat de ruşi, se întâlnea cu ofiţerul său de legătură o dată la cinci ani. Toate schimburile de materiale şi plăti se făceau pe căi indirecte. Bossard acăzut datoritâfaptului că a fost dat în vileag de un ofiţer de informaţii rus din caHrul G.R.U., care a fugit în Occident^ ""

In ceea ce o priveşte pe JudithCoplon, ea a fostj» şi contam.

nată la închisoare în baza Lggii secreţuluj^de stat. A fost eliberată după cinci ani de detenţie. Jü3TflTera evreică.

Sex total cu... soţia premierului !

Jjg PYP[Ţip|ţi Hft şpinna[jomi^ a fpşţ çH oferit de frumoasa norveaiancă Vera Gerhardsen, soţia primului ministru al Norvegie^ Einar Gerhardsen, din perioada 1945-1965. Vera era cu 15 ani mai tânără decât soţul ei.

în anul 1954, Vera, care se ocupa cu organizaţiile de tineret din Norvegia, a făcut o vizită la Erevan, în R.S.S.Armenia, în fruntea unei delegaţii de copii norvegieni care întreţineau relaţii cu pionierii din această republică.

Vera Gerhardsen a fost cazată la hotelul Inturist din Erevan, unde l-a întâlnit "întâmplător" pe Evgheni Beliakov, aflat " în vacanţă'[1], echipat cu ^aparate de turnat şi îotografiat şi care, foarte amabil, s-a oferifs^Tajute pe Vera1sâ~cunoască^Erevanul şi Armenia, în timpul săîTTiber, oin aîara programului oficialul delegaţiei. Evident că, prin grija K.G.B., ilustrëraoarrTne i s-au creat suficiente "ferestre" de timp liber.

Trebuie să mai adăugam că Evgheni Beliakov era unjânăr şi superb ofiţer de informatji_din K.G.B. manierat$_r$ nurtenfor, Ci[1] [hani] si ştiutor de TmbTsträine. "Bărbaful fatal" a sedus-o^uuşurinţă pe Vera chiar dacă el însuşi era căsătorit..

După întoarcerea Verei la Oslo, EVgheni Beliakov a fost trimis la Ambasada U.R.S.S. din Norvegia, sub acoperire diplomatică. Cei doi "îndrăgostiţi" s-au reîntâlnit şi au întreţinut înfocate relaţii sexuale. Un spion care ajunge_să facă dragoste cu soţia primului ministru din ţara de reşedinţă mi se pare demnje^înaltă apreciere profesională...

Plata făcută de Vera pentru plăcerea de a se culca cu un ofiţer rus din K.G.B, a constat în furnizarea de secrete cu privire la poziţia Norvegiei în cadrul O.N.U., dar mai ales în cadrul N.A.T.O.

Vera a decedat în anul 1970, la vârsta de 58 de ani, iar soţul ei i-a supravieţuit până îh anul 1987. Despre aventura Verei nu s-ar fi ştiut niciodată nimic, dacă nu ar fi fost menţionată în amintirile generalului Bogdan Dubensky, fost ofiţer în K.G.B, publicate în anul 1993.

Schimb de "rândunici" Anglia – U.R.S.S.

Un exemplu de modul cum sunt utilizate femeile în rol de capcane, numite în argoul serviciilor secrete britanice şi americane "*capcane de miere*" (*honeytrap*) pentru atragerea sau compromiterea unor spioni sub acoperire diplomatică, ni-l oferă marele "vânător de spioni" Peter Wright, în cartea lui, *"Spy Catcher".*

în anul 1964, în urma unor intense acţiuni de filaj, Serviciul de contraspionaj britanic din cadrul M.I.-5 a constatat că Serghei Grigovin, diplomat cu rang superior din cadrul Ambasadei U.R.S.S. la Londra, era un expert în a ieşi de sub filaj, de "a-i prăfui" pe filatori, cum se spune în limbajul mai puţin literar al spionilor de pretutindeni, iar după numărul mare de vizite făcute în mai toate cartierele Londrei, s-a tras concluzia că are în sarcină de mai mulţi agenţi. Totodată, filatorii englezi au semnalat că lui Serghei îi plac mult englezoaicele, pe care le racola în cartierul

Soho, unde îşi duc viaţa prostituatele londoneze. Lui Peter Wright i-a venit ideea să-i întindă o capcană, urmărind unul din două scopuri. Să-l şantajeze, determinându-l să ceară azil politic în Marea Britanie, ceea ce s-ar fi tradus într-o mare victorie propagandistică în plan politic împotriva U.R.S.S., iar dacă această tentativă va eşua, să-l compromită şi să-l oblige să părăsească Marea Britanie pentru totdeauna. Din rezervele de femei ale M.I.-5, a fost aleasă o englezoaică trăsnet care, în mod legendat, şi-a întretăiat cărările cu cele ale lui Serghei Grigovin. Acţiunea a fost organizată de specialişti din Direcţia 1 a M.I.-5, sub conducerea lui Peter Wright. "Femeii capcană" i s-a pus la dispoziţie un apartament dintr-o casă conspirativă a M.I.-5 care, chipurile, era proprietatea acesteia. Apartamentul era amenajat într-un asemenea stil încât să pară cu adevărat unul în uz curent. S-a avut însă grijă să fie echipat cu aparatură de fotografiat, filmat şi înregistrat convorbiri, cu o mascare perfectă.

Această metodă se utilizează peste tot în lume şi în zilele noastre şi se va utiliza mult timp de acum încolo, atât în spionaj, cât şi în contraspionaj.

Serghei Grigovin a căzut în plasă. El a venit la apartamentul femeii pe care a "cucerit-o" şi care l-a tratat după toate regulile artei. Filmările şi fotografiile cele mai compromiţătoare s-au executat timp de 15-20 de minute după ce amorezii s-au - instalat în pat. La epuizarea acestui interval de timp, Peter Wright şi câteva "gorile" au dat buzna în apartament. Femeia a fost scoasă imediat din scenă. A urmat un dialog între Peter Wright şi Serghei Grigovin, cam după următorul tipic:

*Peter Wright: "*Domnule Grigovin, acesta nu este un comportament de diplomat. Trebuie să admiţi că eşti un om terminat. După cum te comporţi şi după gusturile pe care le ai, eşti mai potrivit pentru Occident, decât pentru lumea comunistă. Ştim că ai lucrat patru ani în S.U.A. şi trei ani în Danemarca. Ca atare, îţi propunem să rămâi la noi şi te asigurăm că vom avea grijă de tine".

Serghei Grigovin: "Domnilor, eu sunt diplomat al U.R.S.S. şi cer insistent să mi se permită a lua imediat legătura cu ambasada mea".

în continuare la toate presiunile şi ameninţările formulate de ~Peter Wright, S.Grigovin a răspuns exclusiv cu aceeaşi formulare şi nimic altceva, dovedindu-se imposibil de convins, indiferent de consecinţe.

Continuarea bătăliei era inutilă şi putea conduce la grave consecinţe pe plan politico-diplomatic între Marea Britanie şi fosta U.R.S.S. Serghei Grigovin a fost lăsat să plece dar, a doua zi dimineaţa, M.I.-5 a trimis Ambasadei U.R.S.S. un plic cu fotografiile lui Serghei Grigovin făcute în pat cu englezoaica. Rezultatul a fost că în următoarele trei zile, S.Grigovin a fost expediat la Moscova.

Personal consider acţiunile contraspionajului britanic în cazul lui S.Grigovin drept rudimentare, dacă nu de-a dreptul barbare, atunci când cei vizaţi sunt spioni de

profesie, pentru că, de regulă, aceştia nu cedează. în acelaşi timp, serviciile de spionaj ai căror ofiţeri au suferit un astfel de tratament vor aplica măsuri de reciprocitate, în cel mai scurt timp.

Contraspionajul rusesc l-a luat în colimator pe ambasadorul Marii Britanii la Moscova, Sir Geoffrey Harrison, care a fost surprins cu o rusoaică în pat şi fotografiat din toate poziţiile. Excelenţa Sa a trebuit să părăsească Moscova cu coada între picioare. Vinovaţi de situaţiile penibile în care au ajuns, au fost cei doi diplomaţi înşişi, care nu şi-au ştiut stăpâni pornirile sexuale. Vinovat în lumea spionajului este întotdeauna cel care este prins. în cazul celor doi diplomaţi compromişi, s-a demonstrat un adevăr universal valabil din lumea bărbaţilor şi anume că, atunci când li se întăreşte organul genital, li se înmoaie mintea, chiar şi celor purtători de inteligenţe strălucite...

în argoul serviciilor de spionaj, femeile folosite în roluri de capcane, pentru şantaj sau compromitere, poartă numele de *"rândunici".* Rolul de "rândunică" îl pot juca, de regulă, femeile instruite special aflate în slujba serviciilor de spionaj şi contraspionaj.

"Afacerea Profumo"-sex cu... cădere de guvern

Unul dintre cele mai mari cazuri de sex-spionaLxare a făcut înconjurul planetei s-a consumat "tot în Marea BritanieTdemjaTgng^ *"Afacerea Profumo".* A fost vorba de o "actiuneâcoperităʳT*cqvered action*), în limbajul spionajuluTamerican sau "acţiune activăⁿ7înce[al spionajului rusesc^ambele defmjnd_a£Üisi ge_n.de acţiuni.^ .

Este vorba de acţiunile cu caracter ileg^desfăşurat^fritr-o tară data^ßrir^care nu se urmăreştejobtjnereajJe informatifsecr^erci influenţarea in sensul dorit a situaţiei politice^ economice, sociale Şi militare. Nu toate serviciile despionajj^i pot permite astfel de acţiuni, dar cu siguranţă că cele americane, ruseşti, briţapigşₜ franceze, germane si israeliene da! Am ferma^onvingpre çj^rhigtia djll_Românияf după evenimentele din^nuL1389, a evoluat exclusiv subjmpactul unor astfel de acţiunLAşa se explică, pe lângă incompetenta naţional^situaţia dezastruoasă în care a ajuns România la începutul secoiuluî^Ôfll^

JErouLÛAfaœrii Profumo" din Marea Britanie, derulată în perioada 1961 – 1962^a fostataşatui naval al U.R.Sjî^ strălucit ofiţer de informaţii din cadruKjy^UJ^iin^^ la Londra tocmai în perioa-da respectivă,]aTAmbasada României fiind vecirră cu cea a U.R.S.S., am_awţ^nj^l să-l cunosc pe capitanul aej-angul doi (căpitan comandor) Evgheni

Jvarlqv. Era prototipul *"bărbatului fatal".* înalt, atletic, cu trăsături bărbăteşti dar fgarte atractiv, cu o vastă cultură, perfect vorbitor al limbii engleze, iar pe deasupra înzestrat şi cu un spontan si irezistibil simţ al umorului, Msătură foarte apreciată în cercurile înalte britanice. înzestrat cujun asemenea arsenal, Evaheni Ivanov l-a cungşgut pe doctorul Stephen Ward, proprietar al upujj^ufa partjcular exclusiv, care, în * realitate, s-a dovedit a fi un bordel de lux ppntnj ᵣpig maj fpaitp Qijriai bogate personalităţi din societatea engleză. în parcul hotelului din complex, se^flajjn^bazin de înot exotic. în care prostituatele tigere şi alese pe sprânceană înotau goale. Magnaţii care ieşeau din bar bine dispuşi, se duceau la bazin pentru a-şi încânta privirea şi a alege după gust, pungă şi potenţă. Dispunând de lire sterline după nevoi, bravul marinar rus Ivanov a fost admis în acest club. '

Aici, într-un mediu de vis, Ivanov a cunoscut-o pe tânăra şi superba prostituată Christine Keeler, în vârstă de numai 17 ani, cu care a început, fără prea mult ceremonial, să întreţină intense şi fanteziste raporturi sexuale. Ce nu face omul, în numele patriei! Numai că de Christine Keeler s-a mai îndrăgostit şi domnul John D.Profumo. ministrul Apărării al Marii Britanii, prieten intim cu Harold MacMillan, primul ministru al guvernului. După ce bravul ministru părăsea aşternutul lui Christine, locul său era ocupat, nu peste mult timp, de către bravul marinar al flotei de război ruse. Se făcea un amor turbat dar se mai purtau si *"discuţii cu capul pe* pemă"şi astfel mai afla si Ivanov câte ceva din preocupările ascunse ale guvernului britanic, lată cum o descrie Evgheni Ivanov pe "adolescenta" Christine Keeler: *"Christine avea ceva magic, irezistibil în toată fiinţa ei. Deşi era o fată simplă, din provincie, aparent naivă, avea foc în priviri, era vicleană. Ochii ei trădau o pasiune indescriptibilă, senzualitate şi sălbăticie, în pat, se comporta ca o fiară, dar în acelaşi timp graţioasă, fermecătoare şi prădalnică".*

La clubul dr. Ward, ataşatul navat sovietic i-a mai întâlnit pe lordul Astor, pe bătrânul "buldog" al Imperiului Britanic, Sir Winston Churchill, care se uita cu ochi lacomi (dar numai atât) la fetele care înotau goale în bazin, precum, culmea culmilor! şi pe alteţa sa regală prinţul Philip, soţuţ reginei Elisabeta a ll-a a Marii Britanii. Mai în şoaptă, mai în direct, inclusiv prin ziarele de scandal, au apărut "bârfe" cum că prinţul conşort Philip ar fi trecut şi el de multe ori prin patul domnişoarei Christine Keeler care, între timp, a mai crescut.

Ivanov s-a ocupat în special de ministrul Apărării, John D.Profumo, pe care "l-a tras de limbă" în legătură cu planurile S.U.A. de a disloca în Germania rachete cu încărcături nucleare.

Profumo era o mare personalitate în rândul liderilor Partidului ♦ ConseFvatör: A devenit memBru al Parlamentului în anul 1940, la numai de 24 ani, apoi a plecat pe front, iar la încheierea celui de-al doilea război mondial a ajuns la gradul de general de brigadă. în anul 1960, primul ministru, Harold MacMillan, l-a numit în funcţia de ministru al Apărării.

Agenţii de securitate din cadrul M.L-5 care se ocupau cu protecţia demnitarilor l-au informat pe directorul general al M.L-5, Roger Hoîiis, despre faptul că ataşatul naval al U.R.S.S. frecventează clubul dr. Ward, dar acesta a clasat raportul şi nu a întreprins absolut njmic. In cartea sa *"Spy Catcher",* Peter Wright susţine că Ro^eMHollis a fost spion în slujba U.R Sj^dar că guvernul britanic i-a interzis să-l cerceteze, când el a înaintat un raport în acest sens primujujjTiinistru britanic.

SëirviaùT9écontraspIonai britanic i-a atras atenţia ministrului John Profumo asupra prezentei în cercul său de relaţii a ataşatului naval sovietic. Acest procedeu constituie prima măsură preventivă în practica serviciilor de securitate de pretutindeni. Profumo a început să evite orice contacte cu Ivanovjjar^a continuat să"~facă amor cu irezistibila Christine Keeler. Atunci, M.L-5 a lovit indirect_Larestându-l pe doctorul Ward, ma[aleşcă era ameninţată şi familia regală. Ward a fost judecat şi condamnat cărealizează venituri pe bază 'de proxenetism. Urmează lovitura lui Ivanov, care o sfătuieşte pe Christine, implicată în procesul di_WarcL şă vân'da exclusivitatea istoriei vieţii sale săptămânalului *"Sunday Pictorial*în care amjnteşte şi de relaţiile sale sexuale cu,mfhişt/ul Apărării, Profumo. Toată presa~de scandal din

Marea Britanie, ca în orice democraţie, s-a repezit asupra prăzii. Profumo a declarat, însă, în faţa Parlamentului, că nu a întreţinut nici un fel de relaţii sexuale cu Christine Keeler.

în cursul procesului său, dr. Ward dezvăluie relaţiile dintre ministrul Profumo si Christine Keeler. Aceasta este arestatfl pentru prostjţutiej_a 4 iunie 1963, în faţa unui imens scandal politic, întreţinut furtunos de presă şi radio-televiziune, Profumo îşi înaintează demisia. Scandalul nu se potoleşte, întregul cabinet conservator, condus de Harold MacMillan, aflându-se sub un foc necruţător. în luna octombrie, primul ministru MacMillan demisionează, iar Partidul Conservator este aruncat Jntr-o profundă criză morală.

în ciuda opoziţiei înverşunate din partea S.U.A. şi cercurilor conservatoare britanice, alegerile din anul 1964 au fost câştigate de Partidul Laburist condus de Harold Wilson, cunoscut pentru vederile safe pro-sovietice. Pentru a preveni accesul la funcţia de prim-ministru a lui Harold Wilson, C.I.A. şi M.I.-6 – serviciul de spionaj al Marii Britanii au pus la cale un program de compromitere a acestuia, mergându-se până în a-i aduce acuzaţia că este "spion sovietici Mai mult chiar, după cum relatează

Peter Wright în cartea *"Spy Catcher*C.LA. şi M.I.-6 au avut în vedere chiar un plan de asasinare a liderului laburist Harold Wilson.

După cum se poate constata, "Afacerea Profumo" a fost mai puţin una de spionai, cât mai ales una de subversiune.

Harold MacMillan era cotat la Moscova drept unul dintre cei mai înverşunaţi duşmani ai U.R.S.S, MacMillan şi guvernul său au inspirat toate acţiunile de spionaj şi subversiune ale Occidentului împotriva U.R.S.S. şi a fostei lumi comuniste, la care i-au antrenat şi pe americani. Se şi afirmă că, în toată perioada războiului rece, în combaterea lumii comuniste, englezii au fost inteligenţa, iar americanii forţa.

*"Afacerea Profumo*gândită la Moscova şi derulată la Londra, prin măiestria lui Ivanov, a avut ca rezultat scoaterea definitivă'din viaţa politică a Marii Britanii a lui H.MacMillan şi înlăturarea de la guvernare, pentru următorii patru ani, a Partidului Conservatelor primit o lovitură şi C.I.A., duşmanul de moarte al oricăror forme de manifestare a ideilor socialiste sau social-democrate. Partidul Laburist nu a fost, şi nu va fi niciodată preferat la Casa Albă, indiferent cât de "fermecător" ar fjJideruLacestui partid^

în continuarea "Afacerii Profumo" aurmat asasinarea în închisoare a doctb>u1ui Ward, care ştia prea multe (se zice~ca~s-a *"sinucis").*

Christine keeler a fost şi ea întemniţată, aplicându-i-se şi restricţia de a nu părăsi Marea Britanie timp de 20 de ani, după ispăşirea pedepsei. Aceasta, pentru că cei de la Hollywood s-au grăbit s-o invite în S.U.A., unde să toarne un film pe tema "Afacerii Profumo".

Personal, am mari reţineri în ceea ce priveşte rolul femeilor în spionaj. S-a constatat că o femeie poate recruta un bărbat, dar sfârşeşte prin a se îndrăgosti de acesta si atunci trădează. Pot fi însă foarte utile pentru misiuni scurte, fără prea multe contacte. cum ar fi "capcanele de miere" şi tragerea de limbă.

Capitolul VII

ACŢIUNILE "ACOPERITE"

»

Pentru cei ce doresc să înveţe meseria de spion, *"Afacerea Profumo "* este un exemplu strălucit de *"acţiune acoperită"* de imixtiune în treburire interne ale unui stat, pentru a pmduggjchjmbărj în sensul dorit de autori. Compromiterea lui MacMillan şi sprijinirea venirii la putere a lui Wilson au slujit intereselor Moscovei în Marea Britanie. Acţiunile acoperite fac parte din arsenalul tuturor marilor servicii de spionaj.^

în epoca post-război rece, cânţi toată lumşa. atât din vest, cât şi clin est, nu se mai consideră inamici, câncLdactrinele militare au luat forme generale jfără inamic nominalizat "acţiunile active" au devenit preponderente faţă de cele aferente spionajului militar.

De la "asistenţă tehnică" la crimă

l^rahamj^ timp îndelungat analist în cadrul C.I.A., în

cartea^safRăzboiul tăcut'Qapărută la feditura Brassey^din New York, în janul 19937 dă următoarea definiţie acţiunilor acoperite: "în sensul cel mai larg al termenului, acţiunile acoperite cuprind un spectru larg de açtivjtàti, mergând de la cele mai simple, cum ar fi acordarea de asistenţă tehnică privind securitatea comunicaţiilor unui guvern prieten, până la cele mai spectaculoase, cum ar fi asasinatul politic sau iniţierea şi sprijinirea unor lovituri de stat". *Este foarte greu de întocmit o listă completă cu toate tipurile de "acţiuni acoperite".*

în funcţie de scopurile urmărite, "acţiunile acoperite" pot viza guvernul unui stat, ca în cazul "Afacerii Profumo", pot viza societatea în ansamblul ei, cum a fost propaganda anti-sârbească în timpul războiului pentru Kosovo, purtat de S.U.A. şi N.A.T.O., sau potviza un segment al societăţii cum procedează serviciile de spionaj maghiare cu grupul minoritar maghiar din România. Trăsătura comună a "acţiunilor acoperite" este aceea că se desfăşoară în secret, deci au un caracter ilegal, fapt bine cunoscut de iniţiatorii acestora, dar care nu-şi tac probleme de conştiinţă.

Punerea la dispoziţia unui quvern_a unor informaţii secrete privind acţiunile ostile ale unor state vecine se înscrie în ansamblul "acţiunilor acoperite".

O astfekle acţiune, în care am fost şi eu implicat în mod nemijlocit, a fost transmiterea către conducerea de la Bucureşti, pe canale secrete, a unor informaţii ce vizau concentrările şi mişcările de trupe ruseşti, maghiare şj bulgare, la frontierele României, după invadarea Cehoslovaciei de către armatele TraţaUjlui,deJa_yarşovia, din august 1968, din partea serviciilor de spionaj ale S.U.A., Marii Britanii, Franţei, Italiei şi Elveţiei.

Abraham N.Shulsky prezintă postuLde radio "*Europa Liberă"* înfiinţat în 1949 şi postul dejr)[Hin] "f *itţertatea",* înfiinţat în 1951, drept exemple strălucite de "acţiuni acoperite" rnenjte să influenţeze societăţile est-europene în totalitatea lor. Aceste posturi au fostprezentate drept iniţiative particulare dar, în realitate, au aparţinut şi continuă să aparţină C.I .A., conchide analistul american *("Războiul tăcut",* pag.94)^

JPunerea în circulaţie a unor ştiri sau documente false se înscrie tot pe linia "acţiunilor acoperite". Un exemplu apropiat de zilele noastre îl constituie ştirile puse în circulaţie de către C.I.A., prin posturile de radio şi televiziune americane şi vest-europene, cu privire la *"cei 60.000 de morţi" de* la Timişoara, din decembrie 1989.

"Acţiunile acoperite" de vârf sunt cele care urmăresc influenţarea situaţiei politice prin mijloace violente, prin organizarea unor lovituri de stat, asasinate, războaie de eliberae şi luptători pentru libertate.

Din surse^americane demne de încredere, precum lucrările ample şi de mare actualitate *"Un secol de spionaj*" – autor Jeffrey T.Richelson, apărută la Editura Oxford University Press, New York, 1995 şi *"Enciclopedia asupra spionajului"* – autori Normand Polmar şi Thomas B.Allen, Editura Greenhill Book, New York, 1997, în epoca războiului rece, C.I.A. a apelat, la scară globală, la "acţiunile acoperite" violente, pentru a influenta cursul evenimentelor din diferite state în sensul slujirii intereselor S.U.A. Astfel, în urma unor "acţiuni acoperite" puse la cale de către C.I.A., s-au executat cu succes următoarele acte de asasinat, în cadrul unor lovituri de stat, finanţate şi sprijinite de S.U.A.:

• răsturnarea guvernului iranian şi asasinarea primului ministru Mahomed Mossadig, la 16 iulie 1952, pentru că a naţionalizat companii petrolifere americane;

• răsturnarea guvernului din Zair şi asasinarea primului, ministru Patrice Lumumba, la 5 septembrie 1960, bănuit de simpatii pro-sovietice; -

• răsturnarea guvernului şi asasinarea preşedintelui Vietnamului de Sud, Ngo Dinh Diem, în noiembrie 1963, pentru că nu mai era dispus să poarte război împotriva propriului popor;

• răsturnarea guvernului şi asasinarea preşedintelui Republicii Chile, Salvador Allende Gossenes, la 11 septembrie 1973, pentru că erau de stânga şi instaurarea dictaturii generalului Pinochet.

Din anul 1961 până în 1977, C.I.A. a pus la cale peste 20__d& "acţiuni acoperite" vizând asasinarea lui Fidel Castro, şeful stalului cubanez, încheiate toate cu eşecuri. Cea mai amplă "acţiune acoperită" vizând eliminarea fizică a lui Fidel Castro Ruz a purtat numele de *"Operaţia Mangusta*fiind ordonată personal de către preşedintele S.U.A. John F.Kennedy, după zdrobirea de către trupele cubaneze a invaziei puse la cale de S.U.A. prin debarcarea unui desant maritim format din emigranţi cubanezi în Golful Porcilor, în aprilie 1961. "Operaţia Man^ysţa",_iygând asasinarea lui Castro, nu are precedenţînjstoria S.U.A. din punct de vedere aTnivelului de la care a fost organizată şi condusă.

Fidel Castro era... mai "acoperit"

La Casa Albă, sub directa conducere a-lui John F.Kennedy, a fost alcătuită o structură operativă însărcinată cu această misiune, din care făceau parte: Robert Kennedy – procurorul general al S.U.A., generalul Maxwell D.Taylor-consilierul preşedintelui pentru probleme de securitate, Dean Rusk – secretar de stat, John Mecone – directorul ge-neral al C.I.A., şeful Statului Major General – generalul Lyman Lemnitzer şi alţii. Acest "comitet" cu intenţii asasine s-a întrunit de 42 ori în jurul aceleiaşi teme – eliminarea fizică a lui Fidel Castro. Toate comandourile trimise din Florida spre Cuha. cu misiunea de a-fasasina pe Castro, au fost capturate şi lichidate de către organele de securitate cubaneze. Ulterior, Sra aflat ca rusii ştiau de la agenţii lor infiltraţi la C.I.A. despre "Operaţia Mangusta" si l-au ajutat pe Castro să anihileze orice tentativă. * John F.Kennedy a angajat şi mafioţi sicilieni să-l lichideze pe Castro, dar tot fără efecte^

Ultima mareTentativă de asasinare a lui Fidel Castro, cu angajarea unor mafioţi profesionişti, s-a consumat în luna noiembrie 1963. Uciderea lui Fidel Castro trebuia să aibă joc în ziua de 22 noiembrie ,1963, prin împuşcarea acestuia de către un trăgător de elită, în^impul unui mitjng ja care liderul cubanez urma şă ia cuvântul. Mitingul nu

a mai avutjocj îrLschimb, exact în aceeaşj zi, în oraşul Dallas din Texas, a fost: asasinat, cu_focuri jde armă trase de la distanţă, duşmanul de moarte a lui Fidel Caştrox preşedintele S.U.A., John^F.j<ennedy. Această fantastică răsturnare de situaţie a ' zguduit, pur şi simplu, din temelie tot edificiul C.I.A. şi cercurile de la Casa Albă. S-a crezut că,asasinarea lui J.F.Kennedy a fost opera serviciilor secrete cubaneze, un act de răzbunare a lui Fidel Castro_§i_o_lectiejaţă americannilor să se astâmpere. Şi astăzi majjşxistă cercuri americane care cred că J.F.Kennedv a murit de mânancubaneză...

Al doilea duşman de moarte al îuTFidel Castro a fost Robert * Kennedy, fratele preşedintelui. In octombrie 1962 acesta a declarat în

cadrul comitetului însărcinat cu "Operaţia Mangusta": *"Nici timpul, nici banii, nici eforturile şi nici forţele umane nu trebuie economisite până când nu vom duce la îndeplinire această operaţie".* Robert Kennedy a fost asasinat la 6 iunie 1968. Serviciile secrete americane au privit, din nou, cu groaza spre Cuba. Fidel Castro a fost lasat in pace. Atât C.I.A., cât şi F.B.I. s-au convins că serviciile secrete cubaneze, deşi reduse ca efective, sunt cumplite. Mulţi dintre cei care i-au dorit moartea lui Fidel Castro au ajuns sub brazdă de moarte nefirească. Cel mai probabil e că Fidel Castro va muri de bătrâneţe .

In anul 1977, preşedintele Jimmy Carter, printr-o directivă operativă, a ordonat scoaterea din practica C.I.A. a asasinatului ca metodă de promovare a intereselor politice ale S.U.A. în lume. Această directivă a fost, însă, anulată de către preşedintele-actor Ronald Reagan, în anul 1981. Cu alte cuvinte, cea mai rpare democraţie din lume, cea care flutură steagul *"drepturilor omuhjil* peste planetă, nu-şi alege mijloacele atunci când este vorba de a-şi proniQy^ iJltereşele. De ani de zile, _ C.IA face eforturi să-i asasineze pe Saddam Hussein – şeful statufüu irakian şi pe colonelul Moammer Al Geddafi – preşedintele Libiei.

Nu există doar un holocaust !

Serviciile secrete din fostele state socialiste au fost portretizate de către propaganda neagră occidentală, mai ales cea americană, caJFnnd cu precădere agresive, barbare, dispuse sa utilizeze crima şi şantajul ca metode principale de lucru^Nimic m aï departe de adevăr.

Sutele de americani, ofiţeri din toate armele şi toate gradele, funcţionari din C.ÎA. şi F.B.I. care au spionat în favoarea U.R.S.S. şi apoi a Rusiei, nu au fost recrutaţi cu pistolul la tâmplă. Aceştia şi-au oferit serviciile pentru a seTmbogăţi. OferteTamaffëvalabila şi pentru secolul XXH ~ Ruşiilfureuşit să recruteze"îrf cercurile aristocraïïêi britanice, nu prin barbarie, ci prin" rafinament şi o jmensa_grijar faţă de agentul omTPentru zeci sau chia7sôïë~cfë studenţi săraci, dar merîfLioşrdin S.U.A., Marea Britanie, Franţa, serviciile de spionaj ruseşti, K.G.B, şi G.R.U. au suportat cheltuielile, dirijându-i ulterior, tot cu grijă şi flexibilitate, în carieră spre posturi înalte. Asemenea acţiuni nu se fac nici cu pistolul şi nici cu pumnalul.

Ofiţerilor de informaţii români aflaţi în misiuni în străinătate le era interzisă categoric chiar jijjosedarea unei arme de vănatoare, necum a" unor arme ucigaşe, cu care săTăspânJeascâ în lume "ideile comuniste"...

In cei 30 ani efectivi de serviciu, colegii mei şi cu mine, nu am primitnici măcar un singur minut dFlnstruire, cum să folosim

armele, cum să şantajăm sau să asasinăm, cu toate că reprezentam [72]*sângerosul regim al dictatorului Ceauşescu*^ după cum s-au exprimat multe jalnice figuri din aşa-zisele forţe democratice din România post-socialistă.

Nu este mai puţin adevărat că serviciile secrete ruseşti, mai ales CEKA şi K.G.B., au comis multe atro^tătL^e.Blan intern.. Lupta pentru putere în interiorul societăţii sovietice a fost un drum presărat de asasinate groteşti.

Scriitorul rus Alexander Soljeniţân, în cartea sa *"Arhipelagul Gulag* apreciază la 6-8 milioane numărul celor care au pierit în lagăre sau au fost judecaţrşl executaţi sumar, jn.epoca Jui Lenin şi Stalin.

Tot secolul XX a fosUpsILun secqlal vidlenţeişia megauciderilor, de care nu s-au făcut vinovate regimurile comuniste, dar care sunt trecute cu vederea$_1$ Astfel, în anii primului război mondial, caria nu existau state comuniste, au pierit 13.000.000 de femei şi copii, iar în al doilea război mondial, care nu a fost declanşat de "lumea comunistă", au fost ucişi 20.000.000 de femei şi copii, la care se adaugă cei 5.000.000 evrei ucişi pe listă separată de către naziştii germani.

în primul război mondial, au fost ucişi 8.500.000, iar în al doilea război mondial 19.000.000 de tineri între 18 şi 30 ani, masacraţi în numele patriotismului, naţionalismului şi ideologiilor, ceea ce a produs imense pierderi de inteligenţe, talent şi energie, afectând grav fondul genetic al naţiunilor. Oare, toate acestea nu au fost tot crime?

Civilizaţia americană, aşa cum o vedem noi astăzi, s-a înălţat, printre altele, şi prin exterminarea, până la sfârşitul secolului XIX, a circa 40 milioane de băştinaşi sau *"oameni primitivi",* cum li s-a spus indienilor americani, de către colonişti invadatori şi ucigaşi.

La statistica generală a crimelor secolului XX de care nu s-au făcut vinovate "regimurile comuniste", mai trebuie adăugaţi şi cei 15.000.000 de civili, femei, copii, bătrâni, masacraţi de armata japoneză în China.

în războiul din Coreea (1950-1953), armata americană a masacrat 3.000.000 de civili, iar în războiul din Vietnam (1965-1975), peste 6.000.000 de civili. Cu toate acestea, anual în lume este comemorat doar "holocaustul" împotriva evreilor, ca şi câ n d d o ar aceşti a ar_fi oameni...

Cu toate crimele comise pe plan intern sau împotriva unor emigranţi ruşi, istoria spionajului mondial nu le poate pune, însă, ruşilor în sarcină asasinarea unor şefi de state, în care s-au dovedit mari specialişti englezii şi americanii^

Este interesant de reţinut un fapt consemnat de istorie, că Stalin nu a autorizat nici un atentat la viaţa lui Adolf Hitler, deşi acesta a încercat lichidarea celor trei mari aliaţi – Roosevelţ, Churchill şi Stalin, pe tjmpyl Conferinţerde la Teheran, din anul 1943. Toate atentatele împotriva lui A.Hitler au fost puse ia caleTfle catre serviciile secrete britanice.77

•

Organul rusesc SMERSH, din cadrul fostului K.GJB. (care se traduce prin *"moarte spionilor"),* a efectuat asasinate la comandă, dar numai împotriva unor dizidenţi politici ruşi. Cel mai zguduitor a fost atentatul împotriva luiTroţki.

Leon Troţki, pe numele său reşl de evreu Braunstein, cel mai apropiat tovarăş de luptă al lui V.I.Lenin, un om de o inteligenţă diabolică, făuritorul "Armatei Roşii" şi

fondator al orânduirii de stat sovietice, a fost şi principalul rival la postul suprem de conducere a Partidului Comunist (b) şi a U.R.S.S. al lui I.V.Stalin. Prigonit de răspopitul georgian, care nu dădea o ceapă degerată pe viaţa oamenilor, L.Troţki a emigrat în Occident, stabilindu-se în Mexic.

Potrivit relatărilor istoricului rus Roy Medvedev, din cartea *"Lăsaţiistoria ^ să judece" (pag.1* 79), Leon Troţki a fost asasinat în casa lui de lângă Mexico-City, la 20 august 1940, de către spaniolul Ramon Mercader, agent recrutat în acest scop de către NKVD-K.G.B. Troţki a fost asasinat în mod bestial, fiind lovit în cap. cu un piolet. Pentru crima comisă,, Ramon Mercader a fost condamnat la 20 ani închisoare, în schimb la Moscova acesta a fost declarat *"erou al U.R.S.S."*

Mama lui Ramon Mercader, care a participat nemijlocit la asasinarea lui Troţki, a fost distinsă cu *"Ordinul Lenin".*

Asasinarea lui Troţki a fost un model de "acţiune acoperită" pregătită în secret, iar autorităţile sovietice au negat timp de zeci de ani orice amestec în acest asasinat.

Fapta lui I.V.Stalin a fost una oribilă, iar asasinarea lui Troţki un motiv de propagandă anti-comunistă utilizată şi în zilele noastre.

O faptă la fel de oribilă, ba chiar şi mai reprobabilă decât cea legată de asasinarea lui Leon Troţki, care oricum avea pe conştiinţă viaţa a sute de mii sau chiar milioane de ruşi morţi în războiul civil, s-a petrecut în S.U.A., patria democraţiei şi "drepturilor omului". Este vorba de arestarea, judecarea şi condamnarea la moarte, în urma unui simulacru de proces (ca cel de la Târgovişte, din decembrie 1989, împotriva lui N.Ceauşescu şi a soţiei sale Elena), pe baza unui scenariu diabolic urzit de Edgar Hoover – directorul general al F.B.I., supranumit închizitorul intelectualităţii americane, a savantului atomist lulius Rosenberg şi a soţiei sale Ethel. Ambii au lucrat la Los Alamos, din New Mexico, la programul de realizare al bombei atomice. Au fost acuzaţi de spionaj în favoarea U.R.S.S., după ce în Anglia fusese arestat şi condamnat savantul Klaus Fuchs, care a lucrat în marea echipă a savanţilor europeni, realizatori ai primei bombe atomice.

Vinovăţia soţilor Rosenberg nu a putut fi dovedită niciodată. Ei

au fost arestaţi pe fondul atmosferei de turbare creată în S.U.A. de explozia primei bombe atomice ruseşti din 1949 şi de izbucnirea războiului din Coreea. Arestarea soţilor lulius şi Ethel Rosenberg a avut loc la 17 iulie şi respectiv la 10 august 1950. Se ştie însă, cu exactitate, că soţii Rosenberg

erau marxişti convinşi, care au stârnit furia F.B.I. pentru că şi-au exprimat în public admiraţia pentru rolul decisiv al U.R.S.S. în înfrângerea Germaniei fasciste. Soţii Rosenberg erau evrei, ai căror părinţi au emigrat din Rusia. Ambii s-au născut însă în S.U.A.

Soţii Rosenberg au fost condamnaţi la moarte, în ciuda unor uriaşe valuri de proteste de pe tot cuprinsul S.U.A. şi din Europa de vest. Milioane de intelectuali din întreaga lume au cerut, dacă nu graţierea, atunci comutarea pedepsei. Preşedinţii S.U.A. Harry Truman şi Dwight Eisenhower ar fi putut face acest lucru, dar au refuzat. Cei doi soţi Rosenberg au fost executaţi, prin metoda scaunului electric, pe 19 iunie 1953, la închisoarea Sing Sing din New York. Ethel era prima femeie executată în S.U.A., din 1865 încoace. De pe urma lor au rămas doi copii orfani, Michael de 7 ani şi Robert de 3 ani. Cazul a fost repede îngropat în tăcere, în stil tipic american.

Profesorul american Richard Gid Powers, în cartea sa *"Istoria anticomunismului american",* apărută la Editura "The Free Press" din New York, în anul 1995, adică la 42 ani de la execuţia soţilor Rosenberg, susţine cu argumente convingătoare (pag.266) că aceştia nu au fost vinovaţi de crima de spionaj ce le-a fost pusă în sarcină. în cercurile intelectuale din S.U.A., acest lucru se ştia de mult.

Iată dar că avem de aface tot cu o crimă odioasă, ambalată într-un "act de justiţie" şi executată cu mijloace moderne, scaunul electric, şi nu cu "securea", ca barbarul de Stalin. Şi totuşi, unde este diferenţa? Au murit cumva mai "fericiţi" soţii Rosenberg decât Troţki?

Ar fi onorabil pentru toţi istoricii şi analiştii, atât din est, cât şi din vest, să prezinte cu obiectivitate tot ce s-a întâmplat de o parte şi cealaltă a fostei "cortine de fier" în ultima jumătate a secolului XX... Acest mod de a scrie istoria ar fi benefic pentru întreaga lume. Din păcate acest lucru nu se face. Se minte în continuare cu cinism, aruncându-se în capul fostei iumi socialiste din Europajtej^t toate relelejumji. Felul partizan şi fals de prezentare a lumii îi îndepărtează pe est-europeni de aşa-zisele "valori" ale democraţiei americane. "Acţiunile acoperite" de amestec brutal în treburile interne ale altor state continuă şi vor continua şi în viitor. Situaţia dezastruoasă din Balcani existentă la începutul secolului XXI se datorează, în mare măsură, unor "acţiuni acoperite" ale diferitelor centre de putere ce includ Washingtonul, Londra, Parisul, Berlinul şi Moscova.

Jar, în ultimn 11 anji. România a constitujt un adevărat paradis pentru spionajul şl "acţiunile acoperite" străine.Capitolul VIII

SPIONAJUL ATOMIC

De la spionii biblici la spionii care au schimbat cursul istoriei în secolul XX, niciodată nu a existat o problematică mai dramatică, mai profundă si înspăimântătoare pentru practica spionajului mondial, decât cea legată de domeniul nuclear.

J3pionajul atomic s-a născut în anii celui dë-al doilea războj mondial, pe fondul cursei mortale de ajungere în posesia armei atomice, Husă între S.U.A,, Germania §j UJ^SJ^

S.U.A. au primit puterea (atomică) din Europa

Tratarea acestei teme ar necesita un spaţiu foarte larg, ar presupune tomuri întregi, ceea ce nu îmi propun. Aş dori, însă, să pun în lumină câteva informaţii riguros selecţionate, care să înlăture, chiar şi parţial, masa groasă de ceaţă, de minciuni şi dezinformări premeditate, îmbibate de propagandă neagră, care au acoperit şi continuă să acopere domeniul nuclear.

Voi începe prin a spulbera una din cele mai mari minciuni ce s-a spus vreodată sub soare şi anume aceea că bomba atomică a fost inventată de americani.

Adevărul curat ca lacrima, dar ambalat în minciuni sfruntate de mai bine de 50 ani, este acela că bomba atomică a fost inventată de europenf si servită pe tavă Statelor Unite ale Americii. Savanţii europeni creatori ai bombei atomice s-au grupat în S.U.A., pentru ca Europa era cuprinsă de flăcările războiului, de la Atlantic până înJVIunţii taucaz.'Bomba atomică a fost rezultatul eforturilor a treisprezece mari savanţi şi anume: Albert Einstein – german, cea mai luminată minte a secolului XX; Leo Szilard – maghiar, laureat al Premiului Nobel; Enrico Fermi – italian, laureat al

Premiului Nobel; Niels Bohr-danez, laureat al Premiului Nobel; Klaus Fuchs – german; Bruno Pontecorvo – italian; Ernest Rutherford – englez; James Chadwick – englez; Ofto Hahn – german; Fritz Strassmann – german; Otto Frisch-german; Lise Meitner – german; Eugene Wigner – german.

Au mai participat şi alţi savanţi şi cercetători, dar nu toţi de renumele acestora. Singurul savant de renume, dar nu de talia europenilor, care a făcut parte din grupul celor care au lucrat nemijlocit la "Proiectul Manhattan" de realizare a bombei atomice în laboratoarele de la Los Alamos din S.U.A., a fost Robert Oppenheimer, numit director de program, dat fiind că acesta era finanţat, în cea mai mare parte, de guvernul S.UA, dornic să deţină monopolul asupra acestei monsfru^y grmg.

Cei care au jucat rolul decisiv în realizarea propriu-zisă a primei bombe atomice explodate în apropiere de Alamo Gorso din New Mexico, la 16 iulie 1945, au fost italianul Enrico Fermi şi danezul Niels Bohr.

Drumul până la explozia primei bomb&^atomice a fost marcat de_descoperirile şi lucrările savanţilor europeni, indiferent dacă au lucrat sau nu în mod nemijlocit la "Programul Manhattan" din £ l |i A , astfel:

– 1896-francezul Becquerel a descoperit radioactivitatea provenită din minereul de uraniu. Bazaţi pe această descoperire, savanţii soţ şi soţie Pierre Curie (francez) şi Maria Sklodowska Curie (poloneză) au izolat elementul radium din oxidul de uraniu;

– 1905 – Albert Einstein a publicat prima lucrare teoretică privind echivalenţa dintre materie şi energie;

– 1911 – savantul englez Ernest Rutherford a descoperit nucleul atomic, arătând că atomii sunt în cea mai mare parte spaţii goale, unde marea majoritate a masei este concentrată la Centru, fiind înărcată pozitiv;

– 1913 – savantul danez Niels Bohr a descoperit că electronii sunt dispuşi în jurul nucleului, într-un mod specific, în învelişuri distincte;

– 1920 – savantul englez Emest Rutherford a descoperit existenţa unor particule subatomice fără încărcătură electrică;

– 1932 – savantul englez James Chadwich descoperă neutronii, confirmând teoria lui Rutherford, dând o şi mai mare credibilitate teoriei atomice şi oferind cercetătorilor atomişti instrumentul corespunzător pentru scindarea atomului;

– 1934-savantul italian Enrico Fermi realizează prima fisiune, adică prima scindare a unui nucleu atomic în mai multe fragmente şi mase cu valori comparabile, prin bombardarea uraniului cu neutroni;

– 1938 – savanţii germani Otto Hahn şi Fritz Strassmann recuperează elemente de bariu şi kripton, după bombardarea uraniului cu neutroni;

– 1938-1939 – savanţii germani Otto Frich şi Lise Meitner au descoperit că, în realitate, Hahn şi Strassmann au produs fisiunea uraniului;

– 1939 – la sugestia lui Eugene Wigner şi a lui Leo Szilard, Albert Einstein îi scrie preşedintelui S.U.A., F.D.Roosevelt, atrăgându-i atenţia asupra posibilităţii ca Germania să producă bomba atomică, sugerându-i să accelereze cercetările şi producerea acestei arme. Ulterior, Einstein a regretat profund acest demers;

– 1942-este lansat *"ProgramulManhattan",* patronat de armată, sub conducerea ştiinţifică a savantului american Robert Oppenheimer;

– 1945 – la 16 iulie explodează prima bombă atomică.

"Suntem toţi nişte fii de bestii !" '

După ce a văzut explozia, puterea şi efectele acesteia, Robert Oppenheimer s-a întors către întregul grup de savanţi participaţi la realizarea primei bombe atomice din istoria omenirii şi, în loc să-i felicite entuziasmat, a afirmat sobru şi scurt: *"Suntem toţi nişte fii de bestii !"*

Imediat după lansarea bomhelor de lajjiroşima şi Nagasaki? la 6 şi respectiv 9 august 19*5, în urma ordinului nriminal.daţde preşedintele SJJA$_t$ Harry Truman. toţi savanţii participanţi ia *"ProgramulManhattan",* în frunte cu Robert Oppenheimer, s-au pronunţat împotriva producerii şi utilizării unor astfel de armelïïonsjiruo^ase. simţindu-se moral vinovaţi că s-au pus în slujba unei astfel de cauze: totul a fost în zadar. Monstrul ascuns în nucleul atomic fusese slobozit, iar omenirea a jntrat în era nucleară, din care nu va mai putea ieşi niciodată. Chiar dacă se va muta în Cosmos, pe o altă planetă, omenirea~valuă cu ea informaţiile şi cunoştinţele nucleare.

Din partea armatei americane, programul de.realizare a bombe atomice a fost condus şi supervizat de generalul Leslie Groves. Acesta a rămas în istorie, nu atât pentru meritele sale în fabricarea primei bombe atomice, pentru că nu avea nimic savant sub caschetă, ci pentru declaraţia făcută în anul 1945, surprinsă de istoricul american în cartea *"Pierzându-ne sufletele",* apărută la Chicago, în anul 1993, în care acesta a spus: "încă din toamna anului 1942, la numai două săptămâni după ce am luat conducerea «Programului Manhattan», nu aveam nici o iluzie asupra faptului că nu Germania nazistăera adevăratul duşman a^ Rus ja sovietică".

Orice comentariu este inutil. Una gândea F.D.Roosebelt lâ Casa Aibă şi alta gândeau generalii şi cercurile conservatoarejamericane când s-au apucat săreilizgze bomba atornîcaT7"~

~~~~T5in grupul de savanţi care au contribuit prin lucrările lor la producerea bombei atomice sau au lucrat nemijlocit la "Programul Manhattan", Albert Einstein a fost purtătorul unor profunde convingeri socialiste, chiar marxiste, aşa cum rezultă din cartea savantului economist austriac F.A.Hayek, laureat al Premiului Nobel, *"Erorile socialismului",* apărută în anul 1988 (pag. 104): *"Albert Einstein, ca şi filozoful Bertrand Russell, recomanda producţia pentru nevoi, nu pentru profit".* Acelaşi Einstein îşi exprima dorinţa ca *"raţiunea umană să fie capabilă a găsi o metodă de distribuţie care să acţioneze tot atât de eficient ca şi producţia".* Cei doi mari gânditori nu au fost niciodată adepţii "societăţii de consum", care inventează artificial forme de consum, fără a ţine cont că o mare parte a resurselor naturale ale planetei sunt neregenerabile iar omenirea ar putea fi împinsă spre dezastre totale.

Cu alţi savanţi, situaţia a fost şi mai tranşantă. Astfel, savantul german Klaus Fuchs a fost membru al Partidului Comunist German, iar savantul italian Bruno Pontecorvo a fost membru al Partidului Comurrist Italian. Ambii au fost agenţi recrutaţi şi instruiţi după toate regulile artei de către serviciul de spionaj al U.R.S.S. Includerea lor în grupul de savanţi de la Los Alamos, unde a fost realizată prima bombă atomică, a deschis o adevărată mină de aur pentru spionajul atomic rusesc.

Savantul american Robert Oppenheimer nutrea convingeri marxiste, soţia lui fiind membră înregistrată a Partidului Comunist din S.U.A.

Klaus Fuchs (1911-1988) a fugit din Germania în anul 1933, stabilindu-se în Marea Britanie.A studiat la Bristol, luându-şi doctoratul în fizică în anul 1939. în anul
~~~~

1942, a primit cetăţenie britanică şi a devenit colaborator al serviciului de spionaj al Marii Britanii – M.I.-6.

în decembrie 1943, a fost trimis în S.U.A. în cadrul unei echipe britanice, care a lucrat la "Programul Manhattan" de realizare a bombei atomice. Este foarte clar că făcea spionaj atomic pentru Marea Britanie. Ceea ce nu s-a ştiut până mai târziu este că Fuchs făcea spionaj atomic şi pentru U.R.S.S.

Omul de legătură a lui Klaus Fuchs cu serviciul de spionaj rusesc a fost americanul Harry Gold, de specialitate chimist, recrutat de ruşi în anul 1934. între 1944-1945, Klaus Fuchs s-a întâlnit de opt ori cu Harry Gold, căruia i-a predat colete întregi cu documentaţii din domeniul atomic. Acestea erau duse de către Gold la New York şi predate unor ofiţeri de informaţii ruşi cu acoperire diplomatică, cum au fost Semon Semonov şi Anatoli lakovlev.

Harry Gold a fost trădat de un transfug rus, fost cifrator la Ambasada U.R.S.S. din Canada, Igor Guzenko, şi arestat în 1949, judecat la 22 mai 1950 şi condamnat la 30 ani închisoare. A fost graţiat în 1965.

Informaţiile transmise ruşilor de către Klaus Fuchs s-au referit la separarea uraniului 235 din uraniul 238, prin metoda extrem de complexă a difuziunii gazoase şi mai ales instalaţiile industriale pe care aceasta le presupune.

Realizarea armelor nucleare şi termonucleare, precum şi a mijloacelor de transport la ţintă a acestora, a necesitat realizarea unor uriaşe industrii cu totul noi, inimaginabile în trecut. Toate acestea au făcut şi fac obiectul spionajului atomic.

Klaus Fuchs a fost arestat ca urmare a căderii omului său de legătură din S.U.A., Harry Gold, sub presiunile F.B.I. A fost condamnat la 14 ani închisoare pentru încălcarea secretului de stat.

Este cât se poate de evident că savantul Klaus Fuchs a făcut spionaj de înaltă clasă în domeniul atomic, atât pentru Marea Britanie, cât şi pentru U.R.S.S.

în iunie 1959, K.Fuchs a fost eliberat, prin graţiere, fiind liber să se stabilească unde doreşte. Klaus Fuchs s-a stabilit în fosta R.D.Germană, fiind numit imediat director al Institutului Central Pentru Fizică Nucleară din Berlin.

Bruno Pontecorvo (1913-1993) şi-a luat doctoratul în fizică în 1934, la Universitatea din Roma. A fost asistent al marelui fizician atomist Enrico Fermi. între anii 1936-1940, a lucrat la Paris, în laboratorul lui > Frederic Joliot Curie, membru al Partidului Comunist Francez.

în perioada 1943-1949, Bruno Pontecorvo a lucrat la centrul britanic de cercetări atomice Chak River din Ontario – Canada, unde urmărea realizarea bombei atomice engleze, spionând intens progresele făcute de americani, în special prin Klaus Fuchs.

în anul 1948, pentru meritele sale ştiinţifice, Bruno Pontecorvo a primit cetăţenia britanică. Pe timpul cât a lucrat îri Canada, se presupune că ar fi făcut spionaj în favoarea U.R.S.S., dar acest lucru nu a putut fi dovedit. în anul 1949, B.Pontecorvo s-a stabilit în Marea Britanie primind un post de cercetător principal la Institutul Harwell de Fizică Atomică, angajat în programul de realizare a arsenalului nuclear britanic.

în luna octombrie 1950, împreună cu familia, Bruno Pontecorvo a plecat "în vacanţă" în Europa şi nu s-a mai întors niciodată la Harwell. în anul 1952, guvernul

sovietic a anunţat oficial că savantul Bruno Pontecorvo a primit cetăţenie sovietică. La 5 martie 1955, B.Pontecorvo a ţinut o conferinţă de presă, în care şi-a precizat poziţia. în anul 1963, a fost distins cu *"Ordinul Lenin"* şi primit membru deplin al Academiei de Ştiinţe a U.R.S.S.

Un alt agent angajat în spionajul atomic în favoarea U.R.S.S., care a lucrat nemijlocit la realizarea primei bombe atomice americane, a fost tehnicianul David Greenglass.

Acesta a pust la dispoziţia ruşilor materiale documentare cu privire la organizarea şi dotarea laboratoarelor atomice de la Los Alamos, precum şi schemele de construcţie ale bombei atomice "Fat Man", care a fost lansată la 9 august 1945 asupra oraşului japonez Nagasaki.

D.Greenglass a fost arestat împreună cu Harry Gold la 16 iunie 1950 şi condamnat la 15 ani închisoare. A fost eliberat în 1960.

"Dumnezeu a dat Americii bomba atomică" şi*... a* ajuns în U.R.S.S. !

m După ce s-au văzut în posesia bombei atomice, americanii au luat măsuri draconice pentru a-şi asigura monopolul asupra acestei teribile arme. *"Dumnezeu a dat Americii bomba atomică*se lăudau preşed intele HarrvTruman şi generalii din cercul său.

Savanţii atomişti care au spionat în favoareajJ.R.S.S. si-au motivat acţiunile în special prin dorinţa lor ca această teribiLa.armă să nu fie monopolul unei singure puteri, deoarece aceasta ar fi putut impune un şantaj atomic asupra întregii jumi.

Istoricul american Edward Pessen, profesor la Universitatea din New York, a dezvăluit, în cartea sa *"Pierzându-se sufletele",* apărută în 1993 (pag. 148), existenţa unor planuri operative de bombardament atomic masiv asTîpra fo^eHRngLl pentrujimicirea totală

a acesteia. Este vorba de planul operativ "*Dropshot*" elaborat în martie 19457 care a stat la baza conceptului strategic american al "represäliilor masjve". S-auTăcutchiarcalcule privind eventualele pierderi în spä¥üTEüropei de est şi marilor oraşe ale Chinei, estimându-se că ar fi putut pieri până la 400-500 milioane de oameni.

Monopolul american asgpra bombei gtomice a durat patru ani.

lată cum s-au derulat evenimentele în fosta U.R.S.S. în domeniul nuclear:

• 25 decembrie 1946 – se realizează prima reacţie atomică în lant;

• 10 iunie 1948 – producţia de plutoniu atinge cantităţi critice;

• 29 august 1949 – are loc explozia primei bombe atomice pe bază de plutoniu;

• octombrie 1951 – are loc explozia unei bombe atomice pe bază de uraniu 235;

• 12 august 1953 – are loc prima explozie termonucleară pe baza fuziunii atomilor de hidrogen cu o putere de 400 kilotone. I se mai spune şi bomba cu hidrogen;

• 22 noiembrie 1955 – are loc explozia unei superbombe cu o putere de 1.600 kilotone. Se intra în domeniul megatonajului, adică a unor puteri explozive nu de sute de tone de trotil (T.N.T.), ci echivalentul a miilor de tone.

Programul nuclear al U.R.S.S. s-a bazat mulţi ani la rând, pe uraniul scos exclusiv din România.

Turbaţi de mânie că au pierdut monopolul asupra ärmelor nuçjeare gnemo-nucleare^amerfcariii au răspândit în lume falsa apreciere potrivit căreia ruşii, o *"naţiune primitivă",*Jiu^yeau__cum ajunge la asemenea culmi ale ştjintej şi tehnologiei decât prin spionaj şi furt de informaţii dinjS.U.À. Profesorul universitar DavTd"Hölioway, de la Universitatea Yale din S.U.A., în cartea sa *"U.R.S.S. în cursa înarmărilor",* apărută la Editura Yale University Press, în anul 1986, combate această teorie falsă. Potrivit aprecierilor lui D.Holloway, ruşii au fost tot timpul la curent cu dezvoltarea fizicii nucleare.

Părinţii bombei atomice ruseşti aii fost savantul N.N.Semeonov, laureat al Premiului Nobel şi Igor Kurciatov, care cunoşteau fisiunea nucleului încă din 1939.

Deşi în 1945, alături de savanţii ruşi, a lucrat şi un număr de savanţi şi tehnicieni germani, bomba atomică realizată în U.R.S.S. a fost mult mai "rusească" decât de "americană" a fost bomba de la Los Alamos, din 1945. Părintele bombei termonucleare ruseşti a fost Saharov, (viitorul dizident!), tot aşa cum americanul Teller a fost părintele bombei termonucleare a S.U.A.

Război rece cu spionaj la înălţime

» , „

Ceea ce a generat o adevărată explozie în spionajul atomic a fost avansul realizat de ruşi în proiectarea şi producerea unor puternice rachete balistice.

La 4octombrie 1957, o rachetă rusească de tip R-7, cu rază de acţiune intercontinentală, a plasat pe o orbită circumtërestrà~pTimursateIIt^rtiÏÎcîail aI£ămânţului^-J^^^ Când au văzut acest obiect luminos ca o stea

survolând teritoriul S.U.A. la înălţimi intangibile şi fără aprobarea guvernului de la Washington, americanii au rămas stupefiaţi. Analiştii americani şi-au dat seama că ruşiiau realizat mariajul dintre rachetă şi arma atomică, putând lovi orice punct dé pe^gfob._Faptu"l că "lumea comunistă" dispunea de o armă jitât de teribilă, făcând vulnerabil întregul teritoriu al S.U.Ä., considerat până atuiTcnn a generat atât o isterie anticomunistă, cât şi o spaîmă

incurabilă, transformată în paranoia naţională, de care societatea americană nu s-a vindecat nici până la începiutui^gcolIului XXI.

Această stare de spirit a ^oiierat i^a rna^ cumplită cursă a înarmărilor djnjştoria tuturor timpurilorrcursă încheiată cu sleirea economică a fostei U.R.S.S.

"Die aproape oJumătate de secol, americanii trăiesc sub coşmarul posibilităţii unui atac nuclear prin surprindere împotriva lor, complex psihologic patologic de care s-au contaminat fa urma atacului prin surprindere al flotei japonezedela^ din 7 decembrie 1941.

Pentru adësœperi fabricile de procesare a uraniului şi plutoniùlùi, ^ a fabricilor producătoare de armament nuclear şi termo-nuclear, a fabricilor de rachete, avioane de bombardament strategic şi a submarinelor atomice purtătoare de rachete nucleare, dar mai ales 3 dispozitivelor de rachete intercontinentale cu încărcături nucleare şi terhno-nucleare, S.Û.A. şi-au mobilizat tot potenţialul tehnico-jtiinţific,'precum şi uriaşele resurse financiare, creindu-şi un sistem tehnologic de spionaj atomic global care funcţionează şi în zilele noastre, chiar dacă mai puţin zgomotos şi agresiv ca în anii războiului rece.

Neputând penetra cu agenţi recrutaţi societatea ermetică rusească, ţinând cont şi de imensitatea spaţiului sovietic, americanii au apelat, în cea mai mare parte, la mijloace tehnice pentru a-şi atinge~ob7ectivele în

domeniul spionajului atomic. între 1947-1954, peste Europa de Est au fost trimise peste 4.000 de bgloane de mare altitudine cu aparatură fotqsofisticată. Au ajuns în PacîfkTcu fi I meleş^c pu se doar^âte va zeci debaloane. RestuTalltost capturate de ruşi.

~7n perioada 1954-1956, a fost realizat avionul de spionai U-2$_T$ de mare altitudine, cu aparaturi foto şi de cercetare radioelectronică de cel mai înalt grad, cu misiunea de a descoperi poziţiile rachetelor ruseşti şi uzinele strategice.

între 1956-1960, avioanele U-2 au efectuat 24 de zboruri în adâncimea teritoriului U.R.S.S., ceea ce echivala cu tot atâtea acte de agresiune..Ruşii le-au detectat pe toate, dar nu aveau cu ce să le doboare. Moscova era gmilită, iar Washingtonul triumfa. Răzbunarea ruşilor a survenit la 1 mai 1960, când bateriile de rachete antiaeriene moderne de la Sverdlovsk, de la sud de Urali, au doborât primul avion U-2, capturând şi pe maiorul Gerry Powers, pilotul avionului. Acesta a fost schimbat în 1962, la Berlin, cu spionufrus Rudolf Äbel, arestat de F.B.I.

Avionul U-2 este doar unul din multiplele avioane folositejieJ3.UA în scopuri de spionai.

Cel mai performat este avionul supersonic de mare altitudine ŞR-71, folosit atât în războiul din Golful Persic, în 1990-1991, cât şi în războiul pentru Kosovo, în 1999.

j^vioanele sunt stilizate, cu precădere$_ţ$ pentru cercetarea radioelectronica şi fotografiere.

In anii războiului rece, şi-au pierdut viaţa peste 150 de piloţi , americani care au efectuat misiuni de spionaj împotriva fostei U.R.S.S. şi a Chinei. Numai în spaţiul U.R.S.S. au fost doborâte peste 50 de avioane americane ce executau misiuni de spionaj, pe care guvgmul S.U.A. nu le-a recunoscut niciodată. O concluzie ce se desprinde de aici este aceea că, îrTspionaj, legea~fundamentală este să nu fii prins, iar dacă esti prins, să nu recunoşti.,.

Pentru că aviaţia nu a mai fost în măsură să execute misiuni strategice de spionaj atomic în spaţiul fostei U.R.S.S.. ştiinţa şi tehnica din SALA. au escaladat treapta suprerr^careopeigază şi în zilele noastre, adipă cercetarea strateaicăprin sateliţi.

Primul satelit de cercetare strategică prin fotografiere american de tip "Corona" a fost lansat în august 1960, la numai 4 luni de la dezastrul avionului U-2.

A urmat a doua generaţie de sateliţi "Corona" controlaţi de C.I.A, având la bord aparatură de cercetare radioelectronică pentru depistarea staţiilor radar de pe teritoriul U.R.S.S.

în anul 1961, a luat fiinţă Oficiul Naţional de Cercetare, subordonat Pentagonului, cu program propriu de cercetare prin sateliţi, care a lansat

seria de sateliţi *"Samos"ş*i "Midas", pentru detectarea rachetelor balistice şi a experienţelor nucleare ruseşti. La rândul lor, ruşii au răspuns cu seria de sateliţi *"Zenit"* şi *"Cosmos",* de spionaj atomic, destinaţi urmăririi avioanelor şi submarinelor nucleare americane, precum şi localizării bazelor de rachete intercontinentale de pe teritoriul S.U.A.

A urmat avalanşa de sateliţi americani cu mare putere de rezoluţie, capabili să transmită imagini televizate în timp real, având la bord şi instalaţii radar din seria K.H. (de la K.H.1 la K.H.11), cei mai performanţi din lume.

Ruşii au replicat prin staţia spaţială cu oameni permanent la bord, capabilă de manevre şi de misiuni variate de spionaj, care a funcţionat timp de 15 ani, încheindu-şi viaţa în martie 2001, prin arderea sa dirijată în straturile superioare ale atmosferei.

Pentru descoperirea submarinelor nucleare sovietice din Flota^nordică, dislocată la Murmansk, specialiştii americani au realizat sensori maritimi, pe care i-au plasat pe fundul Oceanului, între Groenlanda şi Islanda, precum şi în spaţiul dintre Norvegia şi Islanda. Asemenea sensori au fost plasaţi şi pe fundul Mării Ohoţk, în zona strâmtorilor.

în anul 1968, forţele maritime ale S.U.A. au scos de pe fundul Oceanului Pacific, de la o adâncime de 3 500 m un submarin rusesc (K-129), având la bord rachete balistice cu focoase nucleare, reuşind să recupereze trei asemenea rachete. Operaţia a fost realizată cu ajutorul navei de cercetări oceanografice *"Hughes GlomarExplorer",* fiind vorba de o acţiune acoperită sub genericul *"Jennifer".*

în spionajul atomic ş-au angrenat masiv Franţa, China, IsraeluLMarea Britanie, Africa de Sud, Coreea de Sud, care au furat masiv secrete atomice, cu precădere din S.U.A. Pentru F.B.I., spionajul din partea aliaţilor^ este un adevărat biesternde zeci de ani...

De aproape, se vede mai bine...

Americanii s-au convins că sateliţii, indiferent de gradul lof de sofisticare, nu-i vor puţea înlocui niciodată pe agenţii de spionaj clasici, recrutaţi şi plasaţi în centrale si instituţiile dq mare interes.

In timpul războiului din Golful Persic, 1990-1991, comandantul forţelor de coaliţie-generalul american Norman Schwarzkopf şi statul său major au fost deserviţi de 12 sateliţi de cercetare de mare performanţă, inclusiv de tipul KH-11, de avioane de cercetare "invizibile" SR-71 şi F-117 de avioane "Awacs", ultramoderne, de cercetare radio-electronică, de avioane fără pilot etc. înainte de declanşarea operaţiei ofensive *"Furtună în deşert",* generalul Schwarzkopf a pus o întrebare secţiei cercetare a armatei, şi

anume: "Armata irakiană dispune de încărcături chimice pentru rachetele sale operativ-tactice de tip Scud?"

Nimeni nu a putut să răspundă ia această întrebare. Teama că Saddam Hussein ar putea folosi arma chimică a creat o stare de teamă permanentă la trupe, iar guvernul israelian a cheltuit sute de milioane de dolari ca să doteze populaţia cu măşti de gaze. La întrebarea pusă de generalul Schwarzkopf putea răspunde doar un agent recrutat din armata irakiană, dar acesta nu a existat. Iar toţi sateliţii americani luaţi la un loc nu l-au putut suplini...

.Cu toate că a cheltuit sute de miliarde de dolari construind cele mai sofisticate mijloace de spionaj, în special sateliţi care sunt extrem de costisitori, americanii nu au ştiut niciodată, şi nu ştiu nici în prezent, câte componente (focoase) de luptă nucleare şi termonucleare au ruşii. Toate cifrele care se vehiculează în spionajul atomic sunt doar estimări şi niciodată certitudini.

Maeştri în arta camuflajului şi a dezinformărjLruşii au încărcat sateliţii dejyîrc^ In timpul

războiului pentru Kosovo, purtat de S.U.A. şi N.A.T.O. în primăvara anului 1999, pe timpul celor 78 zile de război,,armata sârbă a intoxicat pur şi simplusateliţii americanicu ţinte şi Obiective jajse. Aşa se explică faptul că, atunci când f6sTui~preşeâînte american W.Clinton declara în faţa întregii lumi că *"aviaţia S.U.A. a distrus peste 450 de tancuri ale trupelor sârbe din Kosovo*", în realitate, pe toată durata războiului, nu fuseseră distruse decât 3 tancuri şi 9 transportoare blindate...

Erorile cercetării aeriene şi prin satelit sunt amplificate şi de imperfecţiunile existente în practica interpretării foto. Analiza fotogrametrică se însuşeşte după eforturi îndelungate, existând în permanenţă loc pentru erori. ä

în timpul crizei rachetelor ruseşti din Cuba, derulată în luna octombrie 1962, când Omenirea a fost împinsă la un pas de un război nuclear, s-a întâmplat un fapt de care se râde şi astăzi. După ce au fost descoperite poziţiije_şj rampele de rachete în_cursde construire din Cuba^ avioanele de cercetare americane efectuau zilnic zboruri de'recunoaştere şi fotografiere, pentru a urmări evoluţia lucrărilor. Intr-una din zilele lunii octombrie 1962, pe masa de lucru a preşedirrteiuTjohn F.Kennedy, a sosit o fotografie de ultimă oră, cuo *"nouă bază de jachete cu rază medie de acţiune cu cinci rampe circulare de lansare, din care două rampe erau deia ocupate".* Aşa suna raportul anexat de lai cenfiffi^ foto. în realitate, dupălT studiere mai atentă, s-a descoperit ôà, de fapt, eraTvorba de un W C. de can^anjej^scopent, cu cinci latrine, în care îşi fàœaujieyoile dofbrayi, soldaţi ruşi sau cubanezi. Datele de mai sus au apărut în cartea *"Un secol de spionaj*", editată în 1995.

JSpionajul atomic rămâne, însă, o realitate a lumii contemporane, indiferent cu ce mijloace se desfăşoară şi va însoţi umanitatea atâtaJimp, cât vor exista mijloace nucleare de purtare a războjujuL_

România-în obiectiv atomic!

Declaraţiile făcute la Washington^lJVIoşcoya, potrivit cărora S.U.A. şi FederaţiaJRusă nu mai au racheteJntercontinentale cu traiectorii programate una împotriva celeilalte, sunt pure minciuni, dintre celejnai sfruntate!

Analiştii americani estimează că Rusia menţine în stare operativă, gata de lansare în orice moment, un număr de cel puţin 650 de rachete intercontinentale pe instalaţii mobile, din care două treimi vizează teritoriul S.U.A. Cel puţin un număr egal de rachete americane sunt programate pentru a lovi obiective strategice de pe teritoriul Federaţiei Ruse.

Atâta timp cât vor exista arme nucleare, – şi se estimează că în lume la începutul secolului XXI există in jur de 54.000 componente de luptă nucleare, de la proiectilele de artilerie, până la rachetşle intercontinentale -, posibilitatea izbucnirii unui război atomic nu poate fi exclusă total. Datorită degradării forţelor sale armate convenţionale, Federaţia Rusă a renunţat, încă din anul 1993, la principiul că nu vajfi prima_care va recurgeja armamentul nucieaFdacă, va fi atacată. Mai mult chiar, Moscova a declarat, după decizia N.A.T.O. de a se extinde spre est, încorporând Cehia, Polonia şi Ungaria, că în cazul unui conflict militar cu N.A.T.O., va recurge la armele nucleare din primele ore ale razBoiului.

Politicienii români care se dau de ceasul morţii să bage România în N.A.T.O. ar trebui să reflecteze şi asupra acestui aspect, nu numai la speranţa că ne vom umple de investiţii amprinang pacă România va fi admisă în N.A.T.O., iar între această alianţă si Rusia ar izbucni un război. primele două state care vor ff lovite cu arme nucleare vor fi Polonia şi Românig. Americanii vor răspunde în forţă, tot ctTarme nucleare, cel mai probabil împotriva trupelor ruseşti care ar pătrunde în România şi Polonia. S.U.A. a fost predispusă, încă din 1945, să folosească̆jTiuniţie nucleară împotriva unnr ohiective Hin Fnrnpa

După cum arată istoricul britanic Gerhard L.Weinberg, în cartea *"O lume sub arme – Istoria globală a celui de-al doilea război mondial",* apărută la Editura University Press din New York, există documente istorice potrivit cărora F.D.Roosevelt s-a străduit ça primele bombe atomice să fie realizate astfel încât să poată fi utilizate împotriva Germaniei, [ar cele fabricate mai târziu să fie lansate împotriva Japoniei.Pentru că dispune de importante rezerve dejriinereu de uraniu şi de o fabrică modernă de apă grea, Român|jTeste cuprinsTîn angrenajul spionajului atpmic.

Dacă, în anul 1945, în lume exista o singură putere njuclearäja începutul secolului XXI, numărul acestora se ridicăja optjS.U.Ä, Rusia, China. Franţa, Marea Britanie, India, Pakistan şi Israel. Într-o zi, cele două superputeri economice – Japonia şi Germania, vor forţa uşa clubului nuclear. Acest lucru este inevitabil, mai devreme sau mai târziu.

Capitolul IX

SPIONAJUL "PRIETENESC"

"Nu există prietenii eterne..."

Lordul Henry John Temple Palmerston (1784-1865), eminent om politic englez, lider al partidului Whig, din Marea Britanie, prim-ministru şi ministru de externe în epoca de glorie a Imperiului Britanic, a slujit genial interesele naţiunii sale, dar a dus o politică draconică fată de interesele altor state. Lordul Palmerston s-a opus vehement actului politic de unire a Principatelor Române, a susţinut menţinerea integrităţii Imperiului Otoman şi s-a opus eliberării naţiunilor din BalcanL A sprijinit forţele sudiste în războiul de secesiune din S.U.A. (1861-1865) ş[a purtat războaie colonialiste împotriva Chinei^Cu alte cuvinte, era un mare păcătos. Cu toate acestea, am ţinut să-l menţionez pentru meritul său excepţional în definirea pilonului central al politicii externe realişte a^ricărui stat care se respectă. Evident, lordul Palmerston se referea la Marea Britanie când a definit acest principiu, dar acesta .acăpătat valoare universală pe parcursul timpului, fiind însuşit de către toţi oamenii politici de marcă.

Iată princip ml su gre m, de atunci şi din totdeauna, care a stat la baza politicii externe a Marii Britanii, definit d§r lordul Palmerston: "Nu există prietenii eterne, aşa cum nu există nici duşmănii eterne. Eterne sunt doar interesele noastre, pe care va trebui să le urmărim cu perseverenţă "

Principiul este actual şi nemuritor.

Nu creditez însă clasa politică românească djajjltimii 200 de ani, nici că ar cunoaşte şi nici că ar aplica acest principiu în politica externă a României ! O clasă politică aservită şi dependentă, cum a avut şi cum gre România, nici nu se poate apropia de acest principiu...

Tri lumea spionajului, el este aplicat sy^sfinţenie de către toate naţiunile cu respectul de sine. Nu este şi cazul României din ultimul deceniu al secolului XX şi începutul secolului XXI

Analiştii americani Norman Palmar şi Thomas B.Allen, cu decenii de activitate în serviciile de informaţii ale S.U.A., în cartea lor *"Enciclopedia asupra spionajului*apărută în anul 1997, la pag. 278, afirmă fără echivoc: *"Aliaţii tradiţionali din epoca războiului rece nu au foşt niciodată aliaţi, când a fost vorba de războiuf-tehnolopic, de războiul secret".* Voiioteleqe, vreodatăjaolMcienii de la BucureşiLacest adevăr elementar?

Aceiaşi autori afirmă că, de zeci de afli, Franţa, Israelul şi Japonia au desfăşurat ample şi profunde operaţMjje spionai pe teritoriul Statelor Unite ale Americii.

In anul 1987, un grup de analişti americani din cadrul Agenţiei Centrale de Informaţii aprecia că cel puţin 80% din resursele serviciilor de informaţii ale Japoniei sunTdestinate acţiunJjoLde^Bjonaj, cu precădere industrial, pe teritoriul ŞJJ.A.

In anul 1992, agenţi ai F.B.I. au înaintat ministrului Justiţiei al S.U.A. un raport din care rezulta că spionajul francez a realizat pătrunderi la firmele I.B.M. şi Texas Instruments, de undeau sustras documentaţii secrete.

Israelul spionează "en-gros" în S.Ü.A. !

Tot în anul 1992, firma Recon/Optical din Chicago, specializată în echipamente destinate armatei S.U.A., a dat în judecata Israelul, deoarece agenţi ai spionajului israelian au încercat să obţină, pe căi ilegale, aparatură foto secretă cu mare putere de rezoluţie, destinată avioanelor de cercetare aeriană. Statul israelian a fost obligat să plătească despăgubiri în valoare de 3 milioane dolari.

Serviciile de spionaj ale Israelului, MOSSAD, SHIN BET şi AMAN, sunt adevăraţi experţi îrvsustragerea de intormaţii secrete din S.U.A. jyecum şi din toaste celelalte state dezyojţateale]umii Nu degeaba, evreii sunt cotaţi ca *"naţiune-spion"...* Potrivit religiei şi legăturilor qe sai^erôricar^yreu, indiferent unde s-ar afla pe glob şi ce fel de cetăţenie poartă, are obligaţia să ajute statul israelian şi servIcilie^aTe secrete.

In anul 1985, agenţi ai MOSSAD au mijlocit vânzările ilegale de armament american către Iran, trăgând foloase şi profituri atât dintr-o parte, cât şi din cealaltă parte.

Interesant este faptul că israelienii spionează masiv în S.U.A., în condiţiile în care, prin tratatul închejat_între S.U.A. şi Israel, autorităţjle.fela Ierusalim au acces la toate informaţiile din bazele de date ale S.U.A., de natură_şă contribuie la asigurarea securităţii Israelului. în sßjon^$_{T}$jn^xistă$_{T}$ însă, nici bariere legale şi nici limite, deoarece niciodată nu ştij cât ştii,,..

Aşa cum am exemplificat anterior prin *"cazul Pollard",* serviciile de. spionai ale Israelului recrutează agenţi şi lucrează cu reţele de spioni în toate sectoarele societăţii americane de interes pentru statul israelian.-

Cele mai ample acţiuni de spionaj desfăşurate de către ş_eryicii]e secrete ale Israelului – MOSSAD şi AMAN în S.U^jiujgsţjegaţe de programul ultrasecret israelian de înamarejiucleară$_{t}$ în scopul implementării acestui program, în anul 1957, sub directa conducere a primului ministru Ben Gurion şi a ministrului apărării Shimon Peres, a fost creată o agenţie ultrasecretă pentru culegerea de informaţii din domeniul nuclear, deci un organ special de spionaj atomic sub acoperiréa de "*Birou pentru relaţii ştiinţifice*" sau LAKAM. în fruntea acestei structuri, a fost numit Binyamin Blumberg,

unul dintre cei mai reputaţi ofiţeri din serviciul de spionaj militar SHIN BET al Israelului. Sub conducerea LAKAM$_{f}$-aiQSt construit, în deşertul Neghev, primul laborator de cercetări nucleare, sub acoperirea unei fabrici de textile.

In anul 1965, prin agenţia LAKAM, au fost sustrase pe căijlegale, de la corporaţia americană *"Nuclear Materials and Equipment – Apollo",* 100 kg de uraniu îmbogăţit, din care puteau fi construite 6 bombe atomice.

O altă acţiune temerară a agenţiei LAKAM, cu numele de cod *"Operaţia PI um bat",* la care a participat şi MOSSAD, a constat în scoaterea ilegală, din Germania, a unei cantităţi de 200 tone de oxid de uraniu. în anul 1981, în fruntea agenţiei LAKAM a fost numit Rafaël Eitan, spion legendar al Israelului, încă de la fondarea acestui stat în 1948.

Eitan are mari merite în recrutarea comandorului de marină american – Pollard. Dacă acesta nu ar fi fost arestat şi judecat, F.B.I. nu ar fi aflat niciodată despre existenţa Agenţiei de spionaj atomic israelian – LAKAM.

Preşedintele S.U.A., Ronald Reagan, a protestat vehement faţă de primul ministru al Israelului, Shimon Peres, atât pentru "cazul Pollard", cât şi pentru acţiunile agenţiei LAKAM pe teritoriul S.U.A. Evident că Shimon Peres nu şi-a turnat cenuşă în cap, nu şi-a cerut nici scuze, afirmând că dacă s-au comis anumite "exagerări", acestea s-au făcut fără ştirea şi aprobarea sa. Aşa procedează un şef de asaras^ecta

pe sine şi ţara sa...

în anul 1986, LAKAM "s-a dizolvat" saLuaelmai ^obaM^s^aimra pgt mult mai adânç, sub o altă denumire.

Să nu se sca^e din VeSTere faptul că Israelul este *"cel mai intim aliat al S.U.AS Nici* nu se poate altfel, în condiţiile în care 75% din finanţele Statelor Unite ale Americii sunt controlate de bancheri evrei.

Franţa este citată de RB.I. drept una dinjgle mai agresive naţiuni în domeniul spionajului desfăşurat pe teritoriul S.U.A. Contraspionajul american a constatat că, în programele de căutare de informaţii ale sèrviciilor secrete franceze din ultimii ani în S.U.A., au figurat, printre altele:

• strategia şi tactica firmelor din S.U.A. în comercializarea avioanelor civile şi militare pe piaţa mondială;

• date şi documèntatii privind modernizarea avioanelor din dotarea Forţelor aeriene şi programele de dezvoltare a avioanelor militare şi civile cu rază mare de acţiune;

• cercetările din S.U.A. în domeniul realizării sistemului de apărare antirachetă;

• sisteme tactice, operative şi strategice de rachete antiaeriene şi antirachetă;

• aparatura de la bordul avionului de cercetare radioelectronică E.6A.;

• contractele pentru staţia orbitală internaţională, în care S.U.A. deţine poziţia principală;

• realizările S.U.A. In domeniul sateliţilor de cercetare;

• sistemele de rachete electromagnetice de la bordul portavioanelor;

• sistemele radar de la bordul avioanelor de luptă;

• sistemele de rachete ultra-rapide cu bătaie mare aer-aer.

"Schimb de amabilităţi" S.U.A. – Franţa-Japonia

în anul 1987, F.B.I. a descoperit şi anihilat o reţea de agenţi francezi infiltraţi în companiile americane producătoare de tehnică de calcul

I.B.M., Texas Instruments *şi* Corning.

Se estimează că circa 3.000 de ofiţeri francezi de informaţii desfăşoară acţiuni de spionaj în lumea dezvoltată occidentală, cu precădere în S.U.A.

In anul 1993, C.I.A. a atras atenţia companiilor americane participante la Expoziţia Internaţională Aeriană de la Paris, că vor constitui obiectul unor acţiuni de spionaj tehnologic din partea serviciilor de spionaj ale Franţei. Ca urmare a acestui fapt, marea corporaţie *"Hughes Aircraft"* s-a retras de la această expoziţie. Spionajul industrial şi tehnologic al Franţei are în obiectiv permanent marile firme americane *"Boeing", "General Dynamic", "Lockheed", "Mc Donneil Douglas", "Martin Marieta"* şi altele.

Ar fi însă un neadevăr strigător la cer dacă am lăsa să se înţeleagă că S.U.A. ar avea doar rolul de "victimă a spionajului" din partea aliaţilor săi. Spionajul economic, ştiinţific, tehnologic şi financiar american împotriva aliaţilor săi este mai agresiv decât al tuturor acestora luaţi la un loc! Atunci când vizează anumite informaţii din domeniile de vârf ale ştiinţei şi tehnicii, spionii americani au în vedere nu numai recrutarea de agenţi, ci cumpărarea cu totul a oamenilor de ştiinţă din ţările aliate şi aducerea lor în S.U.A. Această operaţie practicată de americani poartă numele de *"brain drain"* (scurgerea de inteligenţă – evident către S.U.A.).

în anul 1995, contraspionajul francez a surprins, chiar în timpul unei întâlniri cu un agent, pe un ofiţer al C.I.A. cu acoperire diplomatică la Paris, de la care a preluat informaţii financiare cu caracter secret. Cu acest prilej, un număr de patru "diplomaţi" americani au fost invitaţi să părăsească teritoriul Franţei, sub acuzaţia că au desfăşurat activităţi de spionaj.După încetarea războiului rece, în S.U.A. a luat fiinţă, la iniţiativa fostului director al C.I.A. – Robert Gates, "Agenţia Naţională de Gestionare a Informaţiilor", cu misiunea de a valorifica la scară naţională informaţiile din "bazele de date" ale C.I.A., Agenţia de Informaţii a Apărării şi F.B.I.

Această Agenţie hotărăşte ce informaţii să fie puse la dispoziţia companiilor industriale private, precum şi a centrelor de,cercetări şi laboratoarelor de stat şi universitare.

Spionajul economic al Japoniei, care operează de zeci de ani în toate statele dezvoltate din Occident, îşi are acoperirea în Ministerul Comerţului Exterior şi Industriei – M.I.T.I.

Marea Britanie, prin însuşi guvernul său, care şi-a subordonat nemijlocit serviciile secrete, practică un spionaj economic, ştiinţific şi teHnologic dintre cele mai rafinate şi eficiente, fiind cea mai experimentată în acest domeniu, practicându-l de peste un secol.

Unde se găseşte România faţă de astfel de practici standard? în locul unui "spionaj pentru prosperitate", "minţile luminate" ale intelectualităţii româneşti îşi bat capul cu studierea arhivşlor Securităţii, otrăvind atmosfera în întreaga societate românească, în care coeziunea socială este şi aşa cea mai firavă din Europa...

Trădători şi lepădături au fost cei ce s-au pus în slujba C.I.A., K.G.B., MOSSAD etc. şi nu cei care au colaborat cu organele securităţii României !

Aşa-zisul *"Consiliu Naţional pentru Studierea Arhivelor Securităţii"* operează exact ca un vierme la rădăcina unei plante firave. Cine va mai fi dispus să coopereze cu serviciile secrete ale României, atât pe plan intern, cât şi extern, când se ştie că în această ţară se poate umbla la arhivele secrete? Precedentul creat de acest "consiliu" ne-a descalificat ca stat civilizat, lată de ce România va fi, multe decenii de acum încolo, la periferia civilizaţiei Europei.

Spionajul economic este o condiţie, nu numai a prosperităţii, ci chiar a supravieţuirii. Cine nu spionează piere...

O.N.U.-cel mai mare centru de spionaj!

Este cât se poate de departe de realitate intenţia autorului de a ofensa Organizaţia Naţiunilor Unite, cel mai reprezentativ forum din istoria tuturor timpurilor. Sunt cunoscute rolul şi misiunile nobile pe linia asigurării păcii şi securităţii mondiale pe care le-a avut O.N.U., precum şi importanţa Cartei O.N.U., ca fundament al ordinii politice internaţionale, care ar trebui să se bazeze pe forţa dreptului şi nu pe dreptul forţei, cum s-a întâmplat în cazul războiului pentru Kosovo, din primăvara anului 1999.

Prezentarea O.N.U. ca *"cel mai mare centru mondial de spionaj"* aparţine celor doi experţi americani Normand Polman şi Thomas B.Allen, într-un subcapitol special al cărţii lor "Enciclopedia asupra spionajului", editată în anul 1997. Din datele prezentate de aceştia, se desprinde ideea centrală că, încă de la începuturile fcale, O.N.U. i-a atras pe spionii statelor membre, exact ca un magnet.

în anul 1945, când delegaţiile statelor aliate fondatorare s-au reunit la San Francisco, serviciile de spionaj ale S.U.A. au instalat microfoane şi aparatură de ascultare în toate spaţiile de acces ale membrilor acestor delegaţii, în camerele de hotel, la restaurante etc.

în paralel cu aceste măsuri standard, cercetarea radio-electronică americană intercepta legăturile şi convorbirile dintre delegaţii şi ambasadele acestora de la Washington, precum şi cele cu guvernele statelor participante, concomitent cu eforturile de spargere a cifrurilor şi codurilor folosite, de către serviciile de decriptare americane.

Aceste practici s-au permanentizat şi globalizat, angajând forţe şi tehnologii uriaşe în anii războiului rece. Schimbări de fond în practicile americane şi ale altor puteri cu disponibilităţi în materie nu s-au înregistrat nici după legendarul an 1989.

Fiind construită de trusturi americane, impresionanta clădire a O.N.U. a fost garnisită cu microfoane şi tehnică de înregistrare a convorbirilor, din subsol şi până pe acoperiş.

Despre acţiunile de spionaj desfăşurate de către S.U.A. în cadrul O.N.U., încă din anul 1945, au ieşit la suprafaţă primele documente incriminante abia în anul 1993. Agenţia Naţională de Securitate a S.U.A., un gigant al spionajului radioelectronic şi al spargerii cifrurilor de stat străine, i-a tratat cu aceeaşi monedă, atât pe "inamicii" din Tratatul de la Varşovia, cât şi pe "prietenii" din blocul militar N.A.T.O.

La rândul ei, fosta U.R.S.S. – superputere cu drept de "veto" în Consiliul de Securitate, a ocupat poziţii-cheie, după cele ale S.U.A., în structurile O.N.U. Mai mult chiar, ruşii veneau la O.N.U. cu trei delegaţii – Rusia, Ucraina şi Belarus, în timp ce toate celelalte state, inclusiv S.U.A. aveau dreptul la o singură delegaţie.

în primii ani de după război şi în timpul războiului din Coreea, spionajul rusesc a beneficiat de serviciile diplomatului britanic Donald Maclean, agent recrutat de K.G.B. în anii '30, care avea acces larg la C.I.A., Pentagon şi Departamentul pentru probleme politice speciale din Ministerul de Externe al S.U.A. Acesta a reprezentat Marea Britanie şi la O.N.U.

Prin Donald Maclean, ruşii erau la curent cu situaţia trupelor americane din străinătate, mai ales a celor din Coreea.

Cu toate că nimeni nu recunoaşte acest lucru, imensa majoritate a funcţionarilor permanenţi ai O.N.U. sunt ofiţeri de informaţii Valentin

Gubicev, care a recrutat-o pe Judith Coplan, funcţionară în Ministerul Justiţiei al S.U.A., era "funcţionar" al O.N.U. din partea U.R.S.S.

Diplomaţii O.N.U. din statele lumii a treia au fost şi sunt ţinta presiunilor de recrutare din partea serviciilor de spionaj ale S.U.A., Rusiei, Marii Britanii, Franţei etc. Adunările generale ale O.N.U. au fost şi sunt folosite pentru cultivarea unor agenţi de influenţă, precum şi pentru operaţii speciale de propagandă psihologică.

Agenţia Internaţională pentru Energia Atomică de la Viena, subordonată O.N.U., este folosită, de către cei ce ocupă funcţii în cadrul acesteia, pentru desfăşurarea unor ample operaţii de spionaj în domeniul nuclear. Prin această agenţie, MOSSAD-ul a obţinut date exacte despre reactorul irakian din apropierea Bagdadului, pe care aviaţia israeliană l-a bombardat în anul 1981.

La sediul O.N.U. din New York, C.I.A. a repurtat una dintre cele mai strălucite victorii în "războiul tăcut" purtat cu K.G.B. Este vorba de recrutarea, de către agenţi ai C.I.A. cu acoperire diplomatică în cadrul O.N.U., a "diplomatului" rus Arkadi Sevcenko, ce deţinea înalta funcţie de secretar general adjunct al O.N.U., în aprilie 1974.

Acesta a fost cea mai înaltă oficialitate sovietică ce a lucrat pentru spionajul american în toţi anii războiului rece.

Arkadi Sevcenko a furnizat, timp de 4 ani, informaţii politice şi politico-militare de mare valoare, emanând direct de la Ministerul de Externe şi guvernul U.R.S.S.

La încheierea misiunii sale la O.N.U., Arkadi Sevcenko a refuzat să se întoarcă la Moscova, cerând "azil politic" în S.U.A., care bineînţeles că i-a fost acordat imediat. Soţia şi fiica acestuia au refuzat să-l urmeze, înapoindu-se la Moscova.

Din mai multe surse rezultă că, în "afacerea Sevcenko", a fost vorba de un caz de sex-spionaj, acesta fiind sedus de o frumoasă agentă a C.I.A., cu care s-a şi căsătorit în anul 1978.

De la înfiinţarea O.N.U. şi până în zilele noastre, serviciile de spionaj ale S.U.A. au "convins" mulţi "diplomaţi" din fostele ţări comuniste să colaboreze cu ele sau să rămână în S.U.A. după încheierea misiunii.

Aşa s-a întâmplat şi cu primul ambasador al României în S.U.A. şi la O.N.U., după 1989.

Este vorba de Aurel Dragoş Munteanu, cetăţean român de naţionalitate evreu, ajuns în această înaltă funcţie ajutat de un alt evreu, pe nume Silviu Brucan (adică Brukner), care ne învaţă "democraţie" în fiecare duminică pe canalul PRO-TV.

"Dizidentului" Aurel Dragoş Munteanu, trimis ambasador al României la O.N.U., i-a pus Dumnezeu, sau Moise, mâna în cap, deoarece, în anul

1990, în baza principiului rotaţiei, României i-a venit rândul să ocupe poziţia de preşedinte al Consiliului de Securitate format din 15 state (cinci membri permanenţi, S.U.A.,Rusia, China, Franţa şi Marea Britanie şi zece nepermanenţi). Această poziţie a fost ocupată de Aurel Dragoş Munteanu.

în vara anului 1990, Irakul a ocupat Kuweitul, creind premisele războiului din Golful Persic, în care S.U.A. şi aliaţii săi apropiaţi s-au angajat cu multă ardoare, ivindu-se prilejul de aur de a ocupa cu forţe armate cele mai mari rezerve de petrol ale lumii. La rândul lor, şeicii prinţii arabi kuweitieni erau vital interesaţi într-o intervenţie militară străină pentru izgonirea lui Saddam Hussein din Kuweit. Pentru aceasta, era însă nevoie de o rezoluţie favorabilă a Consiliului de Sècuritate, care să confere Jegitimitate acestei intervenţii. Din surse americane demne de încredere, rezultă că petroliştii kuweitieni, putrezi de bogaţi, au mituit ConsHiul de Securitate cu frumoasa sumă de 500.000.000 de dolari, pentru a fi siguri că aceştia vor vota aşa cum trebuie. Tot ceea ce a urmat este istorie. Dacă suma respectivă a fost împărţită în mod egal între prea-cinstiţii membri ai Consiliului de Securitate, atunci înseamnă că fiecare dintre aceştia, inclusiv domnul preşedinte Aurel Dragoş Munteanu, s-a ales cu frumoasa sumă de 33 milioane dolari şi ceva pe deasupra...

în asemenea condiţii, la încheierea misiunii sale în S.U.A., *"patriotul şi dizidentul"* Aurel Dragoş Munteanu nu era nebun să se întoarcă la Bucureşti şi să-şi cheltuiască sacul de dolari în amărâta de România, care l-a propulsat către acest uriaş câştig venit din cer pe gratis. întrebarea este însă, în numele cui a ajuns Aurel Dragoş Munteanu în fotoliul de preşedinte al Consiliului de Securitate şi cui i se cuveneau de drept aceşti dolari?

N-ar trebui să mă mir şi să pun întrebări, deoarece nu este prima dată când am fost jefuiţi şi înşelaţi de către astfel de "patrioţi"...

Despre veleităţile de centru al spionajului mondial deţinut de către O.N.U., am avut prilejul să mă conving, de două ori, pe baza propriei experienţe. Astfel, în anul 1979 şi în anul 1981, pe fondul creşterii interesului României faşă de rolul forţelor militare ale O.N.U. de menţinere a păcii, în ideea că România ar putea fi invitată să pună la dispoziţia O.N.U. efective militare pentru menţinerea păcii, în diferite zone ale lumii, am fost trimis ✓ să urmez cursurile de vară de la Viena ale Academiei pentru Pace – O.N.U., subordonată Consiliului de Securitate. Zonele de asigurare a păcii, unde se avea în vedere de către O.N.U. trimiterea unor batalioane româneşti, erau Angola şi Namibia, de pe continentul Africa. Am tratat cu imensă responsa-bilitate această misiune, iar arhivele Direcţiei Informaţii Militare a Ministerului Apărării pot confirma această pretenţie. La aceste cursuri nu au fost admişi decât ofiţeri din fosta R.S.F.Jugoslavia şi din România. Atât in anul 1979, cât şi în anul 1981, cursurile s-au desfăşurat pe parcursul lunii iulie.

La câteva zile de la începerea cursurilor deosebit de intense (zilnic între orele 09.00 şi 19.00, cu o pauză la prânz), mi-am dat seama că din cei 120 de "cursanţi", ofiţeri superiori şi diplomaţi cu rang înalt, mai mult de 85% făceau parte din serviciile de informaţii. La cursurile din anul 1979, am stat în cameră cu un "diplomat" din Germania Federală, care anterior îndeplinise misiuni în Elveţia şi în S.U.A., în cadrul O.N.U. Am devenit "buni prieteni", în limitele în care ni le permitea profesia. "Diplomatul" german tocmai lucra la o teză de doctorat cu privire la rolul trupelor

O.NtU. de menţinerea păcii. Am trăit o experienţă extraordinară cu acest german, căruia îi păstrez o amintire de neşters. Analizând retrospectiv relaţiile, discuţiile, schimburile de idei, momentele de relaxare şi divertisment trăite împreună, mi-am dat seama că între ofiţerul român din partea de est a "cortinei de fier" şi "diplomatul" german de la vest de această cortină au existat şi trăiri de sinceră şi omenească prietenie.

Am constatat, însă, o curtenitoare şi atentă atitudine faţă de mine şi faţă de ofiţerii de informaţii din lumea a treia, din partea tuturor ofiţerilor şi diplomaţilor occidentali. Cu prietenul meu german ne-am adresat unul altuia cu numele mic, după o jumătate de oră, iar cu restul ofiţerilor cursanţi după cel mult o zi.

S-au predat lecţii de către cei mai străluciţi generali care au comandat trupe O.N.U. cu misiuni de menţinerea păcii începând din anul 1948 şi până la zi, cum era, spre exemplu comandantul trupelor O.N.U. din Cipru, miniştrii de externe din ţăile occidentale care au furnizat contingente militare pentru trupele O.N.U. de menţinerea păcii, inclusiv secretarul general adjunct al O.N.U. cu problemele de securitate. S-aü desfăşurat aplicaţii practice pe hartă, în care noi, cursanţii, ocupam funcţii politice şi militare, prin tragere la sorţi.

La aplicaţia *"Criza militară din Liban",* prin tragere la sorţi, eu am ocupat, în cadrul negocierilor, nici mai mult nici mai puţin decât funcţia de ambasador al S.U.A. la Beirut, în timp ce un colonel american, A.Ross, prin acelaşi procedeu ocupa funcţia de ambasador al U.R.S.S., tot la Beirut. Trecând pe lângă masa mea de lucru, colonelul A.Ross mi-a şoptit printre dinţi: *"Excelenţă, abia aştept să vii să mă consulţi şi să-ţi spun NIET"...*

Cu prietenul meu german am fost nedespărţit pe toată durata cursurilor din vara anului 1979 şi tot datorită lui am apărut pe postul naţional de televiziune al Austriei.

Discuţii cu fond ideologic nu am avut cu diplomatul german decât într-o singură noapte, în camera noastră comună, evident dotată cu microfoane de ascultare, că doar serviciul de spionaj austriac trebuia să se aleagă şi el cu ceva de pe urma acestor cursuri găzduite în castelul fostului mareşal Laudon al împărătesei Maria Tereza...

Probabil că neamţul meu a luat câteva pahare de coniac *"Milcov"* în plus, din rezerva mea strategică, pentru că mi-a ţinut un discurs de peste o jumătate de oră cu privire la "racilele comunismului". L-am lăsat să-şi desfăşoare programul şi, pentru că nu-mi trecea prin cap să port un duel ideologic cu el, care ar fi putut duce la stricarea urţei prietenii, m-am limitat la următoarea replică: *"Dragă «Z», ar fi stupid din partea mea să încerc a te converti la idei comuniste. Ceea ce pot să-ţi spun, iar tu nu mă poţi contrazice, este faptul* ca *vinovaţi de apariţia ideologiei comuniste şi de diseminarea acesteia în lume, nu suntem noi, cei din est, ci vinovaţii sunt germanii. Karl Marx şi Frederich Engels nu au fost nici româninici ruşi şi nici bulgari, au fost germani. Noi cei din est suportăm consecinţele unei invenţii germane".* Neamţul a rămas descumpănit şi mi-a replicat că ce spun eu este perfect adevărat, dar că ei germanii au dat comunismul la export. Atunci m-am arătat şi mai surprins, spunându-i: *"Şi eu care credeam că Germania exportă doar lucruri de calitate !".* Cu aceasta discuţiile noastre pe teme ideologice s-au încheiat pentru totdeauna.

Am discutat împreună toate problemele politice şi militare din lume, mai puţin probleme ce vizau ţările noastre. Acesta este un alt principiu care stă la baza relaţiilor dintre cei ce activează în universul informaţiilor.

între profesioniştii serviciilor de informaţii există un *"spirit de corp"* care trece peste orice fel de bariere ideologice. Profesioniştii din lumea spionajului, mai ales cei cu acoperire diplomatică, se respectă.şi chiar se ajută unii pe alţii, atunci când nu se pun în joc probleme şi informaţii ce afectează interesele statelor lor.

Din acest "spirit de corp", s-a născut expresia "screatch my back and I will screatch yours*ceea ce în traducere neprelucrată înseamnă* "scarpină-mă pe spate, ca să te scarpin şi eu pe tine"...

Toţi ofiţerii de informaţii din lume ştiu că succesele pe care le repurtează ei sunt însuşite de către cei mari, iar insuccesele li se sparg lor în cap. Ei mai ştiu că atunci când cad, în multe situaţii, "patriile mamă" îi abandonează, aşa cum S.U.A. i-a abandonat pe cei peste 150 de ofiţeri de aviaţie, doborâţi în misiuni de spionaj în spaţiul aerian al fostei lumi comuniste. Puţinilor ofiţeri din cadrul C.I.A. care sunt distinşi cu ordine şi medalii, acestea le sunt înmânate în cadrul unor ceremonii din sediul C.I.A. de la Langley, după care le sunt ridicate şi păstrate în seifuri speciale. în caz că părăsesc C.I.A. sau în caz de deces, medaliile şi ordinele nu se restituie posesorilor sau familiilor acestora.

După încetarea războiului rece, în ciuda tuturor aparenţelor de schimbare, O.N.U. continuă să joace rolul de *"magnet pentru spionii din întreaga lume",* după cum au apreciat analiştii americani citaţi anterior.

Despre spionii de profesie, adică ofiţerii de informaţii ai statelor lumii, aş fi tentat să afirm că sunt patrioţi, dacă nu aş fi citit definiţia unui sociolog american, potrivit căreia *"patriotismul este ultimul loc de refugiu al celor mai mari escroci".* Ca atare îi voi denumi pur şi simplu profesionişti care îşi fac datoria...

Capitolul X

INFORMAŢIILE – REVOLUŢIE ÎN EVOLUŢIE

» 9 »

Salvarea niaţională – informaţii şi sacrificii

O naţiune care îşi bazează securitatea naţională pe coaliţii militare, pe bunăvoinţa unor centre de_putej^jträine arepuţine şanse de supravieţuire, putând deveni oricând un pion şacrificabil pe marea tablă de şah a lumii.

Libertatea şi dreptul lajyjaţă se asigură cu sacrificii. O naţiune, indiferent de mărimea ei, trebuie să fie gataşă sebatăatunci când interesele sale yitale s|jpţ pţişg în cumpănă* Hotărârea Serbiei, de a accepta o confruntare militară cu S.U.A. şi N.A.T.O., în primăvara^ânului 1999, strategia politică şi militară aplicată de şârtţ în„ace3Lrăz;boi fantastic dejnegai în ceea ce priveşte raportul de forţ^gare^în.final, le-a dat câştig de cauză, va rămâne un model pentru toate statele mici şi mijlocii, vreme îndelungată. /

Statele naţionale, fie că sunt sau nu cuprinse într-o alianţă militară, bazându-se pe serviciile proprii de informaţii, adică pe metode, procedee şi surse specifice activităţilor de spionaj, în procesul de elaborare a politicii lor în plan militar şi doctrinar, încearcă să răspundă la următoarele probleme:

• Cine ar fi inamicul probabil într-un eventual război, cine i-ar putea fi aliat acestui inamic, ce state ar fi neutre, cu cine s-ar putea alia?

• Care sunt obiectivele politico-militare ale statului în cauză şi ce strategie ar trebui adoptată pentru atingerea lor?

• Ce forţe şi mijloace militare sunt necesare pentru atingerea scopurilor războiului şi cum vor trebui pregătite aceste forţe pentru un viitor război?

• Natura viitorului război. Care ar putea fi situaţiile de criză de natură să ducă la izbucnirea unui război?

• Prin ce se va caracteriza situaţia iniţială a războiului?

• Ce mijloace de purtare a războiului ar trebui dezvoltate?

• Cum trebuie pregătită economia pentru război şi cum să se asigure baza logistică a acesteia.

La aceste sarcini fundamentale în domeniul securităţii statului la nivel strategic, trebuie adăugate şi nevoirecuhoaşterNfenomenulu la scară globală, ţinând cont că ne găsinrTîntr-o etapă istorică a unei noi revoluţii în domeniul mijitor.Revoluţia Jn^domeniul militar este rezultatul generat de introduce^ număr semnificativ de sisfeme de_arman]ent^(cu sunt cele de cercetare şi lovire de înaltă precizie), combinat cu idei novatoare privitor la purtarea acţiunilor militare şi adoptarea unor structuri organizatorice, care, luate la un loc, conduc la schimbări fundamentale în caracterul şi desfăşurarea conflictelor militare.

în concluzie, pentru ca o revoluţie în domeniul militar să aibă loc, vor trebui să se îmbine cele trei dimensiuni fundamentale:

– tehnologiile ultra-avansate;

– concepţiile noi de ducere a luptei armate;

– structurile organizatorice adecvate.

Toate acestea ridică sarcini enorme în faţa spionajului militar. Cei care le ignoră o fac pe riscul propriei lor existenţe.

Mi-arfi foarte greu să precizez unde se găseşte România vis-a-vis de toată această problematică.

Coborând ştacheta nevoilor de informaţii de la nivelul strategic, la cel operativ şi tactic, nevoile de informaţii militare, în expresia lor cea mai succintă, se referă la:

• Cine sunt comandanţii eşaloanelor inamice?

• Cu ce fel de soldaţi sunt încadrate unităţile şi marile unităţi ale inamicului?:

– sunt soldaţi de profesie angajaţi pe bază de contract?

– sunt soldaţi recrutaţi pe baza serviciului militar obligatoriu?

– ce vechime în serviciu au militarii recrutaţi?

• Care este starea fizică şi morală a trupelor?

– sunt ei soldaţi sănătoşi, căliţi şi devotaţi?

• Care este tăria inamicului? Ce efective are? Câte unităţi şi mari unităţi pe categorii de forţe ale armatei (trupe terestre, forţe aeriene şi forţe maritime) şi pe arme-tancuri, artilerie etc.?

• Ce armament modern (ărme nucleare, chimice, bacteriologice, de înaltă precizie) are inamicul în dotare şi gradul de mobilitate al acestuia?

• Unde se află armamentul (zona, raionul, poziţia) şi unde sunt dispuse toate elementele dispozitivului său?

• Este inamicul dispus în poziţii fortificate şi care este natura lucrărilor?

• Unde a fost inamicul anterior, caracterul mişcărilor sale şi ce ar putea face în continuare?

• Dacă se deplasează, care este direcţia, scopul final al deplasării şi posibilităţile în timp şi spaţiu ale inamicului?

• Cum ar reacţiona inamicul în diferite situaţii ale acţiunilor de luptă?

• Care sunt posibilităţile în timp şi spaţiu ale inamicului de a contracara acţiunile noastre, cu argumente pentru fiecare situaţie în parte.

Enumerarea,chiar şi succintă, a sarcinilor serviciilor militare de spionaj ajută la înţelegerea faptului că îndeplinirea acestora cere întreprinderea de acţiuni, cheltuirea de resurse, angajarea de forţe umane calificate, existenţa unor instituţii specializate. Toate acestea vizează în ultimă analiză obţinerea de informaţii. Pentru a le obţine este nevoie de surse corespunzătoare.

Sursele publice şi... minciunile diplomatice

Institutul Diplomatic al Universităţii Georgetown din Washington, într-un studiu elaborat în anul 1992, apreciază că 90% din informaţiile de care au nevoie guvernele pentru a lua decizii corecte pot fi obţinute din surse publice. Prin surse publice, înţelegem totalitatea izvoarelor de informaţii militare, politice, economice şi tehnologice existente într-o ţară, accesibile marelui public, fără nici un fel de restricţii legale. Pur şi simplu, acestea constau din cărţi, studii, buletine periodice, anuare statistice, albume specializate pe diferite domenii, reviste profesionale de specialitate, ziare, emisiunile posturilor de radio şi de televiziune, reţeaua Internet, materialele de reclamă comercială, etc. care potfi cumpărate de pe piaţă.

Volumul şi calitatea informaţiilor din sursele publice diferă de la o ţară la alta. Cele mai valoroase şi mai bogate surse publice din lume se găsesc în ţările cele mai dezvoltate ale lumii, în frunte cu S.U.A., care este un adevărat *"paradis al spionilor".*

Un fizician cu o pregătire temeinică poate obţine, din sursele publice existente în S.U.A., toată documentaţia ştiinţifică şi tehnică în măsură să-l ajute să producă bomba atomică, dacă dispune de instalaţiile industriale adecvate sau o bombă atomică artizanală, dacă nu dispune de o asemenea instalaţie.

Tehnica de aviaţie militară şi tehnica spaţială ruseşti au fost realizate şi cu unele inspiraţii din sursele publice americane şi invers. Buletinul săptămânal *"Aviaţia şi Tehnologia Spaţială*", care apare în S.U.A., este tradus, cu o maşină electronică specială, chiar la bordul avioanelor ruseşti care fac cursa Moscova-New York şi retur.

Volumul, valoarea şi regimul juridic al circulaţiei informaţiilor în lumea dezvoltată occidentală sunt extrem de largi şi permisibile,, stând la baza a ceea ce numim *"societatea deschisă".* Libera circulaţie a informaţiilor purtătoare de valori, ca surse de inovaţie şi creativitate, a contribuit imens la dezvoltarea civilizaţiei şi abundenţei materiale din aria euro-atlantică. Pe de altă parte, secretismul excesiv, încătuşarea circulaţiei informaţiilor generatoare de progres în fostele state socialiste, în frunte cu U.R.S.S., au constituit una din cauzele care au condus la colapsul sistemului social-economic din aceste state.

Târgurile şi expoziţiile naţionale şi internaţionale de armament şi tehnologii militare cu scopuri de comercializare, constituie excelente surse publice, legale, de culegere de informaţii, intens exploatate de spionii de profesie.

Pentru ofiţerii de informaţii cu acoperire diplomatică, sursele publice includ şi vizitele şi turneele de informare organizate de către autorităţile statului de acreditare, conferinţele, simpozioanele şi seminariile cu tematici speciale.

Un simplu abonament la buletinul săptămânal *"Jane's Defence Weekly*editat de *"Jane's Information Group*", cea mai mare agenţie de informaţii militare particulară din lume, te va ţine la curent cu tot ce este nou în cercetarea, proiectarea, producţia şi comercializarea tehnicii şi armamentului din toate statele lumii. De la acelaşi grup, pot fi comandate celebrele volume cu absolut toate categoriile şi sistemele de tehnică şi de arme, electronice şi de comunicaţii, toată gama de muniţii, de la cartuşul de pistolet la rachetele intercontinentale etc.

Mergând însă pe axa Vest-Est, de la Wasghinton la Varşovia şi apoi la Moscova şi Beijing, sursele publice devin tot mai sărace şi mai restrictive.

Pe axa Nord-Sud situaţia este şi mai dezastruoasă. Pentru informaţiile militare găsite din abundenţă în S.U.A., Marea Britanie, Franţa, va trebui să foloseşti agenţi plătiţi, să desfăşori acţiuni ilegale de spionaj şi să-ţi rişti capul, dacă este vorba de ţări ca Federaţia Rusă, Grecia, Turcia, Iran, Afganistan, China. în fiecare ţară, valoarea şi volumul surselor publice diferă. Personal, nu-i invidiez pe profesioniştii serviciilor străine de informaţii care sunt obligaţi să apeleze la sursele publice din România. Sărăcia lucie în plan economic generează aceeaşi sărăcie lucie şi în domeniul informaţiilor din surse publice.

Cele prezentate mai sus nu trebuie să ducă la concluzia că în S.U.A. şi celelalte state occidentale dezvoltate nu ar exista secrete sau legi care să protejeze secretele de stat şi ale agenţilor particulari. încălcarea acestor legi atrage sancţiuni aspre, inclusiv pentru oamenii de presă, care, în România, se cred a fi deasupra oricăror legi.

în statele membre în N.A.T.O., sistemul clasificării documentelor includé: documente confidenţiale, cu un grad de acces mai larg, documente secrete, care restrâng aria de acces, documente strict-secrete, la care au acces numai şefii instituţiilor statului şi documente strict-secrete de importanţă deosebită, la care au acces şeful statului, şeful guvernului şi un număr foarte limitat de miniştri şi demnitari direct interesaţi.

în toate statele membre în N.A.T.O., există organe de cenzură militară şi de securitate. în Marea Britanie există sistemul numit *"D.-NOTES*", care constă în circularele săptămânale trimise tuturor directorilor de ziare, de către şeful Serviciului Secret de Securitate (M.I.-5) cu problemele care, în interesul securităţii statului, nu trebuie abordate în presă.

Democraţia şi liberul acces la informaţii nu au absolut nimic în comun cu debandada şi iresponsabilitatea existente în aria Balcanică şi Europa de Est.

Din prezentările de mai sus, rezultă că serviciilor de informaţii le-ar reveni obţinerea doar a 10% din informaţii apelând la sursele acoperite, la surse ilegale, adică la spionajul propriu-zis.

Abordarea acestor surse înseamnă asumarea de riscuri, incumbă posibilităţi de căderi, înrăutăţirea relaţiilor dintre state, iar în timp de război se plăteşte cu viaţa. Abordarea surselor ilegale de informaţii, care vizează ajungerea la documentele secrete, strict-secrete şi de importanţă deosebită ale unui stat, este posibilă numai de

către oameni de excepţie, profesionişti de înaltă clasă, posesori ai artei spionajului în accepţiunea cea mai înaltă a conceptului.

Deşi puţine din punct de vedere statistic, informaţiile obţinute din surse ilegale au şi cea mai mare valoare, de multe ori ţinând chiar de supravieţuirea şi existenţa unui stat.

Nu este un secret că imensa majoritate a oarpenilor care se mişcă în universul informaţiilor trăiesc toată viaţa lor pe seama surselor publice.

Condiţia fundamentală a exploatării cu succes a surselor acoperite de informaţii, a surselor ilegale, este păstrarea unui secret total, desăvârşit permanent. Cei care pretind "transparenţă" în activitatea serviciilor de informaţii, aşa cum se întâmplă în România post-socialistă, sunt fie puşi în slujba unor interese străine, fie de-a dreptul lunateci ! A pretinde "transparenţă" unor servicii secrete, fie cele ale poliţiei, ale jandarmeriei, de securitate internă, de spionaj şi contraspionaj este sinonim cu a le pretinde să se sinucidă. Dar grădina Domnului este mare...

Legea fundamentală care stă la baza folosirii surselor ilegale este aceea ca adversarul să nu ştie, să nu nutrească nici cea mai mică bănuială că i-au fost sustrase informaţii secrete. Aceasta este şi raţiunea pentru care există şi se practică spionajul. Dacă adversarul a aflat că i s-a sustras un secret de importanţă deosebită (cum ar fi un plan de operaţii militare), va lua imediat măsuri de contracarare şi va efectua schimbări de fond în secretul pierdut.

De peste un deceniu, agenţii diplomatici proveniţi de la C.I.A. depun mari eforturi pentru a determina serviciile de informaţii din fostele state membre în Tratatul de ia Varşovia să renunţe la sursele acoperite de informaţii de pe teritoriul S.U.A. şi să se limiteze exclusiv la sursele publice, adică la sursele deschise. Este foarte adevărat că sursele publice din S.U.A. sunt extraordinar de bogate în informaţii şi personal recomand să fie exploatate cu maximum de intensitate, dar atrag atenţia că, din aceste surse, guvernanţii României nu vor afla în vecii vecilor care sunt adevăratele intenţii, scopurile ascunse, scopurile nedeclarate ale S.U.A. faţă de România. De mii de ani, declaraţiile oficiale ale împăraţilor, regilor, preşedinţilor şi şefilor de guverne nu au corespuns şi nu vor corespunde cu scopurile reale urmărite. Dacă declaraţiile oficiale ale statelor ar exprima în toate situaţiile realitatea, atunci nici nu ar mai fi nevoie de serviciile de spionaj...

Declaraţiile oficiale şi diplomaţia fac parte din arta politică a îmbrobodirii. în declaraţiile oficiale cred doar cei naivi şi, eventual, "presa democratică" din România.

Ministrul Propagandei celui de-al treilea Reich, dr. Goebbels, îşi baza întregul program al acţiunilor sale de influenţare psihologică pe următorul principiu: *"Cu cât minciuna este mai mare şi mai des repetată, cu atât poporul o va crede mai uşor*". Propaganda psihologică postbelică americană a preluat multe din metodele şi principiile acestui mare maestru al propagandei negre.

Profesioniştii serviciilor de spionaj ştiu că, de mii de ani, în politică statelor şi în diplomaţie, de regulă, vorbele nu au nici o legătură cu acţiunea. Vorbele sunt vorbe, iar acţiunile (cele subterane) sunt acţiuni. Vorbele frumoase se folosesc pentru a ascunde faptele urâte. Diplomaţia sinceră nu este posibilă, aşa cum nu sunt posibile apa uscată şi fierul de lemn. Sper ca viitoarele generaţii de oameni politici şi cei care

vor lucra sub stindardul serviciilor de informaţii ale României să înţeleagă aceste adevăruri fundamentale.

Pe de altă parte, "consilierii" C.I.A., în cooperare cu cei britanici din M.I.-6, depun eforturi pentru a orienta eforturile serviciilor de informaţii din statele Europei Centrale, inclusiv din România, exclusiv către spaţiul Federaţiei Ruse. Aşa au procedat şi ruşii cu serviciile de informaţii ale fostelor state satelite, orientându-le exclusiv către N.A.T.O., mai puţin pe cele din România, care au ieşit de sub controlul sovietic în anul 1964. Aflându-mă în misiune la Londra, reţin şi astăzi ordinul foarte categoric pe care l-am primit după "Declaraţia politică din aprilie 1964", *"de a întrerupe orice forme de cooperare sau consultare cu reprezentanţii diplomatici ai U.R.S.S., precum şi ai celorlalte state membre în Tratatul de la Varşovia".* Autorităţile britanice au luat cunoştinţă de acest ordin, evident, pe căi neoficiale şi, drept urmare, diplomaţilor Ambasadei României la Londra le-au fost anulate restricţiile de deplasare pe teritoriul Marii Britanii. România intra în regimul de liberă circulaţie, exact ca cel aplicat statelor membre în N.A.T.O. "Forţele democratice" din România contemporană nu-şi mai amintesc astfel de "amănunte"...

După natura lor, sursele acoperite se împart, în mod convenţional, în surse umane (*human intelligence)* şi o multitudine de surse speciale tehnice, definite în funcţie de scopurile urmărite şi aparatura utilizată.

Sursele umane şi arta recrutării

în ^jjyitgtggde^pional nu există limite, nu există reguli de comportarpent çonyçn ite. între_ siaW pentru că nimejoLuu le-ar respecta, nu există "destul". Atunci când ajunge la un secret de stat saumilitar, spionul de profesie îl ia pur şi simplu.

Omul este cel mai valoros purtător de informaţii,

Dacă nu ştii ce gândesc oamenii politici care influenţează cureuMstorîe L^^gtjjjs^ a_Li ri M_ .şti i_în JToa I i tat e ni m i ôT La

gândurile oamenilor nu pot pătrunde decât alţi oameni. Cu nici un satelit, indiferent cât de sofisticat ar fi, nu vei afla niciodată ce gândesc şi ce intenţii ascunse au liderii politici de la Washington sau Moscova, Londra sau Berlin, Sofia sau Budapesta, că sunt mai aproape de noi.

Sursele umane de informaţii mai poartă şi numele de surse de agentură. Neglijarea surseloF umane dei informaţii prin agenţi recrutaţi, aflaţiîncentrele vitale de decizie ale adversarului, duce în final la eşecuri, atât în politică.îneconQmle.în comerţ, înfinanţe, în cercej^rea^ştn_n^if[că, cât mai ales în război.

Cu sateliţii şi staţiile radar, cu avioanele "invizibile" şi fără pilot, cu toţi sensorii din lume, cu submarinele şi aparatura de interceptare a comunicaţiilor, nu se va ajunge să se păjruodă niciodată în cprrştiinţa umană, să se afle ce gândesc^[ce hotărăsc/factorii de decizie.

Sursele umane se ridlcä la rangül de activitate de spionaj atunci când de la acestea se obţin informaţii cu caracter secret, apărate prin legeTTjtiîe gărţij adverse.

Sursele umane pot fi imaginate ca o piramidă^^tOJ^xatăjn ordinea importanţei lor, astfel:

• agenţii de informaţii, recrutaţi după criteriile tratate anterior;

• transfugii şi trădătorii, foarte numeroşi în epoca războiului rece, precum şi în situaţiile de crize politico-militare, cum au fost războaiele din Balcani, în ultimul deceniu al secolului XX;

• opoziţia politică, exilaţii, guvernele fantomă;

• informatorii ocazionali secreţi;

• prizonierii de război şi populaţia aflată sub ocupaţie;

• contactele de afaceri;

• refugiaţii;

• călătoriile ocazionale.

În timp de război, toate statele lumii folosesc intens, ca surfeă de informaţii, prizonierii de război, utilizând toate metodele imaginabile, inclusiv tortura şi substanţele.chimice. Aceasta pentru motivul că informaţiile obţinute de la prizonieri pot avea efecte imediate asuprarezultatelor acţiunilor de luptă: să învingi sau să fii învins. în timp de război,. nimeni nu-si mai bate caoul cu orevaderileXonvenţiei de là Haga^ care interzice aœstJuaiu^

Identificarea şi recrutarea de agentjjcere foarte mult timp şi presupune o adevărată artă în materie.

~Dupa identificare şi recrutare, lucrurile sunt departe de a se simplifica. Cea mai sensibilă şi mai periculoasă parte a lucrului^uggenţii o constituie legăturile, modul de comunicare cu aceştia. De multe~ori, în situaţiile de criză sau război, agenţii sunt puşi în situaţia de a furniza informaţii în timp real, ceea ce este extrem de periculos.

Sursele umane au o mare cuprindere, putând aœperi toate domeniile de interes pentru serviciite de spionai. Acestea au o mare sensibifitate la orice schimbări, sunt flexibile şi manevrabile. CLculme a spionajului o constituie penetrarea cu agenţi a serviciilor dejnf^maţiijdverse.

Sursele umane sunt singurele care dau rezultate mari în spionajul tehnologic şi ştiinţific, aşa cum s-a demonstrat în cazul spionajului atomic.

Direcţia pentru Ştiinţă şi Tehnologie din cadrul C.I.A. pune un foarte mare accent pe factorul uman, mergând de la recrutare, până la cumpărarea la preţuri mari a savanţilor şi cercetătorilor valoroşi din orice ţară a lumii, indiferent dacă este aliata sau adversară.

Ofiţerii de informaţii cu apoperire diplomatică, pe lângă preocupările de a identifica şi recruta agenţi desfăşoară ei înşişj acţiugi de culegere continuă de informaţii.

Metodele fundamentale folosite sunt obşervarea$_T$ ascultarea şi investigaţiile, toaFe completate cu ajutorul mijloacelor tehnice de agentură^

Observarea ca sursă de informaţii este tot atât de veche ca şi specia umană. Pentru a-şi mări raza de observare omul s-a urcat pe o movilă, pe un deal, pe un vârf de munte, într-un copac, o turlă, pe catarg. Apoi a inventat balonul şi a urcat şi mai sus, luând cu el şi aparatul de fotografiat, apoi avionul, satelitul de observare cu transmiterea de imagini, iar mai recent, navetele spaţiale şi staţiile orbitale.

Adevărul este că toată lumea priveşte dar numai spionii văd.

Ascultarea se face prin simţul auzului, dar şicu tehniçTspecialède interceptare si înregistrare a convorbirilor, începândlfe la microfoanele implantate în toate locurile

imaginabile şi inimaginabile, pânăTa siteliţii specializaţi în interceptarea comunicaţiilor radio şi a telefoanelor.

Absolut tot ceea ce se emite în êteF poaT^TMnterceptat şi ascultat. De aici, rezultă aprecierea că ^ao^ofiţeri deTnfdrmaţii care au misiunea de a conduce agenţi, dacă vor ca aceştia să nu cadă, .să fugă de spectrul electromagnetic, precum drafiüLde tămâie. Folosirea telefoanelor digitale, a staţiilor radio-mobile, a telefoanelor cu fir, inclusiv cu fibră optică, a reţelelor Internet, a cărţilor de crejditJDj^laţiile cu agenţii, înseamnă condamnarea acestora la moarte sau la puşcărie. Trajnice sunt doar sistemele^lasice dejegături indirecte, care sejnvaţă în şcolile de specialitate.

Investigaţia este la fel de veche ca şi observarea. Combinate cu baniffemei şi băutură, metodèlejclasice de culegere de informaţii fac adevărate ravagii când sunt utilizate de spioni profesjonişti.

Dumnezeu a dat spionilor computerul !

Cea mai importantă sursă tehnică de informaţii o constituie cercetarea radioelectronică (Signal Intelligence sau "SIGN1T"). Aceasta a devenit cea mai prolifică sursă de informaţii a secoMuiXX.

Interceptarea mesajelor transmise prin liniile telegrafice a început încă din adoua jumătate cTsecolului al XlX-lea. tn războiul civil din S.U.A. (1861-1865), adversarii şi-au interceptat fizic reciproc liniile telegrafice militare. în primul război mondial, interceptarea circuitelor telefonice a fost larg răspândită.

în anii '50, americanii au construit celebrul tunel de la Berlin, până sub centrul de transmisiuni al Comandamentului forţelor armate sovietice din R.D.Germană, de unde au interceptat mii de circuite, colectând o cantitate imensă de mesaje şi informaţii.

în ultimii ani, americanii au recunoscut că au interceptat şi cablurile submarine existente în lungul coastelor Federaţiei Ruse.

Introducerea aparaturii radio \la marină, trupele terestre şi ^Iteriorîn aviaţie şi apariţia spectruliii electromagnetic în spaţiu au condus la amplificarea extraordinară a cercetării radioelectronice.

Odată cu aceasta, sV dezvoltat şf activitatea de^spargere a codurila apariţia unor organe specializate, precum Agenţia Naţională de Securitate din S.U.A., unde sunt utilizate cele mai performante calculatoare din lume. De altfel, calculatoru|sau computerul a fost creat de către spionii britanici, în frunte cu matematicFanuf AjenJTuring, în contextui eforturilor acestora de a spargec^lurile Ş^^ril^g^nTiane în anii celui de^aldoilea război mondial,. lucru ceT^a reuşit. Se afirmă că Dumnezeu a dat spionilor computerul. Considerat dregtcea mai înaltă culme a realizării minţii omeneşti în domeniul tehnic, computerul îl avantajează pe spioni. Trecerea bazelor de informaţii din toate instituţiile-cheie, inclusiv cele militare, ale statelor dezvoltate ale lumii de la sistemul clasic pe computere este o adevărată mană cerească pentru agenţii de spionaj plasaţi în aceste instituţii. O

documentaţie secretă de 500 pagini poate fi trecută pe o dischetă în mai puţin de trei minute, iar discheta poate fi scoasă dinmsjitujie fără a lăsa urme. Sistemele de securizare aplicate computerelorjggt reduce riscurilède pafmnderêlâ"bàzele de informaţii, dar eliminarea completă a acesteia eite practic imposibilă.

Războiul rece a ridicat cercetarea radioelectronică pe culmi inimaginabile.

S.U.A. şi aliaţii săi au înconjurat fosta lume comunistă cu puternice staţii şi centre de monitorizare radioelectronice.

Cercetarea radioelectronică are două su b-di vizi uni:

• "COMINÎ" *(Comunication Intelligence),* ceea ce sê traduce prin interceptarea mijloacërôfde comunicaţii (mai ales prin radio);

• "ELINT" (*Electronic Intelligence*), adică interceptarea celorlalte mijloace care emiffără a fi pirfl^ reţelelor de comunicaţii; cum sunt staţiile radar, de hidrolocaţie etc.

Nervul central al"COMINŢ" este efortul de spargere a cifrurilor. în acest plan, se "derulează într-o tăcere totală, , un război cumplit între criptografi, care sunt realizatorii cifrurilor şi codurilor, şi decriptori, adică spărgătorii de cifruri. Acest război este ţinut în cel mai desăvârşit secret. Un stat căruia i s-a spart cifrul este complet descoperit şi foarte vulnerabil. » Cercetarea radioelectronică se face de la mari distanţe, din Cosmos, din aer$_r$ de pe uscat şi de pe mare şi nu presupune încălcarea spaţiului aerian, terestru sau naval ale adversarului nefiind nici văzută şi nici simţită.

De ojumătate de *secol* Agenţia Naţională de Securitate a S.U.A. interceptează comunicaţiile tuturor statelor lumii, atât ale celor aliate, cât şi ale celor considerate adversare. Mii de analişti, matematicieni, informaticien\, sociologi, lingvişti, economişti şi istorici sunt angajaţi în procese de analiză şi decriptare a cifrurilor de stat.

Prin interceptarea traficului radio, chiar şi fără spargerea codurilor şi cifrurilor, se pot obţine informaţii deosebiţ de valoroase şi se pot trage concluzii cu privire la:

• echipamentul tehnic utilizat;

• determinarea caracteristicilor tehnico-tactice ale emiţătoarelor şi chiar reproducerea acestora;

• determinarea poziţiei în spaţiu a ţintelor şi obiectivelor ce urmează a fi lovite;

• determinarea compunerii forţelor şi a dispunerii lor în teren;

• ordinea de bătaie şi manevra de forţe şi mijloace;

Tabelul general al surselor de informaţii utilizate în spionajul modern, altele decât sursele publice, se prezintă astfel:

• HUMINT*(Human* Intelligence)-surse umane;

• SIGINT *(Signal* Intelligence) – cu cele două subramuri:

• COMINT *(Comunication* Intelligence) – cercetarea radio;

• ELINT *(Electronic* Intelligence) – cercetarea electronică;

• SATINT *(Satelite* Intelligence)-cercetarea prin sateliţi;

• PHOTINT *(Photografic* Intelligence) – cercetarea foto cu toate mijloacele posibile;

• NUCLINT *(Nuclear* Intelligence) – detectarea exploziilor nucleare prin seisme şi radiaţii;

• INFRAREDINT *(Infrared* Intelligence) – cercetarea pe baza radiaţiilor infraroşii a lansării rachetelor intercontinentale;

• ACOUSTINT *(Acoustic* Intelligence) – cercetarea pentru detec-tarea submarinelor nucleare purtătoare de rachete intercontinentale.

Este absolut necesar de reţinut că toate aceste surse pot fi distorsionate prin dezinformare, prin mascare, falsificare, codificare etc. La orice măsură, există şi o contramăsură. La acţiunile radioelectronice, se răspunde cu măsuri contra radioelectronice (de bruiaj, etc.).

Istoria a demonstrat că, din toate sursele utilizate, sursele umane, "HUMINT", sunt cele mai valoroase.

Sursele tehnice de cercetare strategică SATINT, SIGINT, PHOTINT, COMINT etc., pe care C.I.A. a pus atâta accent în cei 45 ani de război rece, au pierdut competiţia cu sursele clasice de informare, adică cu HUMINT.

La începutul secolului XXI, atât C.I.A., cât şi celelalte servicii de informaţii din ţările dezvoltate se întorc spre clasicism, spre metodele, procedeele şi forţele spionajului clasic, axate pe om, pe agent, rezidenţi şi reţele.

Analiza şi sinteza informaţiilor – totul sau nimic I

Analiştii şi serviciile de informaţii trebuie să se afle "în aceeaşi tranşee" cu factorii de decizie politică.

Serviciile de informaţii dintr-o societate modernă, dezvoltată,.sunt parte integrantă a sistemului de guvernare peca~ren desei^esc..JRelatiile^ acestea sunt un amestec de intimitate şhdistanţă. Intimitate la nivelul "creierului de decizje" şi dTsTănţa^faţă de procesul propriu-zis de luare a deciziei.

floarea servjcjilor de informaşi eşje dată de măsurajn care acestea desen/esc YrTmod eficient pe consumatorii de informaţii la nivejm^ sejauàecizijlepol ^ :

– Preşedinte – Parlament;

– Primul ministru;

– Consiliul Suprem de Apărare a Ţării;

– miniştrii;

– şefii militari de la eşaloanele înalte.

Aceste eşaloane pretind din partea serviciilor de informaţii aprecieri şi concluzii superior analizate şi uşor de utilizat.

Smipla informare, fără analiză şi estimare, fără elementele de previziune este lipsită de utilitaţgjgentru factorii superiori de decizie.

Estimările fa nivel naţional ocupă un loc de o importanţă excepţională în procesul de analiză a informaţiilor. Aceste estimări nu pot fiprodusul unei singure instituţii. LsTelaborarea acestora trebuie să participe toate organismele implicate în activităţi de informaţii, precum şi cei care răspund de securitatea naţională.

In Romania, aşa ceva nu a existat niciodată şi nu exişţă Qjjci în prezent, fapt pehFru^cargî societatea românească a fost şi este defazată în raport cu mersul istoriei.

Estimările constituie prezentarea într-un mod extrem de atent şi elabogt^^r^lemgjor cu privire la probabilitatea prodi^enijjnor fenomene ejve^ijTie^

Estimările naţionale suntjjocumente speciale, de profunzime, care prezintă situaţiile ce s-ar putea produce în viitor, de mare importanţă ggntru securitatea naţională şi' politica externă a statului.

Asemenea extimări naţionale se elaborează permanent în statele dezvoltate-S.U.A., Japonia, Marea Britanie, Germania, Franţa dar nu au existat şi în practica statelor din fosta lume socialistă, în frunte cu U.R.S.S. în acea lume care s-a şi prăbuşit, dorinţa era luată drept realitate, iar locul estimărilor era luat de propaganda de partid.

Estimările sunt necesare pentru situaţii greu de anticipat, pentru acele evoluţii în legătură cu care nu există răspunsuri clare. Atunci când totul este limpede, nu este

nevoie de estimări. Nimeni nu pune întrebări simple, uşoare. Ojşstimare încearcă să reducă mdrja inevitabilă de incertitudine la minimum, prin elaborarea de calcule cât mai apropiate de evol^jgj/ijtoare probabile.

Elaborarea unor estimări este o activitate complexă, deosebit de dificilă, bazată pe calcule bine fondate, pe raţionamente logice, puse în evidenţă cu maximum de obiectivitate, cât mai relevante pentru factorul de decizie.

Este o adevărată catastrofă şă crezi că ceea ceju jnu ştii nu există, şl ceea ce tu nu poţi sälfaci, nici alţii nu pot I

De ani de zile, România se dă în spectacol în legătură cu *"dorinţa fermă a tuturor românilor, de aderare la N.A.T.O."* Nimeni nu a elaborat însă şi o estimare în legătură cu şansele României de a-şi atinge acest obiectiv. Totul se rezumă la o propagandă facilă de suprafaţă...

Nu îmi propun să elaborez o astfel de estimare dar, încă din capul locului, consider că şansele României de a adera la N.A.T.O. depind de o întrebare fundamentală ce se pune, acum, la începutul secolului XXI, şi anume: "Ce este mai important pentru Europa Occidentala, adică pentru Uniunea Europeană? O alianţă militară cu Statele Unite ale Americii împotriva Federaţiei Ruse, care s-ar putea finaliza chiar printr-un război, sau o largă şi profundă cooperare cu Rusia, care să-i permită Uniunii Europene accesul pe piaţa rusească, la imensele sale resurse de materii prime?"...

Dacă Uniunea Europeană va opta pentru prima variantă, şansele României de aderare la N.A.T.O. sunt mari. în situaţia că va opta pentru cea de-a doua variantă, atunci, atât şansele N.A.T.O. de a se mai extinde spre est, cât şi şansele României de aderare la această alianţă sunt foarte reduse.

Europa nu va putea avea şi una şi pe cealaltă. N.A.T.O. este o alianţă militară anti-rusească şi aşa va rămâne până în ultimul ceas al existenţei sale. Până în prezent, există indicii că Uniunea Europeană va opta pentru cea de-a doua variantă, adică o amplă cooperare şi într-un viitor mai îndepărtat, chiar o integrare europeană a Rusiei.

Analizele şi estimările sunt mult mai dificile decât acţiunile de culegere de informaţii, iar analiştii de mare clasă, capabili să discearnă viitorul şi sensurile istoriei, sunt extrem de rari. Şi mai rară este simbioza dintre omul politic de marcă şi analistul politic de marcă.

Ionel I.C.Brătianu – un model prea îndepărtat...

în tot cursul şecpiuluL)0(, România a avut un singur om pojitic cu înalte calităţi de analist, care a fost capabij să estimeze cursul real ai istoriei şi să vajorifice în interesul naţiunii române oporţunităţile create în cursul primului război mondial. Acesta a fost Ionel I.Ç^Bratianu, liderul Partidului Naţional Liberal.

Genial analist politic, Ionel I.C.Brătianu s-a dovedit a fi un prim-ministru apropiat de modelul britanic al lordului Palmerston, înţelegând că *"România nu are nici prietenii eterne şi nici duşmănii eterne, ci doar interese eterne".* Slujind în exclusivitate interesele României şi nefiind preocupat de propria^ imagine în strâinatatë^^jjr^ căţiva"arn, Ionel

I.C.Bratianu a încălcat trei mari tratate internaţionale, pentru ca aşa (^cereau interesele vitaleale României, ÛsffëT:

«încalcă Tratatul din 1883," semnat de regeleFCarol I cu Imperiul Austro-Ungar, în baza căruia România^ar fi trebuit să intre în primul război mondial alături de Puterile Centrale (Germania – Austro-Ungaria) şi, la 17 august 1916, semnează Tratatul de Alianţă cu Antanta;• încalcă Tratatul cu Antanta, atunci când România este abandonată în faţa tăvălugului german şi austro-ungar, ca urmare a prăbuşirii Imperiului Ţarist şi încheie pacea draconică de la Bucureşti;

• în noiembrie 1918, când în Europa Occidentală se încheia primul război mondial,Ionel I.C.Brătianu încalcă Tratatul de pace semnat la 7 mai 1918 cu Puterile Centrale şi porneşte războiul României pentru reîntregirea neamului, care se încheie la 3 august 1919 cu ocuparea Budapestei.

Marele om politic Ionel I.C.Brătianu, vizionar şi analist de excepţie, a ştiut chiar din primul moment, dat fiind raportul de forţe existent, că România va suferi multe înfrângeri pe câmpurile de bătălie. Dar în acelaşi timp, el a ştiut mai bine ca nimeni altul că România va termina războiul în tabăra învingătorilor, iar de pe urma calvarului prin care va trece naţiunea română, se va naşte România Mare. Iată ce înseamnă om politic şi analist de geniu ! Ionel I.C.Brăti^piLaavut o jmagine foarte negativă în Occident şi era temut în toaje^a n ce Iar ü l e g u ve mamenţale. Açesta^eracel mai burncertificat (Tăjl^ăcea datoria faţă de ţară...

Aspune ca RomanisTMare a fost opera regelu[F^ mai afirmă în zilelenoastre^ este tot atât de aproapeTde adevăr cum ai spune că 6perelş|ui Constantin Brâncuşi au fost sculptate de un olar. ^ Upsa unor oameni poiitici de valoare si a unor analişti politici pe măsurăauîacut ca societatea românească din ultimul deceniu al secolului XX să plutească în derivă, ajungând pe marginea prapastiei.

La începutul secolului XXI, România nu dispune nici de analişti în domerxiîie politic, economic şi militar şi nici de structuri care să elaboreze studii şi estimări de valoare naţionala"

Ne orientăm "după ureche" sau ne conduc consilierii străini... Datorită incapacităţii şi iresponsâbintaţiT clasei sale politice. România a pierdut toate oportunităţile pe care i le-a deschis istoria !a. sfârşitul secolului XX.

Balcanii – ţinuţi "la foc mic" de S.U.A. !

O altă problemă la ordinea zilei, atât în România, cât şi în celelalte foste state socialiste este legată de esenţa relaţiilor Est-Vest, după încetarea războiului rece în anul 1989.

Profesorul universitar american Jeffrey E.Garten susţine că "razbojul rece" a fost înlocuit cu o "pace rece", a cărei dimensiune principală oj/a constitüiglöbalizarea.

în ceea ce priveşte Europa de sud-est, realitatea este cu totul alta. Epoca "războiului rece" a fost înlocuită cu epoca "războaielor calde". Din 1991 şi până în anul 2001, conflictele militare din Balcani şi

Caucaz s-au ţinut lanţ. După conflictele militare care au lovit Slovenia, Croaţia, Bosnia-Herţegovina, Serbia şi Kosovo, în martie 2001 a izbucnit războiul din Macedonia, care ar putea arunca în aer întreaga Peninsulă Balcanică

Conflictele militare din Europa de sud-esţ sunt alimentate pe căi subterane, în mod sistematic, de către S.U.A., care, în principal, urmăresc:

• exploatarea avantajelor supremaţiei militare a S.U.A., după ruperea echilibrului de forţe la scară globală în urma dispariţiei Tratatului de la Varşovia, a

dezmembrării U.R.S.S. şi ocuparea de poziţii strategice-cheie aducătoare de avantaje economice în perspectiva secolului XXI;

• realizarea, printr-o prezenţă militară, a "Arcului strategic Balcani-Caucaz", care să permită accesul S.U.A. la rezervele de petrol din bazinul Mării Caspice, evaluate la circa 13 miliarde de tone;

• menţinerea unor stări perpetue de tensiune şi conflict în Balcani, pentru a interzice Uniunii Europene construirea marilor magistrale energetice care să lege zona economică a Mării Caspice de Europa Centrală, astfel încât marile companii petrolifere americane să impună orientarea acestora spre Marea Arabiei din nordul Oceanului Indian sau spre Golful Iskenderun din Turcia, situat în partea de nord-est a Mării Mediterane;

• interzicerea formării unui "spaţiu economic balcanic" şi subminarea cooperării economice a zonei Mării Negre, la care participă şi Rusia;

• blocarea procesului de integrare a Europei potrivit prevederilor Tratatului de la Amsterdam din 1997 şi a Tratatului de la Nisa din anul 2000;

• subminarea monedei unice europene EURO, introdusă la 4 ianuarie 2000. Apariţia EURO constituie cea mai mare lovitură în plan economic suferită de S.U.A. în ultima jumătate de secol. Operaţiunile militare din Balcani, în contextul războiului pentru Kosovo, au condus la scăderea cu 30% a ratei de schimb a EURO în raport cu dolarul american;

• revigorarea industriei de război a S.U.A. care, timp de 50 ani, a fost şi încă mai este locomotiva economiei S.U.A.;

• ameliorarea relaţiilor S.U.A. cu lumea islamică, în concordanţă cu obiectivul strategic al S.U A pentru începutul secolului XXI, de a pătrunde în statele islamice din sudul fostei U.R.S.S. – Azerbaidjan, Kazahstan, Uzbekistan, Kârkzâstan şi Turkmenistan, unde există uriaşe rezerve de petrol, gaze, aur, uraniu etc. înainte ca Rusia să-şi refacă forţele;

• remilitarizarea relaţiilor dintre Europa Occidentală şi Federaţia Rusă şi revenirea sub noi forme, la epoca războiului rece, care a fost atât de benefică pentru S.U.A.;

• menţinerea cu orice preţ a N.A.T.O., ca unică organizaţie prin care S.U.A. îşi mai pot exercita influenţa politică şi promova interesele „economice în spaţiul Europei Occidentale şi Centrale.

Estejsvident că, atâta timp cât vor deţine supremaţia militară, S.U.Â^voŢcbntinua să recurgă frecvent la *"diplomaţia rachetelor de Croazieră",* aşa cum au 'procedat, în primăvara anului 1999, împotriva Serbieirşi la începutul anului 2001, împotriva Irakului...

Războiul rece, înlocuit cu "pacea cartagineză": distrugerea din temelii a Estului ?!...

în anul 1992, fostul preşedinte al S.U.A., Richard Nixon a criticat S.U.A. şi Uniunea Europeană pentru faptul că nu acordă suficientă asistenţă Europei de Est, ieşită din epoca comunistă.

în perioada respectivă, ca de altfel şi la începutul secolului XXI, predominantă este euforia *"victoriei asupra comunismului"* şi nicidecum preocuparea de a scoate din impas fosta "lume comunistă", mai ales că "pericolul comunist" era considerat trecut

pe vecie, lată însă că, în anul 2001, nimeni nu mai ştie cu certitudine spre ce anume evoluează Omenirea.

în locul unei asistenţe, mai ales de natură economică, fostele state socialiste situate la est de *"linia Huntington*", care separă *"civilizaţia catolică occidentală" de "civilizaţia ortodoxă orientală",* au fost supuse rigorilor "păcii cartagineze", după cum constată Institutul de Studii Strategice din S.U.A.(neguvernamental), în eseul intitulat: *"Europa Centrală şi de Est: Probleme şi perspective"* nr.37 din anul 1998.

în eseul respectiv sunt comparate, pe bună dreptate, scopurile şi tratamentul aplicat de Occident, în frunte cu S.U.A., în fosta "lume comunistă", cu cele ale Romei antice în raporturile sale cu Cartagina, în urma "răz-boaielor punice" (anii 264-146 î.e.n.), adică distrugerea până la temelie a acesteia, lucru ce s-a şi realizat.

Din analiza eseului, rezultă că cei care l-au elaborat au demonstrat o profundă cunoaştere a esenţei politicii S.U.A. şi N.A.T.O. faţă de Europa Centrală şi de Est din ultimul deceniu al secolului XX, apreciat ca epocă post-război rece.

O primă apreciere de importanţă politică majoră este aceea că cercurile politice conservatoare din S.U.A. şi în general din Occident urăsc şi suspectează fosta lume comunistă din Europa, cu precădere cea care ţine de cultul creştin ortodox. Sintagmele "limbajului de tablă" din epoca războiului rece, precum cortina de fier, imperialismul sovietic, foştii sateliţi ai U.R.S.S. se utilizează şi în anul 2001, când se vobeşte despre Europa Centrală şi de Est, în mai toate analizele şi mesajele politice din S.U.A.

Mult mai gravă şi de natură să îngrijoreze profund este cea de-a.doua apreciere de fond făcută de analiştii avizaţi ai Institutului de Studii Strategice din S.U.A., potrivit căreia, Vestul a impus Estului "pacea *cartaginează",* adică distrugerea până la temelie.

Obiectivele majore urmărite prin rigorile "păcii cartagineze" au fost şi rămân în continuare următoarele:

• distrugerea bazelor economiei statelor vizate şi în mod deosebit dezindustrializarea acestora, transformarea lor în economii agrare, arhaice;

• distrugerea structurilor de stat şi aducerea ţărilor respective în starea de neguvemabilitate, pentru ca, ulterior, acestea să poată fi "modelate" după criterii corespunzătoare intereselor S.U.A.;

• "spălarea ideologică şi culturală" a populaţiilor din fostele state comunite, printr-o invazie a "valorilor" culturii americane, mai ales prin intermediul televiziunii;

• distrugerea puterii militare a fostelor ţări comuniste, prin reducerea la minimum a armatelor şi armamentelor acestora şi prin deprofesionalizare;

• exterminarea fizică, prin privaţiuni planificate a populaţiei mai în vârstă, legată de epoca comunistă;

• curăţirea de talente, de specialişti şi oameni de mare valoare a fostei lumi comuniste, printr-o politică sistematică de racolare a acestora. De acest obiectiv, se ocupă cu precădere "Fundaţia Sörös pentru o societate deschisă";

• degradarea sistemului educaţiei naţionale, prin "măsuri de reformă", subminarea istoriei şi culturii autohtone, în special în mediul tineretului, cultivarea neîncrederii în viitor a acestora şi a dorinţei de emigrare în Vest;

• subordonarea economică a fostelor state comuniste, prin preluarea şi falimentarea principalelor ramuri ale industriilor, acapararea pieţii acestora şi

instituirea, prin orice mijloace, a controlului asupra resurselor naturale existente în aceste state.

în schimbul tuturor acestora, S.U.A. şi în general Vestul nu oferă nimic...

Pentru impunerea rigorilor "păcii cartagineze", S.U.A. şi N.A.T.O. au recurs, cu precădere, la următoarele mijloace:

• presiunile şi şiantajul în domeniile politic, economic, cultural, psihologic şi militar;

• exploatarea disensiunilor intra-statale şi inter-statale, cu

precădere în Balcani şi. Asia Centrală;

• intervenţii militare directe în afara sferei de responsabilitate juridică a N.A.T.O., aşa cum a fost cazul operaţiei "Forţa Aliată" împotriva Jugoslaviei, din primăvara anului 1999.Condiţiile "păcii cartagineze" au produs pierderi catastrofale în economiile fostelor state comuniste din estul şi sud-estul Europei.

Când s-au produs toate acestea, unde au fost serviciile de spionaj şi analiştii din aceste state, victime ale unor indescriptibile forme de agresiune?

Cazul României este tipic din acest punct de vedere. Deşi, este cea mai mare ca suprafajă, cea^mai populată şi cu cele mai bogate resurse naturale din Păi^sula ^canjcaja începutul secolului XXI$_t$ dup^ zşce ani de "reformă", Româniaj&şfe__cea mai săracă ţarăjdiri^Europa, comparabilă doar cu Albania..,

în anul 1989, ultimulanal regimului totalitar, potrivit datelor furnizate de către Institutul de Studii Strategice de la Londra, produsul intern brut a[României era estimat la valoarêa.de 105,7 miliarde dolari S.U.A., iar datoriile externe_erauja^cota zero$_L$

In anul 2000, produsul jntern brut al României era sub 30 miliarde dolaririaraatbria externă se ridica la circa 10 miliarde dolari.

în anul 2000, produsul intern brut pe locuitor în România era estimat la 4.000 dolari, iar în Ungaria la 7.600 dolari, în condiţiile în care suprafaţa totală a Ungariei este de 93.030 kmp., iar populaţia de 10.000.000, faţa de 237-500 kmp. suprafaţa României şi peste 22.000.000 locuitori, ca să nu mai vorbim şi despre diferenţa colosală în resurse naturale dintre România şi Ungaria.

în buletinul anual *"International Seçurity Review-2000"* (Analiza Securităţii Internaţionale-2000), elaborat de către Institutul Central Regal al Forţelor Armate din Marea Britanie, unul din cele mai prestigioase centre de analiză din lume, se face următoarea apreciere: "Dacă *decalajul în ceea ce priveşte valoarea produsului intern brujdintre România şi Ungariava continua să se adâncească în favoarea Ungariei, atunci autorităţile^ de la Bucureşti vor pierde conţrolul asupra Transilvajusi!^.*

Pentruun asemenea curs dezastruos al evenimentelor în ceea ce priveşte soarta României în perspectiva secolului XXI, întreaga răspundere va reveni clasei^politice româneşti în totalitatea ei.

Capitolul XI

SPIONAJUL ÎN SECOLUL XXI Toată lumea spionează pe toată lumea!

Revoluţia de la 1989, din fosta lume comunistă", a schimbat nu numai faţa Europei, ci în s ăş i axa jşto riei universale.

SpionajuL aşa cum a fost el înţeles şi practicat în epoca post-belică, este urTddmeniu moit~5fârşitul războiului rece a adus cu sine şi distrugerea vechii lumi

"bipolare", în care serviciile de.spionaj aveau obiective bine stabijiţe. Cunoşteau în profunzimelîatura "pericolelor", aveau o docfiîîriă a informaţiilor clar formulajăsi mijloacele tehnice pentru a le combate.

"Noua gândire" a lui Mîhail Gorbaciov a distrus pur şi simplu jfţ^ament^de pe care acţionau serviciile de spionaj din întreaga lume. Lupta la scară planetară dintre S.U Aşi fosta U.R.S.S., precum şi dintre sateliţii acestora, grupaţi în N.A.T.O. şi Tratatul de la Varşovia, nu mai există. Se pretinde că Vestul a repurtat o victorie clară împotriva blocului comunist. în ce a constat această victQrie? Nimeni nu poate da un răspuns clar.

Războiul rece a fost un fenomen unic în istoria civilizaţiilor, un fenomen degenerator pentru Europa şi întreaga lume, o aberaţie a istoriei.

Războjul rece a fost provocat şi alimentat de. Occident sau mai exacţ dj^UA. ş] nu de "expansionismul c^mijDisf^aşa cum s-a pretins.

Noul curs al Istoriei universale a fost determinat de Est, nu de Vest. întregul Occident treçe priatransfo ce s-a întâmplat în fosta lume comunistă.

Joate serviciile de informaţii, nu numai din fostele state membre ale Tratatului de la Varşovia, ci şi cele din statele membre în N.A.T.O., trec prin profunde schimbări structurale.

începutul secolului XXI a găsit aceste servicii într-o stare generală de derută, dezorientare şi priai ales de teamă faţă de perspectiva pierderii rolului pe care l-au avut şi a fondurilor uriaşe de care au dispus.

Până "în anul 1992, Agenţia Centrală de Informaţii şi Agenţia de Informaţii a Apărării din S.U.A. dispuneau împreună de circa 30 miliarde dolari anual. Din anul 1993 încoace, aceste alocaţii au fost reduse cu 10 miliarde dolari dintr-o singură lovitură. De reţinut că întregul buget al armatei României din anul 2001 este de sub un miliard de dolari...

Toate serviciile de spionaj, atâtdin Fst. oâLsLdia Vest. caută cu disperare noi misiuiii, mai puţin în România. aflatâJii degringoladă pe toate planurile.

Serviciile de spionaj ale S.U.A. şi Marii Britanii s-au implicat masiv în acţiunile de reorganizare şi reorientare a serviciilor secrete, atât de informaţii, cât şi de securitate internă, din statele Europei Centrale, în numele aşa-zisei cooperări. Statele mici şi mijlocii cu demnitate naţională ştiu, din experienţa proprie de zeci de ani că, de regulă, cooperarea cu serviciile de informaţii ale Marilor Puteri duce la înghiţirea lor de către cei mari.

în timp ce serviciile de informaţii ale statelor din Europa Centrală sunt aservite intereselor C.I.A., în Europa Occidentală are loc un proces de separare a serviciilor de informaţii, atât în ceea ce priveşte raporturile lor cu S.U.A., cât şi cu N.A.T.O.

Se nasc servicii europene de cercetare strategică, total independente de S.U.A. şi N.A.T.O., atât prin sateliţi, cât şi prin centre de cercetare radioelectronică (SIGINT). Se.conturează, tot mai evident, o cooperare între serviciile secrete ale Franţei, Italiei şi Spaniei în bazinul Mării Mediterane şi în statele limitrofe, într-o confruntare directă cu interesele S.U.A. La rândul lor, S.U.A. cooperează cu Japonia. în această ţară, sunt dislocate avioanele americane de tip AWACS, care efectuează cercetarea radioelectronică în spaţiile Federaţiei Ruse şi Chinei.

Foarte interesantă, pe planul evoluţiilor relaţiilor inter-occidentale, este convenţia încheiată, în anul 1998, între Uniunea Europei Occidentale şi N.A.T.O., prin *care "înaltele părţi contractante se angajează să facă schimb de informaţii*ca şi când cele două alianţe nu ar avea în compunere aceleaşi ţări. Desprinderea graduală, fără şocuri, prin "politica paşilor mărunţi", a Uniunii Europene de S.U.A. şi N.A.T.O. va constitui nota dominantă a evoluţiei relaţiilor inter-occidentale la începutul secolului XXI. Acest proces va avea efecte majore asupra orientării şi misiunilor serviciilor de spionaj din aria euro-atlantică.

O notă distinctă, fundamentală, pentru toate serviciile de spionaj din lume, la începutul secolului XXI, chiar dacă este vorba de state mem-bre în aceeaşi alianţă, este lipsa lor reciprocă de încredere. Fiecare serviciu este convins că nu se poate baza cu adevărat decât pe ceea ce face el singur.

Nu se ştie dacă şi serviciile de informaţii ale României sunt pătrunse de acest spirit sau au fost aliniate la "standardele N.A.T.O.", pierzându-şi caracterul naţional, ca şi armata care, încet dar sigur, din elementul de bază al sistemului naţional de apărare, este transformată într-o piesă anexă a mecanismului militar al N.A.T.O.

Cooperarea în domeniul serviciilor de informaţii, spre care este împinsă şi România, implică o enormitate de riscuri dintre cele mai grave.

Această cooperare trebuie să aibe limite foarte exacte. Este de importanţă vitală pentru statele mici şi mijlocii ca această cooperare să nu se facă pe bază de contract permanent, să nu permită accesul nimănui la surse, la oameni (agenţi) şi metode sau la arhivele serviciilor secrete, ci să se rezume strict la schimbul de date şi informaţii legate de cazuri concrete de interes reciproc, delimitate în timp şi spaţiu. Tare îmi este teamă că guvernanţii României din 1990 încoace au semnat acorduri permanente cu unele puteri străine, în special cu S.U.A., prin care serviciile de informaţii ale statului au fost pur şi simplu încătuşate.

Accesul partenerilor de cooperare la sursele umane de informaţii poate fi fatal.

în spionaj, trebuie avute în vedere principiile verificate de viaţă şi de istorie, potrivit cărora aliaţii de astăzi pot deveni inamicii de mâine şi vice-versa, precum şi acela că învinşii de astăzi pot deveni învingătorii de mâine.

Atunci când "cooperează" cei mari cu cei mici, statele satelite îşi structurează serviciile secrete, nu după nevoile proprii, ci după modelul statelor mari. De exemplu: Coreea de Sud, total aservită S.U A, şi-a denumit organul naţional de informaţii pur şi simplu C.I.A., după modelul american.

Până în anul 1989, serviciile de informaţii din statele foste membre ale Tratatului de la Varşovia erau structurate după modelul sovietic. O dată cu venirea consilierilor americani, s-a trecut la restructurarea acestora potrivit standardelor şi intereselor S.U.A. Cu alte cuvinte, s-a schimbat stăpânul.

Nicăieri şi niciodată în lume, atât înainte, cât şi după Hristos, cooperarea între serviciile de spionaj nu a exclus şi nu va exclude, nici în secolul XXI, spionarea reciprocă între state. Oare, clasa politică de tip balcanic din România post-totalitară va înţelege vreodată acest adevăr elementar, care dăinuie de mii de ani? înţeleg, oare, acest lucru cei care se autointitulează *"elita culturală a României"* şi care cer în cor "curăţirea"ambasadelor României de spionii de la Serviciul de Informaţii Externe şi de la Direcţia Informaţii şi Reprezentare a Armatei? Ştiu, oare, aceste "elite" că nu există

scriitor englez de valoare care să nu fi lucrat cu serviciile de spionaj britanice,4ncă din vremea reginei Elisäbeta I ?

Ar fi absolut inutil să întreb câţi scriitori sau câţi jurnalişti români vor fi dispuşi să coopereze cu serviciile de informaţii ale României în secolul XXI. Societatea românească abundă în naivi care cred în "diplo-maţia albă"...

Şi pentru a nu lungi vorba, în legătură cu modul în care spionează israelienii pe teritoriul S.U.A. se recomandă a fi citită cartea *"Teritoriul minciunii*autor W.Blitzer, apărută la Editura Harper din New York, în anul 1989, chiar dacă S.U.A. a ajutat Israelul cu informaţii în toate războaiele cu arabii.

Globalizare dar nu pentru spioni...

Chiardacă cooperează, tendinţa sejyicjilQf deşpionaj de a seînşela reciproc este omniprezentă, Aşaa fost şi aşava fi şjînşgcolul *XXI.*

Tn secolul XXI, statele vor continua şă-şi consolideze independenţa în domeniul informaţiilor, în ciuda globalizării şi a proceselor dejntegrare regiooaüL

^Aceasta, deoarece retragerea accesului laMoniiaţiipoaţe constitui o măsură de represalii politico-diplomatice. Aşa a procedat preşedintele S.UA, Ronald Reagan, în cazul Noii Zeelande, în anul 1983, pentru refuzul acestei ţări, foarte legată de S.U.A., de a mai accepta în porturile sale nave de război americane având la bord armament nuclear.

Cu alte cuvinte, cèi mari, care te "ajută" pe linie de informaţii, îţi pot "tăia macaroana" oricând, dacă nu stai cuminte în front ! Aceştia te pot lipsi de informaţii dacă depinzi numai de ei, exact atunci când ai cea mai mare nevoie de ele.

Jgintre toate serviciile de informaţii şLşJumii, cea mai mare "inti-mitate" există între servjciile secrete ale S.U.A. şi Marii Britanii. împreună, au pus la cale "războiul rece". în anul 1947, pe fondul războiului civil din Grecia, deci in Balcani, şi tot împreună au desfăşurat cele mai agresive acţiuni de spionaj, de subversiune, asasinate şi propagandă neagră, din toţi anii postbelici, atât împotriva fostei lumi comuniste, cât şi împotriva lumii a treia..

William Donovan, fondatorul C.I.A., a creat acest organ de spionaj cu vocaţie globală după ample şi îndelungate consultări cu serviciile de spionaj britanice. Englezii se consideră mentorii de facto ai tuturor structurilor de stat, juridice şi de spionaj americane. Marea Britanie, în realitate o putere de mâna a doua, îşi hrăneşte iluzia de mare putere tocmai prin participarea guvernului de la Londra la deciziile de politică externă ale Washingtonului.

Politicienii englezi consideră această simbioză americano-britanică drept o stare de normalitate şi sunt extrem de frustraţi atunci când americanii iau o decizie fără a-i consulta, lucru ce se întâmplă foarte des.

Totuşi, influenţa Marii Britanii asupra deciziilor ce se iau la Washington nu trebuie neglijată. De exemplu, ideea intervenţiei militare americane în Golful Persic din 1990-1991 a fost de sorginte britanică. Marea Britanie a fost cel mai ardent susţinător al intervenţiei militare americane şi N.A.T.O. împotriva Serbiei în anul 1999, situaţie ce se poate repeta şi în alte zone ale Europei Centrale şi de Sud-Est în secolul XXI.

Există şi o latură nevăzută a tandemului americano-britanic şi anume aerul de superioritate, experienţa de secole pe care englezii pretind (şi nu fără temei) că o au.

în general, în materie de spionaj, englezii îi privesc pe americani cu un aer de superioritate şi de indulgenţă.

în viziunea celor de la M.I.-6 (Secret Intelligence Service), americanii sunt cotaţi ca *"rudimentari, simpli, fără imaginaţie, care mai au foarte multe de învăţat de Ja seniorii lor britanici în materie de spionaj".* Nici aceste aserţiuni nu sunt departe de adevăr.

S.U.A. şi Marea Britanie sunt principalii executori ai prevederilor *"păcii cartagineze"* în fosta lume comunistă.

Spre deosebire totală de Marea Britanie, Franţa, sora noastră cea mare, ţine morţiş la independenţa serviciilor sale secrete şi s-a ţinut la distanţă de orice forme "intime" de colaborare cu serviciile străine şi mai ales cu cele americane. Dacă tot suntem "francofoni", oare de ce România nu urmează exemplul Franţei?

Mai mult chiar, între serviciile secrete ale Franţei şi cele ale Statelor Unite ale Americii s-a purtat şi se poartă un război subteran necruţător. De zeci de ani, F.B.I. este pur şi simplu înspăimântat de dimensiunile şi profunzimea spionajului industrial francez pe teritoriul S.U.A. După războiul din Golful Persic, pentru a exclude orice dependenţă de S.U.A., Franţa a trecut la realizarea propriului sistem de cercetare strategică prin sateliţi, iar după războiul pentru Kosovo, Uniunea Europeană şi-a accelerat programul de realizare a unui sistem propriu de poziţionare globală prin sateliţi.Toate acestea vizează scoaterea americanilor din Europa, obiectiv urmărit de Franţa încă din perioada când în fruntea acestei ţări, leagăn al civilizaţiei occidentale, se afla legendarul Charles de Gaulle.

Yn cadrul N.A.T.O., există o linie de demarcaţie şi evident de contradicţie între statele vorbitoare-de limbă engleză, care vizează hegemonia, şi celelalte state, care nu se va putea şterge decât prin falimentul N.A.T.O., eveniment ce poate surveni în viitorii 5-10 ani.

în anii ce urmează, Europa şi lumea în ansamblu vor fi martore la afirmarea puternică a serviciilor secrete germane, care se vor mani-festa în numele unei Germanii unite şi suverane, şi nu ca nişte prelungiri ale C.I.A., ca până în anul 1990.

După zece ani de là dezmembrarea fostei U.R.S.S., serviciile de spionaj extern ale Federaţiei Ruse au intrat din nou în acţiune pe fronturi largi, concentrându-şi loviturile, cu prioritate, în domeniul economic şi tehnico-ştiinţific, adică tocmai de ceea ce are nevoie Rusia pentru a se reface. Măsura luată de noua administraţie americană din luna martie 2001, de a expulza 50 de diplomaţi ruşi, denotă o stare de iritare şi impotenţă din partea organelor de contraspionaj ale S.U.A. Aceasta denotă că loviturile aplicate de spionajul rusesc au devenit greu de suportat şi generează reacţii iraţionale din partea S.U.A. Nu sunt de vină nici ruşii şi nici francezii că înalţi funcţionari americani din C.I.A., F.B.I. şi ofiţeri din armata S.U.A. se lasă recrutaţi sau, mai mult decât atât, chiar îşi oferă serviciile...

Pe de altă parte, Washingtonul nu va convinge pe nimeni că americanii nu fac spionaj în Rusia şi restul lumii. Măsura este cinică, brutală şi fără efecte în timp, nefiind altceva decât o formă de hărţuire politică specifică epocii războiului rece.

Pentru un stat, indiferent de mărimea şi potenţialul său, dependenţa faţă de un alt stat pe linie de informaţii este o stare extrem de gravă. Furnizorul are în mână şi

pâinea şi cuţitul, iar celui dependent i se poate tăia oricând "cordonul ombilical", fiind lăsat să moară.

Internet – arma americană a invaziei tăcute

Mulţi oameni de bună credinţă prezintă "INTERNET"-ul drept un mare progres, o expresie a "globalizării" şi o inepuizabilă sursă de informaţii. în realitate, lucrurile nu stau aşa. jNTERNET este expresia dorinţei S.U.Ajje a monopoliza sursele de informaţii, de a le alinia intereselorstraţegice globale inştrume nţde ma n i pulareainf orm aţi e i

ş[de propagandă psihologică. Nimeni nu va realiza o lucrare de înaltă ţinută ştiinţifică în baza informaţiilor obţinute prin INTERNET.

INTERNET-ul a apărut, în anii '70, ca o vastă reţea a Pentagonului, menîtsă realizeze Fleg^turăTnformaţională între Ministerul Apărării al S.U.A. şi totalitatea bazelor şi instalaţiilor militare americane de pe tot globul.

Transformarea INTERNET într-un mijloc de informare publică s-a făcut la iniţiativa C.I.A., acesta devenind un instrument de jnfluenţă şi manipulare, sub falsa imagine că ar contribui la informarea marelui public. Informaţiile care sunt circulate prin Internet nu sunt din clasa celor purtătoare de putere, de inovaţie şi progres.

Jntre timp, în paralel cu sistemul INTERNET, devenit public, autorităţileamericane au constrm^ tip INTERNET

– total secret, exclusiv pentru cele peste 40 de servicii de spionaj politic, economic, tehnologic şi militar, prin care circulă adevăratele informa la care nici cei mai intimi aliaţi nu au acces.

Spionii şi armamentul nuclear – garanţii păcii !

Prinacţiunile lor, serviciile _ de informaţii au constituit şi vor constitui, şi în secolqlJCXI^ avangarda tuturor demersurilor politico-diplomatice ale guvernelor, indiferent de natura acestora, înainte de a acţiona, un guvern responsabil mai întâi se informează, lucru pe care guvernanţii României din 1990 încoace nu l-au mai făut. Aceştia au acţionat la comanda altora...

Acţiunile de intervenţie de orice fel, dar mai ales cele militare, gestionarea unor stări conflictuale, medierile, sunt toate precedate de implicarea serviciilor de informaţii. Marile puteri ale lumii, cu precădere S.U.A. şi Federaţia Rusă, îşi exercită influenţa în lume bazându-se pe puterea serviciilor lor de informaţii.

Acordul Tehnic Militar de la Kumanovo, care a pus capăt agresiunii militare a S.U.A. şi N.A.T.O. împotriva Serbiei din 1999, a avutca bază de discuţii imaginile realizate de sateliţii de spionaj ai S.U.A. şi Federaţiei Ruse, acceptate ca veridice de către părţile beligerante.

Serviciile de spionaj sunt cele care veghează ca statele părţi la un tratat să-şi respecte ad-litteram angajamentele asumate. Nimeni nu se bazează pe buna credinţă a celuilalt, mai ales în domeniul armamentelor strategice nucleare.

înainte de a se înţelege între ele statele şi a se ajunge la acorduri politico-diplomatice de anvergură, mai întâi trebuie să se înţeleagă între ele serviciile de informaţii, prin negocieri secrete. Aici se ascunde "oculta internaţională" pe care o caută toată lumea dar nu o găseşte...

Pe fondul acestor realităţi, a apărut preceptul potrivit căruia 7a *negocierile adevărate nu se intră niciodată pe uşa din faţă".* Semnarea unor acorduri între şefii de

state şi guverne este doar faţada. Aceştia finalizează sau formalizează ceea ce au pus la punct experţii serviciilor secrete, prin negocieri tainice.

Armamentul nuclear va continua să fie garantul păcii globale şi în secolul XXI, prin efectul său de descurajare. Va continua, chiar dacă într-un ritm lent, proliferarea armamentului nuclear. Statele lumii s-au convins că nu se poate sta de vorbă cu americanii dacă nu ai arme nucleare.

Rolul primordial al spionajului atomic se va menţine *şi* în secolul XXI.

♦ »

Cunoaşterea însemnă putere şi pentru România...

Europa Centrală şi de Est are una din cele două şanse:

• să se ridjce la nivelul Occidentului, prin atingerea standardelor de integrare în Uniunea Europeană;

• să fie redusă la nivelul "sudului", adică acela de sursă de materii prime şi de piaţă de desfacere pentru Occident.

România este în cea mai teribilă_cumpănă, cu mari şanse de a deveni un stattipical lumii a treia.

într-o epocă în care s-a produs o revoluţie în mijloacele de comunicaţie şi 'o explozie în domeniul informaţiilor, ideea potrivit căreia cunoaşterea înseamnă putere este de la sine înţeleasă, mai puţin în România post-socialistă.

Pentru a repurta succese în politica externă, o naţiune, fie ea democratică, autoritară sau totalitară, are nevoie de informaţii precise de ordin politic, economic şi militar cu privire la rivalii săi, la competitorii săi şi, desigur, şi la prietenii săi. Acest adevăr îşi va menţine şi amplifica valabilitatea în secolul XXI.

Abram Shulsky, veteran al spionajului american, în cartea sa *"Războiul tăcut",* apărută în 1991, pag. 161, consideră activitatea de culegere de informaţii (legală şi ilegală) ca pe o ştiinţă socială care urmăreşte să înţeleagă şi, în final, să anticipeze aspectele majore de ordin politic, economic, social şi militar ale lumii.

în secolul XXI, serviciile de spionaj din S.U.A. şi din celelalte state dezvoltate se vor orienta prioritar spre sursele umane (HUMINT), spre recrutarea, instruirea şi infiltrarea de agenţi la scară planetară.

Aceasta, în urma constatării, scump plătite, potrivit căreia nici un fel de tehnologie, indiferent de gradul ei de sofisticare, nu poate substitui agentul, factorul om, în culegerea de informaţii secrete esenţiale, purtătoare de putere. în secolul XXI, se va produce o revenire în forţă a serviciilor de spionaj la for-mele şi metodele clasice, având ca figură centrală "agentul".

Secolul XXI va fi secolul marilor războaie economice, fapt pentru care şi spionajul economic va trece pe primul plan.

Dacă în epoca războiului rece, serviciile de spionaj ale S.U.A. alocau doar 3% din resurse pentru spionajul economic, în anul 2001, acestea au ajuns să aloce 40%.

Pe frontul secret al spionajului economic, se vor confrunta serviciile gigant ale japoniei, considerate ca cele mai performante din lume, cu cele americane, ruseşti, germane, franceze şf britanice.

Spionajul privat-tot.mai agresiv şi fără limite

Senasc, în acelaşi timp, totmajmujţeservlcii de spionaj private, pe lângă m^

Dacă serviciile de spionaj aparţinând statelor mai au unele reţineri de teama unor consecinţe politice nedorite, serviciile de spionaj particulare se războiesc pe viaţă şi pe moarte, fără nici un fel de restricţii.

Sub acoperirea Organizaţiei Comerciale Japoneze JETRO se ascunde cel mai temut serviciu particular de şpionaj economic din lume. JETRO are filiale în 57 de state, încadrate cu peste 600 de spioni de înaltă calificare în spionajul economic, care apelează la întreg spectrul de metode tipice muncii de spionaj, ajdică corupere, şantaj, sustragerea de documente secrete etc. Spre disperarea F.B.I., japonezii de la JETRO recrutează, fără nici un fël de scrupule, manageri ai marilor firme americane.

în inima Marii Britanii, la nord de localitatea Leeds, se află Centrul de Cercetare Radioelectronică MENWITH HILL, aparţinând

Agenţiei Naţionale de Securitate a S.U.A. Acesta este cel mai mare centru de spionaj radioelectronic din întreaga lume, unde lucrează 2.700 de specialişti, analişti şi decriptori americani.

în acest centru sunt interceptate comunicaţiile radio, telefonice, prin fax şi prin satelit ale tuturor statelor dezvoltate din Uniunea Europeană. în principal, în acest centru sunt interceptate comunicaţiile Industriei de automobile a Germaniei, precum şi cele ale "Băncii Germaniei", "staţia pilon" a programului de introducere a monedei europene unice EURO, pe care S.U.A.ÎI sabotează cu toate forţele de care dispune.

Fostul preşedinte american W.Clinton, după inaugurarea celui de-al doilea mandat, a declarat că spionajul industrial (parte integrantă a spionajului economic) reprezintă o ameninţare la nivel naţional şi a cerut serviciilor secrete ale S.U.A. ca 7a *un spionaj dus cu metode agresive să se răspundă tot cu un spionaj agresiv".* Aceasta va fi nota dominantă a relaţiilor inter-aliate din aria Atlanticului de Nord în secolul XXI. Lupii care au hăituit, timp de peste 70 ani, fosta lume comunistă, după dispariţia inamicului comun, s-au întors unii către alţii şi se sfâşie ca în junglă...

Recent, Franţa a arestat un număr de cinci agenţi americani infiltraţi în compania *"France Telekom" şi* pe rezidentul lor cu acoperire diplomatică de la Paris. Diplomatul a fost expulzat, iar agenţii trădători încărcaţi cu ani grei de puşcărie. Totul s-a făcut "pe şest", fără zgomot, ca între "gentlemeni"...

Bernard Schmidbauer, ministru de stat, coordonator al serviciilor secrete ale Germaniei, citând dintr-un raport secret al B.N.D.(Serviciul Federal de Informaţii), a atras atenţia că *"serviciile americane de informaţii şi-au amplificat spionajul economic în Germania*iar Ambasada S.U.A. este încadrată cu un personal mult peste nevoi şi, în proporţie de 90%, cu ofiţeri de informaţii.

Spionii francezi au reuşit să sustragă informaţii de mare valoare de la Uzinele *"Boeing"* din Seattle, mai ales cu privire la noul turboreactor şi sistemele de navigaţie de ultimă oră, utilizate ultlerior la proiectul AIRBUS-340.

în apropierea graniţei cu Belgia, se găseşte o staţie puternică de ascultare germană, exact pe linia Bonn-Paris. Este staţia cu care Serviciul Federal de Informaţii Externe interceptează comunicaţiile firmelor franceze.

Unde se situează România din punct de vedere al preocupărilor în domeniul spionajului economic? Nicăieri. Noi românii suntem obiect şi nu subiect în războiul secret pe frontul economic.Serviciile de informaţii alei^fMniei_au fost transformate în

nişte structuri birocratice^ paralizate, timorate, dezorientate şi penetrate de consilieri străini.

Directorul S.R.I. este numit în funcţie, prin votul Camerelor reunite ale Parlamentujui^tot aşa cum este ales preşedintele^Ungariei sau cel al Greciei, ceea ce este o aberaţiei

Injruntea serviciilor aşa-zis secrete ale României, în locul unor profesionişti sunt numiţi oameni politici, după criter[i clientelare de partid,ceea ce este o"ältă mare aberaţieQn acest fel, serviciile secrete ^e^ţatduisun^politizate şi utilizate în interese de partid...

Dezastrele economice,^potrtice şi sociale din România de la sfârşitul secolului XX au submTnât càpacitatea de a opera a serviciilor de informaţii româneşti, iar redresarea situaţiei va necesita 25-30 ani$_T$ până la reînnoirea totală a clasei politice vinovate de aceste stări de lucruri...

Anexa 1

Sir ANTHONY BLUNT GUY BURGESS

KIM PHILBY DONALD MACLEAN

Cei patru mari "spioni de conştiinţă" ai secolului XXSTRUCTURA ORGANIZATORICA A C.I.A.

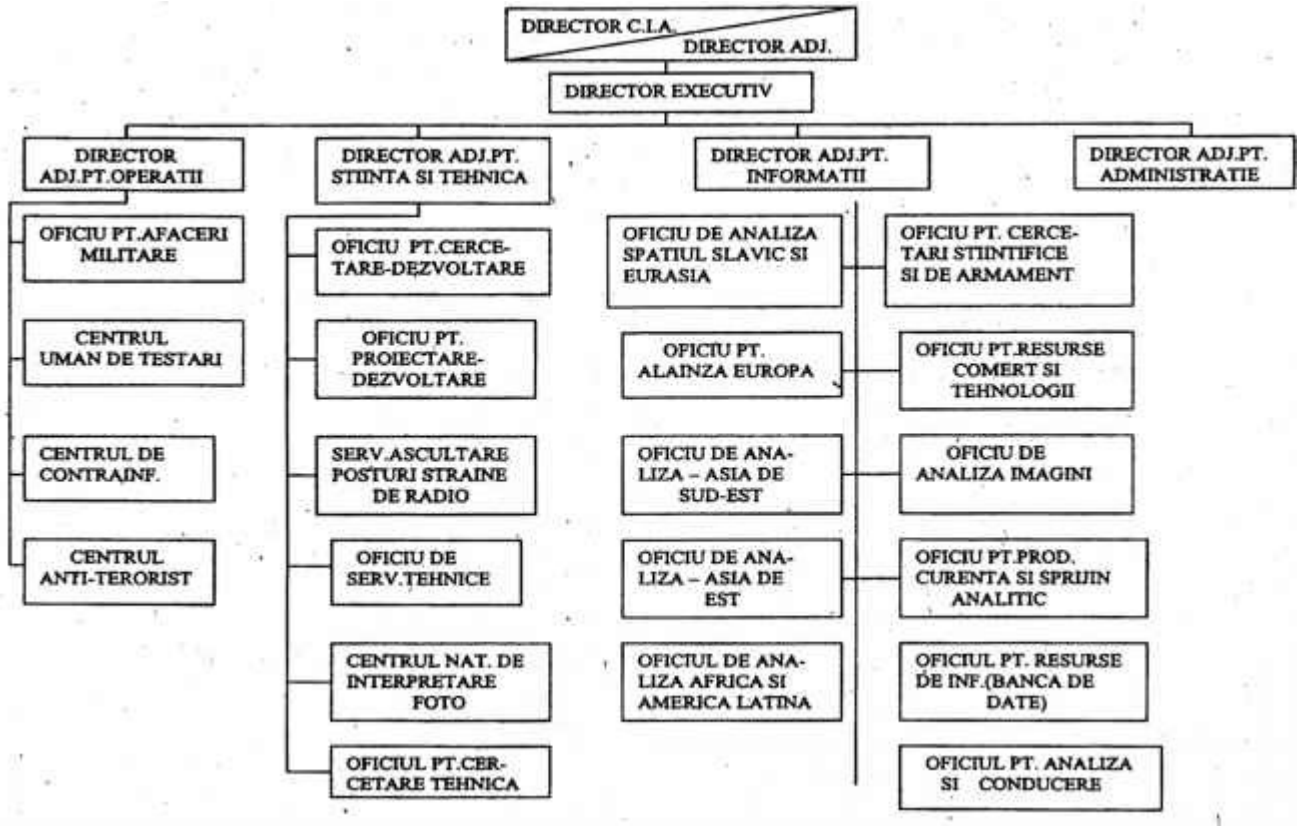
DIRECTOR C.I.A.
DIRECTOR ADJ.
DIRECTOR EXECUTIV
DIRECTOR ADJ.PT.OPERATII
DIRECTOR ADJ.PT. STIINTA SI TEHNICA
DIRECTOR ADJ.PT. INFORMATII
DIRECTOR ADJ.PT. ADMINISTRATIE
OFICIU PT.AFACERI MILITARE
CENTRUL UMAN DE TESTARI
CENTRUL DE CONTRAINF.
CENTRUL ANTI-TERORIST
OFICIU PT.CERCE-TARE-DEZVOLTARE
OFICIU PT. PROIECTARE-DEZVOLTARE
SERV.ASCULTARE POSTURI STRAINE DE RADIO
OFICIU DE SERV.TEHNICE
CENTRUL NAT. DE INTERPRETARE FOTO
OFICIUL PT.CER-CETARE TEHNICA
OFICIU DE ANALIZA SPATIUL SLAVIC SI EURASIA
OFICIU PT. ALAINZA EUROPA
OFICIU DE ANA-LIZA – ASIA DE SUD-EST
OFICIU DE ANA-LIZA – ASIA DE EST
OFICIUL DE ANA-LIZA AFRICA SI AMERICA LATINA
OFICIU PT. CERCE-TARI STIINTIFICE SI DE ARMAMENT
OFICIU PT.RESURSE COMERT SI TEHNOLOGII
OFICIU DE ANALIZA IMAGINI
OFICIU PT.PROD. CURENTA SI SPRIJIN ANALITIC
OFICIUL PT. RESURSE DE INF.(BANCA DE DATE)
OFICIUL PT. ANALIZA SI CONDUCERE

STRUCTURA ORGANIZATORICA A SERVICIULUI DE INFORMAŢII MILITARE AL FEDERAŢIEI RUSE

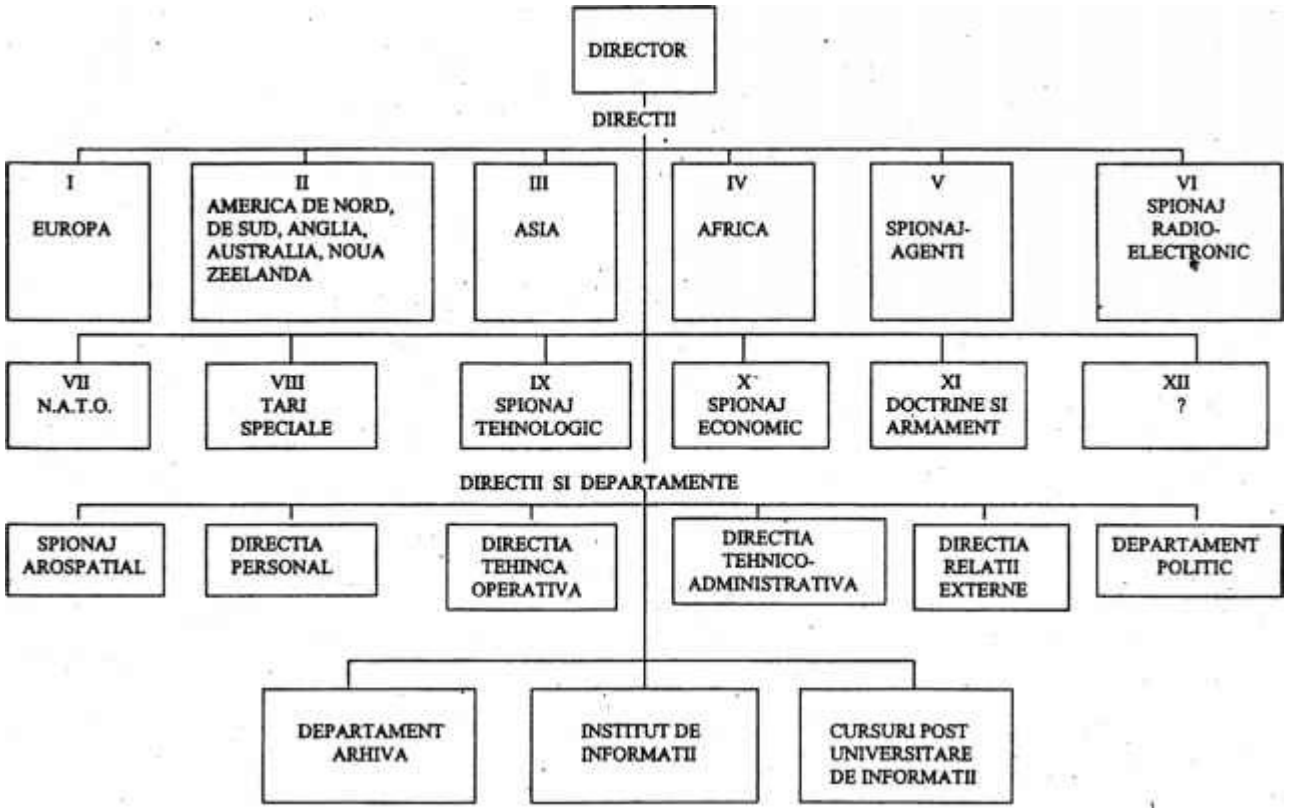

COMUN! TA TEA SERVI Cl IL OR DF INFORMA *77/* (SPIONAJ) ŞI DF S FC i JRI TA 7F A

MAR// BRITANII (Dupa Legen Serviciilor Secrete – 1994)

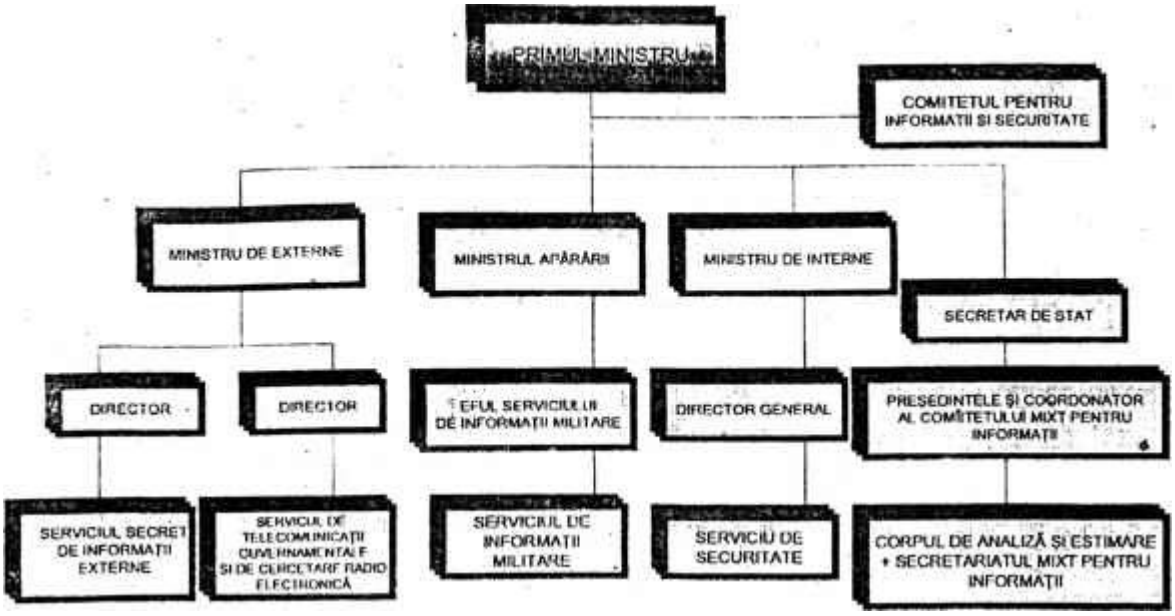
PRIMUL MINISTRU
COMITETUL PENTRU INFORMAȚII ȘI SECURITATE
MINISTRU DE EXTERNE
MINISTRUL APĂRĂRII
MINISTRU DE INTERNE
SECRETAR DE STAT
DIRECTOR
DIRECTOR
ȘEFUL SERVICIULUI DE INFORMAȚII MILITARE
DIRECTOR GENERAL
PREȘEDINTELE ȘI COORDONATORUL COMITETULUI MIXT PENTRU INFORMAȚII
SERVICIUL SECRET DE INFORMAȚII EXTERNE
SERVICIUL DE TELECOMUNICAȚII GUVERNAMENTALE ȘI DE CERCETARE RADIOELECTRONICĂ
SERVICIUL DE INFORMAȚII MILITARE
SERVICIUL DE SECURITATE
CORPUL DE ANALIZĂ ȘI ESTIMARE + SECRETARIATUL MIXT PENTRU INFORMAȚII

o>1 rf 21uf nt cu acopfrirf diploma! 1câ-sef de ^ e1 e a

2 rezident ahjunct cu acoperire uiplô mat'cà-sef de celuia

3 rfzident adjunct cu acoperire uiplomatica-sef ue celula

4 mlzioent adjunct pentru asigurarea tehnică a «etçlei

5 riţ zident adjunct ilegal nat jr auz at – şef dt celula 0 cfluiâ ilegala oe agenţi infiltraţi 51 nai u kali /all 7 baza tehnica a reţelei

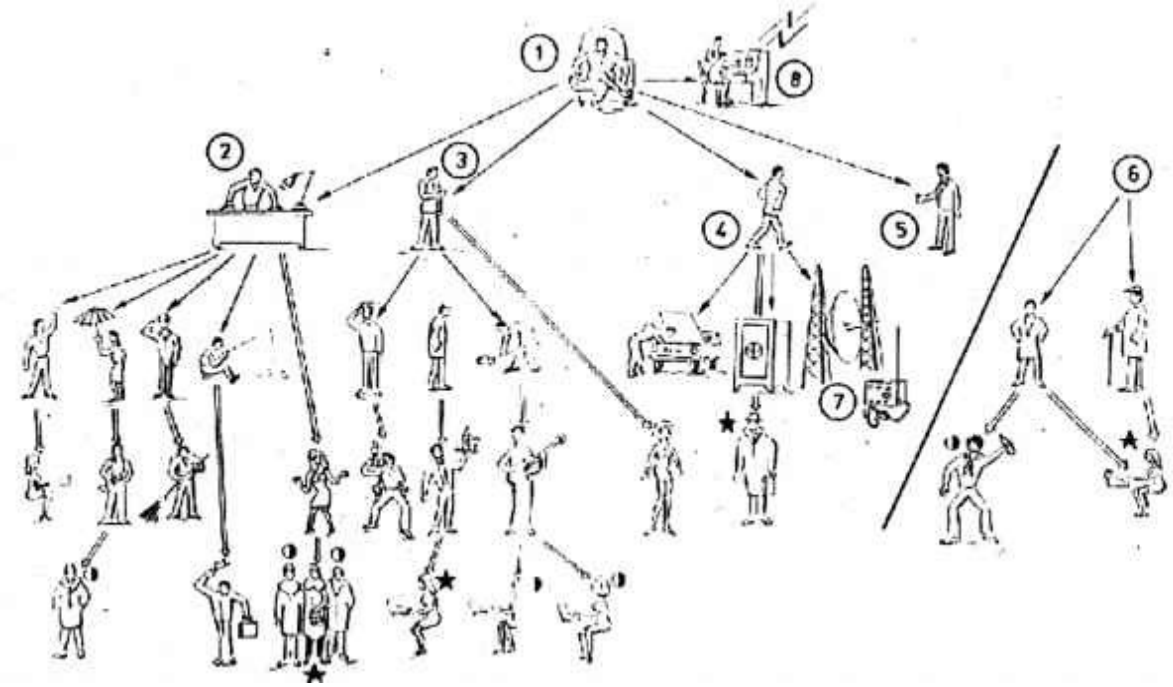

L E G E N P A

-legaturi ierarhice

legaturi cu agenţii ^ agent deosebit de im portant 1 candidat! la hecrutare

6 11 GÂTURI CIFRATE DE TEIECOMUNICATII
SURSE UMANE DE INFORMAŢI»
REŢEAUA"MODERNĂ DE SPIONAJ (Schema standard)Anexa 6MATA – HARI

"Spioana care nu a existat"
EDGAR HOOVER

A fost, timp de 48 de ani, şeful poliţiei politice – F.B.I. – a S.U.A. A şantajat clasa politică, a terorizat intelectualitatea şi a suprimat cu brutalitate orice mişcări cu orientare de stânga. A fost supranumit "Marele Inchizitor" al democraţiei americane.

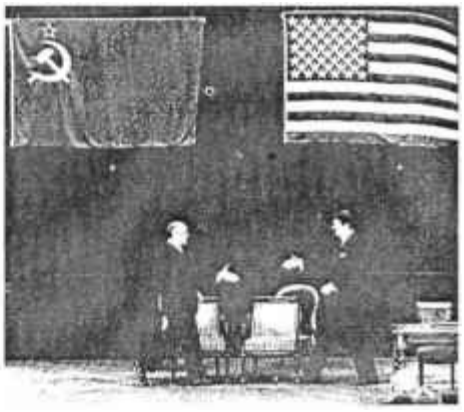

Adevăratul rol al *M.S. GORBACIOV*
INTERNET-ului ! – cel mai mare "agent de influenţă" al secolului XX
şi "patronul" său Ronald ReaganBIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. Sanche de Gramont – *„Războiul secret"*
Editura G.RPutnam's Sons New York 1963
2. Allen Dulles – *„Meseria de spion"*
Editura Haroer-Row New York 1963
3. *Oleg Penkovsky* – „Documentele Penkovsky"
Editura Collins Londra 1965
4. *Ronald Seth* – „Enciclopedia spionajului"

Editura New English Library Londra 1972
5. *Ford Rowan* – „Spionajul tehnologic"
Editura Putnam's Sons New York 1978
6. *Richard Deacon* – „Serviciul secret al Japoniei - KEMPEI-TAh"
Editura Berkley Books New York 1983
7. *R.V.Jones* – „Cel mai secret război"
Editura Coronet Books Londra 1983
8. *Andrew Hodges* – „Alan Turing – Enigma spionajului"
Editura Unwin Peperbacks Londra 1985
9. *David Holloway* – „U.R.S.S. şi cursa înarmărilor"
Editura Yale University Press S.U.A. 1986
10. Henry S.A.Becket – *„Dicţionar de spiona["*
Editura A.Dell Book New York1987_
11 Peter Wright* – „Vânătorul de spioni"
Editura William Heinemann Australia 1987
12. *David P.Barash* – „Cursa înarmărilor şi războiul nuclear"
Editura Belmont California 1987
13. Jeffrey E.Garten – *„O pace rece"*
Editura Times Books New York 1992
14. *A.Blanovski* – „Diplomaţia cotropitorilor"
Editura Universitas Chişinău 1992
15. Lucien S.Vandenbroucke – *„Operaţiile speciale"*
Editura Oxford University Press New York 1993
16. *Edward Pessen* – „Pierzându-ne sufletele"
Editura Iva R.Dee Chicago 1993
17. Abram N. Shulsky – *„Războiul tăcut"*
Editura Brassey's New York 1993
18. *Mark Lloyd* – *„*Cartea Guinness a spionajului"
Editura Guinness Publishing Londra 1994
19. Jeffrey R.Richelson – *„Un secol de spionaj"*
Editura Oxford University Press New York 1995
20. *Norman Pölmar* – „Cartea spionilor, o enciclopedie" *Thomas B.Allen* Editura Grennhill Books
New York 1997.CUPRINS
I. DE LA EDEN LA... WASHINGTON
Lucifer-spionul şi Moise-şeful de agentură «
Samson şi Dalila «
învăţăturile lui Sun-Tzu către spioni
Alexandru Macedon, cifrul şi... cenzura
Ştefan cel Mare, fondatorul... Securităţii !
"Poliţia politică" vine de la Apus
Napoleon – spionaj şi dezinformare în stil imperial
Spionii şi independenţa SUA

Benjamin Franklin-spion "dublu"?
II. INTELIGENŢE ÎN ILEGALITATE ...
Spionaj fac întotdeauna ceilalţi !
Premiul Nobel se obţine mai uşor.
America – paradisul spionilor
III. CONŞTIINŢA-O MARFĂ LA MARE PREŢ!
"Apostolii" de la Cambridge àfc
Kim Philby
Francis Burgess
Donald Maclean
Sir Anthony Blunt
John Carneross
Homosexualul E.Hoover – maestrul şantajului
Frustrarea duce la trădare
IV. AGENŢII DE SPIONAJ – LĂNCIERII TRĂDĂRII
Spionajul fără agenţi – ca nunta fără lăutari !
"Craii" CIA de la Răsărit: Ceauşescu, Sadat, Pahlavi şi Gorbaciov
Transfugii ruşi intoxică Occidentul !
Răzbunarea Moskviciului ...
V. CANDIDAŢI LA PREMIUL NOBEL AL SPIONAJULUI.
Scriitori şi spioni
Spioni care au scris istoria
Sidney Reilly
Richard Sorge
Rudolf Roesler
Chaim Herzog '.
I.V. Andropov
George Bush
VI. SPIONAJ ŞI SEX TOTAL !
Naţiunile-spion: spionaj pentru prosperitate
Mata Hari – fatală dar nu ca spioană !
Lupte crunte, cu femei înfrunte..
Amor ruso-american
Sex total cu... soţia premierului I
Schimb de "rândunici" Anglia – URSS
"Afacerea Profumo" – sex cu... cădere de guvern
VII. ACŢIUNILE "ACOPERITE"
De la "asistenţă tehnică" la crimă
Fidel Castro era... mai "acoperit"
Nu există doar un holocaust I
VIII. SPIONAJUL ATOMIC
SUA a primit puterea (atomică) din Europa
"Suntem toţi nişte fii de bestii !"
"Dumnezeu a dat Americii bomba atomică"
şi... *a* ajuns în URSS !

Război rece cu spionaj la înălţime
De aproape, se vede mai bine
România-în obiectiv atomic !
IX. SPIONAJUL "PRIETENESC"
"Nu există prietenii eterne... "
Israelul spionează "en gros" în SUA !
"Schimb de amabilităţi" SUA – Franţa – Japonia
ONU – cel mai mare centru de spionaj !
X. INFORMAŢIILE – REVOLUŢIE ÎN EVOLUŢIE ...
Salvarea naţională – informaţii şi sacrificii
Sursele publice şi... minciunile diplomatice
Sursele umane şi arta recrutării
Dumnezeu a dat spionilor computerul !
Analiza şi sinteza informaţiilor-totul sau nimic !
Ionel I.C.Brătianu – un model prea îndepărtat
Balcanii – ţinuţi "la foc mic" de SUA !
Războiul rece, înlocuit cu "pacea cartagineză":
distrugerea din temelii a Estului ?!
XI. SPIONAJUL ÎN SECOLUL XXI
Toată lumea spionează pe toată lumea 1
Globalizare dar nu pentru spioni
Internet – arma americană a invaziei tăcute
Spionii şi armamentul nuclear-garanţii păcii !
Cunoaşterea înseamnă putere şi pentru România...
Spionajul privat – tot mai agresiv şi fără limite
BIBLIOGRAFIE
CUPRINS